

கனபே கருவியாதே

சத்யா இராஜ்குமார்

கனபே கருவியாதே

*

சத்யா இராஜ்குமார்

கனபே கருவியாதே

சத்யா இராஜ்குமார்

Please share your novels and Comments @ <http://tamilnovel-link.ucoz.com/forum/2>

கனவே கலையாதே

1

“சாருலதா...”

“வாறேம்மா.”

“என்னமா எவ்வளவு நேரமாக் கூப்புடறது, சத்தந்தான் வருது ஆள் வர மாட்டேங்கற.”

“இதோ வந்துட்டேம்மா சொல்லுங்க.”

“என்னமா ஈவினிங் ராதா ஆன்ட்டி வீட்டுக்குப் போறீங்க தான?”

“நான் கண்டிப்பாய் போயே தான் ஆகணுமாம்மா.”

“என்ன கேள்வி இது? நியாயமாப் பாத் தா எல் லாருமே போக வேண்டியது, நாங்க கல்யாணத்துக்கு

வெளியூர் போறதுனால் நீங்க மூனு பேரும் கண்டிப்பாப் போய்டுங்க” என்றார் சாருலதாவின் தாய் சுசீலா.

“சரிமா..”

“ஏன் அங்க போறதுல உனக்கென்ன பிரச்சன?”

“அதெல்லாம் ஒன்னுமில்லமா, என் புது சேலைக்கு ஃபால்ஸ் வைச்சுத் தைக்கணும் அதான்..”

“தாராளமா செய், ஆனா அவங்க வீட்டுக்குப் போய்ட்டு வந்ததுக்கப்புறமா..”

“சரிமா..”

“அப்புறம் சாரு....”

“சொல்லுங்க..”

“ராதா ஆன்ட்டி வீட்டுக்குப் போகும்போது அவங்க பாத்திரம் ஒன்னு இருக்கும் மறக்காம கொண்டு போய்க் குடுத்துடு..”

“சரிமா, நீங்களும் கல்யாணத்த முடிச்சுக்கிட்டு அப் பிடியே அங்க வாங்களேன்..”

“நேரத்துல வர முடிஞ்சா கண்டிப்பா வர்றோம்..”

சுசீலா சீனிவாசன் தம்பதிக்கு மூன்று பிள்ளைகள். சாருலதா அவர்களுடைய மூத்த பெண், அடுத்ததாக அவளுக்கு இளையவள் ஹேமலதா, கடைசியாக ஆண் பிள்ளை அருண்.

முடிவு செய்தது போலவே அன்று மதியத்திற்கு மேல் ராதா ஆன்ட்டி வீட்டிற்கு சாருலதா, ஹேமலதா அருண் மூவரும் கிளம்பினர்.

ராதா ரவீந்தரன் தம்பதியின் பிள்ளைகளான கமலேஷ், விமலேஷ் இருவருக்கும் அன்றைக்குப் பிறந்தநாள்.

இரட்டையர்களான அவர்களுடைய பிறந்த நாளை எப்பொழுதுமே சற்று விமரிசனையாகக் கொண்டாடுவது வழக்கம்.

அவர்களுடைய தந்தையான ரவீந்தரனும், சாருலதா வின் தந்தையான சீனிவாசனும் தனியார் கம்பெனி ஒன்றில் இருபது வருடங்களுக்கும் மேலாக ஒன்றாக வேலை செய்தவர்கள்.

தொழில் தொடங்குவதற்காக வெகு சமீபத்தில் ரவீந்தரன் வி.ஆர்.எஸ். வாங்கிக்கொண்டு வெளியே வந்திருக்க, சாருலதாவின் தந்தையோ பதவி உயர்வோடு தொடர்ந்து அங்கே வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்.

சாதாரணமாகவே நினைத்தால் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் அந்த இரண்டு குடும்பங்களுக்கும், இப்படி ஏதாவது விசேஷமென்று வந்துவிட்டால் சொல்ல வேண்டியதே இருக்காது.

அனைவரும் ஒன்றாக இணைந்து மகிழ்ச்சியுடன் விசேஷங்களைக் கொண்டாடுவதென்பது இரண்டு குடும்பங்களுக்குமே மிகவும் பிடித்தமான ஒன்று.

அதிலும் சிறியவர்களுக்கு சொல்லவே வேண்டாம்.

“அக்கா”

“என்ன ஹேமா?”

“கிளம்பலாம்கா, மணி மூனுக்கு மேல் ஆயிடுச்சு..”

“ஓ யெஸ் நான் ரெடி, நீ போய் அருணைக் கூப்பிடு..”

“நான் ரொம்ப நேரமா உங்களுக்காக கிளம்பி உக் காந்திருக்கேன், நீங்க வந்தா சரி” என்றான் அருண்.

கிளம்புவதில் தம்பியும் தங்கையும் காட்டும் சந்தோஷம் சாருலதாவிற்கு எரிச்சலையே வரவழைத்தது. உடனே நாமும் முதலில் அப்படித்தானே இருந்தோமென்று நினைக்கத் தோன்றியது.

வீட்டிற்குள் சென்ற தாங்கள் மூவரையும் ராதா ஆன்ட்டி வரவேற்க, “ஸாரி ஆன்ட்டி கொஞ்சம் லேட்டா யிடுச்சு” என்றாள் சாருலதா.

“இல்லையேடாம்மா, வாங்க முதல்ல மூனு பேரும் வந்து சாப்பிடுங்க.”

“நாங்க சாப்டாச்சு ஆன்ட்டி, டைம் பாருங்க ஈவினிய் ஆகப் போகுது.

“அதனால் என்ன ஹேமாம்மா அம்மா எடுத்து வைக்காததால் அரைகுறையா தான சாப்பிட்டிருப்பீங்க?”

“நாங்க என்ன இன்னும் சின்னக் குழந்தைங்களா ஆன்ட்டி, அதெல்லாம் ஃபுல்லா சாப்பிட்டோம். ஆமா எங்க கமலையும் விமலையும் காணோம்?”

“அவங்க ரும்ல இருந்தாங்கம்மா” என்று ராதா சொல்லிக் கொண்டிருக்க, “நான் அவங்ககிட்டப் போறேன்” என்று சென்றாள் அருண்.

“என்ன ஆன்ட்டி டெகரேஷன் எல்லாம் கூட முடிஞ்சது போலிருக்கு, அப்ப எங்களுக்கு செய்ய இனி எந்த வேலையுமே இல்லையா?”

“இருக்கு ஹேமா, டின்னர் ரெடி பண்ணதுக்கு எனக்கு நீங்க ஹெல்ப் பண்ணணும்.”

“ஆன்ட்டி பூவெல்லாம் பறிச்சாச்சா?”

“இன்னும் இல்ல சாரு” என்று ராதா சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, “அப்ப நான் பறிக்கப்

போறேன்” என்று பூக்கூடையை எடுத்துக்கொண்டு பின்னால் சென்றாள் சாருலதா.

“நான் கேக்குக்கு ஐசிங் செய்யற வேலையைப் பாக்கறேன், வருஷாவருஷம் அக்காவே தான் செய்யறா. இப்பத்தடவ நான் செய்யறேன் ஆன்ட்டி” என்ற கேக் வேலையைத் தான் பார்க்க ஆரம்பித்தாள் ஹேமலதா.

மும்முரமாகப் பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டிருந்த சாருலதா, “திரும்பவும் பேசறேன்” என்று திடீரென்று செடிகளுக்குப் பின்னாலிருந்து வந்த அந்தக் கன கம்பீரமான குரலில் துள்ளி விழுந்து திரும்பினாள்.

வீட்டுக்குப் பின்னால் இரண்டு மனையளவில் அடர்த்தியான தோட்டமொன்று அமைந்திருக்க, போன் பேசிவிட்டு அங்கிருந்து வெளியே வந்த அவன் அங்கு கண்கள் முழுக்க பயத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான்.

யாரென்பதைப் போல அவனைப் பார்த்த சாருலதாவால், தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அந்த இளைஞனின் பார்வையிலிருந்து எதையும் கண்டு கொள்ள முடியவில்லை.

ஓ இவன் தான் தடுக்கி விழுந்தால் கமலும் விமலும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் அவர்களது பெரியப்பா மகனோ, பிறந்தநாளுக்கு வருவாரென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்களே,

இனி இந்த வீட்டில் மூன்றாவதாகவும் ஒரு வழியலா, ஆனாலும் ஆறடி உயரத்தில் பந்தாவாக ஆள் பார்க்கப் பிரமாதமாகத் தான் இருக்கிறான்.

“நீ தான் சாருலதாவா?” என்று கேட்டவனின் ஒருமை அழைப்பு மனதில் பட்டாலும், அதை வெளியே

காட்டிக்கொள்ளாமல் ஆமாம் என்பதைப் போலத் தலையை ஆட்டினான் சாருலதா.

ஒருவேளை அவனைப் பற்றித் தங்களிடம் சொன்னது போல, தன்னைப் பற்றியும் அவனிடம் சொல்லிச் சொல்லியே எரிச்சல் வர வைத்திருப்பார்களோ,

அடுத்ததாக அவன் கேட்டது அதையே உறுதி செய்தது.

“பரவாயில்ல கமலும் விமலும் அப்பிடியொன்னும் மிகைப்படுத்தி சொல்லல்” என்றவனை நிமிர்ந்து பார்த்தான் சாருலதா.

“ஆமா பசங்க முதல்ல இப்பிடியெல்லாம் இல்லையே, ஒருவேளை நீதான் உன்னப்பத்தி அப்பிடியெல்லாம் பெருமையா சொல்லச் சொன்னியோ.”

அவனுடைய கேள்வியில் தன்னையறியாமலேயே கோபம் வந்து விட்டிருந்தது சாருலதாவிற்கு.

“ஹலோ மிஸ்டர் கொஞ்சம் நாக்க அடக்கிப் பேசுங்க, உங்கள் மாதிரியே எல்லாரையும் நினைச்சுக்க வேண்டாம்.”

“நானா?”

“ஆமா. என்னவோ எங்க அண்ணன் வீரன் குரன் அழகன் அறிவாளிணு ஒரு வாரமா அவங்க சொன்னதையெல்லாம் கேட்டுக்கேட்டு என் ஒரு பக்கக் காது ஜவ்வே பிஞ்சு போச்சு.”

“நினைச்சேன், பசங்க ஏன் இப்பிடியாகிப் போய்ட்டாங்க, சரிதான் விடு என்னப்பத்தி நானே சொல்லிக் கிட்டா அது அவ்வளவு நல்லா இருக்காது தான்.”

அவன் சொன்ன பாவனையில் அதுவரை இருந்த கோபம் குறைந்து சற்றுச் சிரிப்பு வந்தாலும், அது

கொஞ்சமும் வெளியே தெரிந்து விடாதவாறு மறைத்துக் கொண்டான் சாருலதா.

“ஆமா நீ என்ன சொல்ற?, என்னக் கொஞ்சம் நல்லாப் பாத்து சொல்லு அவங்க சொன்னதெல்லாம் உண்மையா?”

“அவங்க அப்பிடிணுதான் நினைச்சுட்டிருக்காங்க. ஆனா அவங்கள் அப்பிடியெல்லாம் சொல்ல வெச்சட்டு அதுல தனக்கு சம்பந்தமே இல்லாத மாதிரி நடச்சுட்டிருக்கற சிலரப் பத்திதான் பாவம் அவங்களுக்கு ஒன்னுமே தெரியல.”

பரவாயில்லையே என்று மெச்சுவதைப் போல சாருலதாவைப் பார்த்தவன், “ஆனா இந்தக் காலத்துப் பொண்ணுங்கள் படிய வெக்கறதுக்கு அவ்வளவு ரிஸ்க் எடுத்தாகணும்னா சொல்ற?” என்று கேட்டான்.

அவன் வேண்டுமென்றே சீண்டுவது புரிய தன் பாட்டுக்கு பூக்களைப் பறிக்க ஆரம்பித்தவன், “அதோட நீயும் இந்தக்காலத்துப் பொண்ணுதான்” என்றவனின் குரலில் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தான்.

“அதனால?” என்று பட்டென்று கேட்டான் சாருலதா.

“உங்கள், வேண்டாம் உன்னக் கவிழ்க்கறதுக்கு என்ன மாதிரி பாஸனாலிட்டியான ஆளோட ஒரு சின்ன ஸ்மைல் பத்தாது?”

“அதான பாதேன்” என்று நன்றாகவே சிரிக்க ஆரம்பித்திருந்தவன், “அப்ப இதுவரைக்கும் பாவம் அந்த மாதிரியான பொண்ணுங்கிட்டயே வீரத்தக் காட்டிக் காட்டிப் பழக்கமாயிடுச்சு போல, ஆனா எல்லாப் பொண்ணுங்களும் ஒரே மாதிரி இருக்க மாட்டாங்க தெரிஞ்சுக்கோங்க” என்றான்.

“ஓ அப்ப உன்ன மடக்கறது அவ்வளவு சுலபமில்லன்னு சொல்ல வாற.”

அவனுடைய கண்களில் தெரிந்த சிரிப்பு அவன் விளையாட்டிற்கு சீண்டுவதை உறுதிப்படுத்தினாலும், சாருலதாவால் கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

“ஆமா உங்ககூடப் பிறந்த அக்கா, தங்கைகள் மடக்கறது எவ்வளவு சுலபமோ அவ்வளவு” என்று எரிச்சலுடன் அவனது முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“அடா எங்கூட அக்கா தங்கைகள் யாரும் பிறக்காம போய்ட்டாங்களே” என்றவன், “எது எப்படியோ எனக்கு உன்ன மாதிரி இருக்கற சவாலான பொண்ணுங்கள் எப்பவும் பிடிக்கும்” என்றான்.

கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியாத கோபத்தில் அவனைப் பார்த்த சாருலதா, “உலகத்துல வேற ஆம்பளைகளே இல்லாமப் போய்ட்டாக் கூட உங்கள் மாதிரி ஒருத்தன எனக்குப் பிடிக்கப் போறதில்ல” என்றான்.

“அவசரப்பட்டு வாய விட்டுடாத, ஏன்னா உன்ன இனி நானும் விடப் போறதில்ல நீ சொல்றதயும்தான் பாத்துடலாமே” என்றான்.

இனிக்கும் அவனது முகத்தில் மட்டும் ஒரு குத்து விட முடிந்தால்,

“என்ன, பாக்கறதப் பார்த்தா என்ன அறையணும்னு தோணும் போலிருக்கு.”

“புரிஞ்சா சரி.”

“ஓ உன் கையால என்னத் தொடப் போறியா, சரிதான் அதுவே நல்ல ஆரம்பமா இருக்கட்டும்.”

அவனுக்கு பதில் சொல்வதற்காக கோபத்துடன் வாயைத் திறக்கப் போனவன், யாரோ வரும் அரவம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“சுரேன் இங்கேயா இருக்க? உனக்கு போன் வந்தது கண்ணா” என்று ராதா ஆன்ட்டி, வர, “இப்பத்தான் பேசினேன் சித்தி” என்று அவருக்கு பதில் சொன்னான் அவன்.

“அப்புறம் கண்ணா நீ சின்ன வயசுல பாத்திருப் பேன்னு நினைக்கிறேன் இவ சாருலதா சித்தப்பாவோட ஃப்ரண்ட் சீனிவாசன் அங்கிலோட பொண்ணு” என்றவர், சற்றே திரும்பி “இவர் பேரு சுரேந்திரன்” என்று அவனையும் சாருலதாவிற்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

“தெரியும்” என்று அவன் புன்னகையுடன் தன்னைப் பார்த்துச் சொல்ல, “அப்படியா ஆன்ட்டி?” என்று எரிச்சலைத் தனக்குள் மறைத்துக் கொண்டு பெயருக்குக் கேட்டு வைத்தான் சாருலதா.

“ரொம்ப நல்ல பொண்ணு சுரேன் இவகூடப் பேசினா டைம் போறதே தெரியாது அந்த அளவுக்கு ரொம்ப வெகுளியாப் பேசிட்டே இருப்பா” என்றவரிடம் “அது சரிதான் சித்தி” என்றான் அவன்.

ஒருவழியாகத் தனது சித்தியுடன் பேசிக் கொண்டே அந்த சுரேந்திரனும் அங்கிருந்து நகர, பல வினாடிகள் எடுத்துத் தன்னை சமனப்படுத்திக் கொண்ட பின்னரே சாருலதாவால் மீண்டும் பழைய நிலைக்கு வர முடிந்தது.

சிறிது நேரத்தில் அவள் பூக்களைப் பறித்துக் கொண்டு வீட்டிற்குள் வந்தபோது, கமலும் விமலும் அந்த சுரேன்

திரனிடம் 'அண்ணா அண்ணா' என்று வெகு மும்முரமாக எதையோ கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

அதற்கு அவன் சிரித்த முகத்துடன் பொறுமையாக அவர்களுக்கு பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, புதிய மனிதர்களுடன் அவ்வளவு விரைவில் ஒட்டாத தனது தம்பியையே அவன் பேச வைத்திருந்தது, அருண் அவனுடன் வெகு சரளமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பதிலிருந்து தெரிந்தது.

"சரிண்ணா அப்ப அதையும் பாத்துடலாம்" என்று சிரித்தபடி சொன்ன அவனுடைய தம்பிகள், சுரேந்திரனின் முகத்தில் தெரிந்த சிரிப்பைக் கண்டு "என்னண்ணா?" என்று கேட்டனர்.

"அப்பறம் என்னப்பா யாரையோ ஆஹோ, ஓஹோன்னு புகழ்ந்து தள்ளினீங்க" என்று அவன் அங்கு வந்த சாருலதாவைப் பார்த்துக் கொண்டே கேட்க, "ம் இவதான் சாருலதா" என்று தங்களது அண்ணனிடம் அங்கு வந்திருந்தவளைக் காட்டி அவனுடைய தம்பிகள் இருவரும் சந்தோஷமாகச் சொன்னார்கள்.

"என்னண்ணா யார் நாங்க.." என்று கமலேஷ் புரியாமல் தனது அண்ணனைப் பார்க்க, "அதான்டா சாரு, ஹேமா, அருணப் பத்தியெல்லாம், நாம சொன்னோம் தான் அத்தான் கேக்கறார். என்னண்ணா?" என்றான் விமலேஷ்.

அவன் கேட்பது தன்னைப் பற்றித்தான் என்பது புரிய, "அதான மிகைப்படுத்தி சொல்றதுக்கும் ஒரு அளவில்ல. என்னதான் ஒரு சிலர் ஓவர் பந்தா விட்டாலும் இல்லாததையெல்லாம் சொன்னாலும் அத வெகுளியா நீங்க

நம்பிக்கறதுமில்லாம் அத அப்பிடியே வெளியே சொல்லலாமா?" என்று கமலையும், விமலையும் பொதுவாகப் பார்த்துக் கேட்டாள் சாருலதா.

அவளுக்கு பதில் சொல்வதற்காக வாயைத் திறக்கப் போனவர்கள், "கண்ணா உங்க ஃப்ரண்ட்ஸ் லைன்ல இருக்காங்க" என்று அவர்களுடைய தாய் ராதா அழைத்த தில் "இதோ வர்றோம்" என்று பொதுவாகச் சொல்லிவிட்டு எழுந்து சென்றனர்.

அருணும் சற்று முன்னர் எழுந்து சென்றிருக்க, அங்கிருந்த சாருலதாவைப் பார்த்தான் சுரேந்திரன், புன்னகையுடன் தான்.

"பரவாயில்லையே அப்ப என்னப்பத்தி ஒரு முடிவுக்கே வந்துட்ட போலிருக்கு, நீ கெட்டிக்காரி தான்."

சுரேந்திரனின் சிரிப்பும் கேலியும் சற்றே மட்டுப்படுத்தாடங்கியிருந்த எரிச்சலை மேலும் அதிகப்படுத்த, "உங்களுக்கெல்லாம் ரோசம் கொஞ்சம் கூட இல்லையா?" என்று கேட்டாள்.

"அட்டட்டா! சும்மா எண்ணெய்ல போட்ட கடுகு மாதிரிப் பொறியற, எது எப்பிடியோ உன்ன நான் விடப் போறதில்ல."

"அது சரிதான், என் கையால செறுப்படி வாங்கிக் கணுமனு உங்களுக்குத் தலவிதி இருந்தா அதுக்கு நானென்ன செய்ய முடியும்?"

வந்த சிரிப்பை இப்பொழுது நன்றாகவே கட்டுப்படுத்திக் கொண்டவன், "சரிதான் அப்ப நம்ம ரெண்டு பேரோட ஆசைல எது முதல்ல நடக்கும்னு பாத்துடலாம்" என்றான்.

“ரெண்டு பேரும் காஃபி எடுத்துக்கோங்க” என்று ராதா வர, “அதுலென்ன சந்தேகம் நான் நினைக்கறது தான்” என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள் சாருலதா.

“பாவம் சுரேன் நீ, உனக்கோ எத்தனையோ வேலைகள் இருக்கும் நடுவுல நாங்க வேற...”

“எல்லாமே முக்கியமான வேலைகள் தான் சித்தி, எதுக்குப் பிரிச்சப் பாக் கறீங்க?”

“நான் அலைச்சலுக்காக மட்டும் சொல்லல கண்ணா, கைல பெரிசா இன்வெஸ்ட்மெண்ட் எதுவுமில்லாம் அதுக்கும் உன்னையே தொந்தரவு பண்ணோமென்னு தான் மனக்குக் கஷ்டமா இருக்கு.”

“நானும் ஒன்னும் என் கைல இருந்து உங்களுக்குத் தரப் போறதில்ல, பேங்க்ல லோன் வாங்கப் போறோம் அவ்வளவு தான்.”

சுரேந்திரன் என்னதான் தான் செய்யும் உதவியை மிகவும் குறைத்துக் காட்ட முயன்றாலும், ராதாவால் அதை ஒத்துக்கொள்ள முடியவில்லை.

என்னவோ பேங்கில் லோனைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு தங்களுக்குக் கொடுப்பதற்காகவே அவர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிற மாதிரியல்லவா வெகு சாதாரணமாகச் சொல்கிறான்.

அதற்கும் எத்தனை விதிமுறைகள், சம்பிரதாயங்கள் இருக்கின்றன, அவை அனைத்தையும் எப்படி, எந்த மாதிரி செய்தாக வேண்டுமென்ற வேலைகளையும் சுரேந்திரன் தானே முன்னின்று பார்த்தாக வேண்டும்.

“என்ன சித்தி ரொம்பவும் யோசிக்கறீங்க?”

“எது எப்பிடியானாலும் இங்கிருக்கற வேலைகளுக் காக்கப் பார்த்து உன் வேலைகள் எதுவும் தாமதமாயிடக் கூடாது கண்ணா, அப்பதான் எங்களாலயும் நிம்மதியா இருக்க முடியும். தயவுசெஞ்சு நான் பேசினதுல ஏதாவது தப்பா இருந்தா மன்னிச்சுக்கோப்பா.”

“என்ன சித்தி பெரிய வார்த்தையெல்லாம் சொல்றீங்க.”

“இல்ல அவசியமில்லாம் ஒரு ரெண்டு நிமிஷத்தக் கூட நீ வேஸ்ட் பண்ண மாட்டேங்கறதுனால தான் கொஞ்சம் யோசனையா இருக்கு வேறொன்னுமில்ல...”

“அதான் நீங்களே சொல்லிட்டிங்களே அவசியமில்லாததுக்குன்னு, அப்புறமென்ன சித்தி விடுங்க.”

“இந்த அம்மா எப்பவுமே இப்பிடித்தாண்ணா ஒன்னு ஏதோ ஒன்னுக்குப் புலம்பிட்டே இருப்பாங்க, இல்லன்னா அட்வைஸ் பண்ணிட்டே இருப்பாங்க, அதுவும் உங்கள் மாதிரி நாங்க இருக்கணும்தான் சொல்லித்தான் எப்பவுமே அட்வைஸ் பண்ணிட்டே இருப்பாங்க” என்று கமலேஷ் சொல்ல “ஆமாண்ணா” என்று ஒத்து ஊதினான் விமலேஷ்.

“அட்டா ஏன் சித்தி இப்பிடியெல்லாம் பண்ணீங்க?” என்று விளையாட்டுக்குக் குறைபட்டுக் கொண்ட சுரேந்திரனிடம் “என்னப்பா?” என்று கேட்டாள் ராதா.

“எங்கிட்டிருக்கற நல்ல ஹேபிடஸ் சொல்லி இப்பிடி இருக்கணும்தான் சொல்றவங்க, அப்பிடியே எங்கிட்டிருக்கற மோசமான ஹேபிடஸ் சொல்லி அந்த மாதிரி இருக்கக் கூடாதுன்னும் சொல்லுவீங்க தான். அப்புறம் பசங்களுக்கு எம்மேல இருக்கற இமேஜ் போயிடாதா?”

“அப்பிடி ஏதாவது மோசமான ஹேபிட்ஸ் நிஜமாவே இருந்தா சொல்லுங்கண்ணா அம்மா திட்டறப்ப அத சொல்லியாவது தப்பிச்சுக்கறோம்” என்று விமலேஷ் கேட்க, “அதான்” என்றான் கமலேஷ்.

“உன் சித்தப்பா தான் சுரேன் ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கார், இப்பக்கூட அந்த இடத்துல பில்லிங் க்றது சம்பந்தமா நீ ஏதோ சொன்னியாமே அதப் பாக்கத்தான் போயிருக்கார்.”

“எல்லாம் சரிதான் சித்தி, ஆனா நீங்க இனிமேலாவது சின்னச்சின்ன விஷயங்களுக்கும் மனசுப்போட்டுக் குழும் பிக்கறத விடுங்க. மனுஷங்கன்னு இருக்கறது எதுக்கு சும்மா சேந்து உக்காந்து சிரிச்சுப் பேசறதுக்கு மட்டுமில்ல, பரஸ்பரம் உதவி பண்ணிக்கறதுக்கும் ஒரு கஷ்டமனு வரும்போது யோசிக்காம தோள் கொடுக்கறதுக்கும் தான்.”

“சரிதான் சுரேன்.”

“சரி எனக்கு வெளிய ஒரு ஒன் அவர் வேலையிருக்கு முடிச்சுட்டு ஃபங்ஷன் ஸெலிப்ரேட் பண்ண ஆரம்பிச்சு கறதுக்குள்ள வந்துட்டேன்.”

“கண்டிப்பா போயாகணுமாப்பா” என்று ராதா கேட்க, “நிஜமா வந்துடுவீங்க தானண்ணா” என்று கமலேஷ், விமலேஷ் அவனைப் பார்த்தனர்.

சொன்னது போல வெளியே சென்றிருந்த சுரேந்திரன் ஒரு மணி நேரத்தில் திரும்பியிருக்க, அவனுக்கு சில நிமிடங்கள் முன்னர் தான் ரவீந்திரனும் வந்து சேர்ந்திருந்தார்.

வீடு வந்து சேர்ந்ததும் முகம் கைகால் கழுவி ஃப்ரஷ்ஷாக ஹாலுக்கு வந்திருந்த ரவீந்திரன், ஃபங்ஷன் ஸெலிப்ரேட் செய்வதற்காக ஹாலை தயார்படுத்திக்

கொண்டிருந்த சிறியவர்களிடம் பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

தொடர்ந்து சில வினாடிகளிலேயே சுரேந்திரனும் வந்து விட்டிருக்க, பிறகு அவர்கள் இருவரும் தொழிலைப் பற்றி மும்முரமாகப் பேச ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.

பேச ஆரம்பித்திருந்தார்கள் என்பதை விட ரவீந்திரன் சித்தப்பாவின் சந்தேகங்களைப் பொறுமையாகத் தெளிய வைத்துக் கொண்டிருந்தான் சுரேந்திரன் என்று சொல்லலாம்.

அதற்குள் சிம்பிளாக ஸ்நேக்சம், டீயும் அனைவருக்கும் கொடுக்கப்பட்டது.

அதற்குப்பிறகு பிறந்தநாள் விழாவுக்கென்று ஒவ்வொருவராக வர ஆரம்பித்திருக்க, மேலும் ஒரு மணி நேரத்தில் கேக் வெட்டப்பட்டு அனைவருக்கும் டிஃபன் பரிமாறப்பட்டது.

நான் நீயென்று சிறியவர்கள் அனைவரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு வேலைகளைச் செய்ய, சுரேந்திரனும் அவர்களுடன் இணைந்து கொண்டான்.

“சும்மாவே இந்தப் பசங்களோட பந்தாவத் தாங்கிக்க முடியாது, அப்படியிருக்கும் போது நீ இன்னும் ஆளுக் கொரு லேப்டாப் வேற வாங்கிக் குடுத்திருக்க இனி கேக்கவே வேண்டாம்” என்று ரவீந்திரன் சொல்ல, “அதான் எதுக்குப்பா இவ்வளவு காஸ்ட்லி கிஃப் அதுவும் பிறந்த நாளுக்கு?” என்று கேட்டார் ராதா.

“பர்டேக்குன்னு மட்டும் இல்ல சித்தி, எப்படியும் ஃபாரின்ல இருந்து எனக்கு என்ன வாங்கிட்டு வந்திருக்கீங்கன்னு பசங்க கேக்காம இருக்க மாட்டாங்க அதனால நீ இன் ஒன்னா இருக்கட்டுமேன்னு தான்.”

“ஆனாலும் இது அதிகம் தான் கண்ணா” என்று ராதா உணர்ந்து சொல்ல, “எப்பவுமே எல்லா விஷயத்து லயுமே நீங்க விவரமானவங்க தாண்ணா எங்களப்பத்தி சரியாப் புரிஞ்சு வெச்சிருக்கீங்களே” என்று கமலேசும் விமலேசும் வந்தார்கள்.

“அருணுக்குத் தான் எதுவும் குடுக்க முடியாமப் போயிடுச்சு” என்று குறைபட்டுக்கொண்ட சுரேந்திர னிடம் “அந்தக் கவலையே உங்களுக்கு வேண்டாண்ணா நீங்க எங்களுக்குன்னு ப்ரஸண்ட் பண்ணியிருந்தாலும் யூஸ் பண்ணப்போறது நாங்க எல்லாரும் சேர்ந்துதான்” என்றார்கள் அவனுடைய தம்பிகள் இருவரும்.

ராதா ஆன்ட்டி வீட்டில் அனைவரும் சொல்வதை வைத்துப் பார்க்கும்போது வரப்போகிற அந்த சுரேந்திரன் சற்று பந்தா பேர்வழியாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு மனதிற்குள் வந்திருந்தான் சாருலதா.

ஆனால் அவன் நேரில் தன்னிடமும் மற்ற அனை வரிடமும் நடந்து கொள்ளும் விதத்தைப் பார்த்தவளுக்கு அவன்மேல் ஏற்கனவே இருந்த எண்ணம் மாறிவிட் டிருந்ததோடு, மேலும் அவன் எப்படிப்பட்டவன் என் பதையும் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் மனம் தான் குழம்பிப் போனது.

2

இரண்டு நாட்கள் கடந்திருந்தன.

“வா சுரேன்.”

வீட்டிற்குள் வந்த தன்னைத் தாய் வரவேற்க, “என்னமா இன்னும் தூங்கப் போகாம உக்காந்திருக்கீங்க?” என்று கேட்டான் சுரேந்திரன்.

“மணி இன்னும் பத்துகூட ஆகலையேப்பா, சரி வா சாப்பிடலாம்.”

எதுவும் பேசாமல் சென்று கைகால் கழுவிவிட்டு, வந்து சாப்பிட அமர்ந்தவன், தனது தாய் இரண்டு ப்ளேட்களை எடுத்து வைத்துப் பரிமாறுவதைப் பார்த்து “என்னமா இது?” என்று கேட்டான்.

“எதுப்பா?”

“ரெண்டு ப்ளேட்...”

“நம்ம ரெண்டு பேருக்கும் தான் சுரேன்”

“நீங்க இன்னும் சாப்பிடலயா?”

“இல்லப்பா உங்கப்பா கொஞ்சம் முன்னாடி தான் சாப் பிட்டுப் போனார் அதான்.”

தயங்கிக்கொண்டே சொன்ன தாயை எதுவும் பேசா மல் பார்த்தான் சுரேந்திரன்.

“என்னப்பா?”

“உங்க வீட்டுக்காரர் சாப்புட்டுட்டுப் போனதுமே நீங்க சாப்பிட்டிருக்கலாம் தான? எதுக்காக இவ்வளவு நேரம் பட்டினி என்ன தண்டனையா?”

“மெதுவாப் பேசு சுரேன்.”

“எதுக்குமா? பேசவே கூடாதுன்னு தான் நான் ஆசப் பட்டேன். நேரத்துக்கு சாப்பிடாம எனக்காகக் காத்துட்டிருக் கறது இதுவே கடைசியா இருக்கட்டும். இனியொரு தடவ இந்த மாதிரி செஞ்சீங்கன்னா ஒன்று வெளிய

சாப்பிட்டு வந்துடுவேன், இல்லன்னா சாப்பிடாமயே போய்ப் படுத்துக்குவேன்.”

“ஐயோ வேண்டாம்ப்பா, வெளியே அரகுறையா சாப்பிட வேண்டாம். நீ சாப்பிடுவேங்கற ஆசைல தான் மறுபடியும் ரெண்டு பதார்த்தம் சேத்து செஞ்சட்டிருக்கேன். இனிமேல் கண்டிப்பா, நான் நேரத்துலயே சாப்பிட்டுக்கறேன் சுரேன்” என்று மகனுக்கு சமாதானம் சொல்லிக்கொண்டே இரண்டு ப்ளேட்களிலும் பரிமாறி முடித்தார் லட்சுமி.

“அதுக்காக அரைகுறையா சாப்பிடுவீங்களோ என்னவோ?”

“அடப் போதுண்டா சாப்புடு, நானென்ன சின்னக் குழந்தையா விட்டா தினமும் நானே வந்து ஊட்டி விட்டுறேன்னு கூட சொல்லுவ போலிருக்கு. இப்பிடி நம்பாதவன் எப்பிடித்தான் வெளிநாடல் போய் வருஷக் கணக்குல நிம்மதியா இருந்தியோ.”

“நீங்க சொல்றது சரிதாம்மா. எனக்கு ஞாபகமெல்லாம் எப்பவும் நம்ம வீட்டுமேல தான் இருக்கும், அதுவும் முக்கியமா உங்கமேல. அப்பா இன்னும் முன்னமாதிரியே தான் இருக்காரில்லையாமா?”

மகனின் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியாமல் சில வினாடிகள் பார்த்தவர், “அப்பிடின்னு” சொல்ல முடியாதுப்பா சில விஷயங்கள் மாறியிருக்கார்” என்றார்.

“பாத்தா தெரியலையேம்மா.”

“முதல்ல எல்லாம் கணல் பாத்தாலே ஆகாதுங்கறவர். இப்பத் தேவையில்லாம எதுவுமே பேசறதில்ல, அதோட

நேரநேரத்துக்கு கொஞ்சமாவது வயித்துக்கு சாப்பிட்டுக் கறாப்பா.”

இதற்கே சந்தோசப்படும் தனது தாயைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது சுரேந்திரனுக்கு, வீட்டில் அந்தப் பிரச்சனை வருவதற்கு முன்பெல்லாம் பெற்றவர்கள் எவ்வளவு ஒற்றுமையாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருந்தார்கள்.

மேலும் பரிமாறப் போன தாயைப் போதுமென்று தடுத்தவன், தானும் தன் கையால் தாய்க்குப் பரிமாறினான்.

“போதும்பா.”

“என்னமா இவ்வளவு தான் சாப்பிடுவீர்களா? எப்பிடி மெலிஞ்சு போயிருக்கீங்க பாருங்க, இதுக்கு நல்லா சாப்பிடாதது மட்டும் காரணமில்ல கவலையும் தான். இனிமேல் நீங்க எதுக்கும் கவலப்படாம நிம்மதியா இருக்கணும்.”

“சிங்கக்குட்டி மாதிரி நீ இருக்கும்போது அதுலென்னப்பா சந்தேகம்?”

ஒவ்வொரு நாளும் மகன் எப்பொழுது வருவானென்று நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருந்ததும், இப்பொழுது மகன் வந்து விட்டதில் நெஞ்சை நநேரமும் அழுத்திக் கொண்டிருந்த பாரம் பெருமளவு குறைந்துமேலும் இரண்டு பிடி அதிகமாக சாப்பிட முடிவதும்,

“இத்தனநாள் இருந்த மாதிரி இனிமேலும் பிரச்சனைகள் மனசுக்குள்ளேயே வெச்ச உருகிட்டிருக்காம வெளிய சொல்லுங்க.”

“அதான் சொன்னேனப்பா, முன்னைக்கு நானிப்ப எவ்வளவோ நிம்மதியா இருக்கேன், நாலு வருஷங்

களுக்கப்பறம் நீ பக்கத்துல இருக்கறதுலயே என்னவோ எல்லாக் கவலைகளும் மறஞ்சு போன மாதிரி சிரிக்கக் கூட முடியுது."

"அதுதாம்மா எனக்கும் வேணும், சரி மெதுவா சாப் பிடுங்க" என்று தன் அறைக்கு வந்திருந்தான் சுரேந்திரன்.

அந்தப் பிரச்சனைகளுக்குப் பிறகு அவசியமான வற்றையே தன்னிடம் பேச யோசிக்கும் தந்தை, இப் பொழுது தான் சில வருடங்கள் பிரிந்து இருந்துவிட்டு வந்ததற்குப் பிறகு அதை மேலும் குறைத்துக் கொண்டது போலத் தோன்றியது.

தந்தை தூங்கச் சென்று விட்டது அவரது அறையில் மின்சார விளக்கு அணைக்கப்பட்டு விட்டதிலிருந்து தெரிந்தது.

தந்தையும் பாவம்தான் என்று சுரேந்திரனால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அதிலும் மிகவும் கண்டிப்பானவர் என்பதால்தான் நம்பிக்கையானவர்கள் ஏமாற்றி விட்டதை மனைவி, மகனின் முன்பு சாதாரணமாகக் காட்டிக்கொள்ள முடிய வில்லையே என்றும்.

தன்னுடைய சிறுவயதிலேயே தங்களைச் சுற்றி நடப்பது எதுவோ சரியில்லையோ என்று சுரேந்திரனின் மனதிற்குள் தோன்றிக்கொண்டே இருந்தது இப்பொழுது பார்த்து நினைவுக்கு வந்தது அவனுக்கு.

என்னதான் தூங்குவதற்காகப் படுக்கையில் விழுந்திருந்தாலும் நினைவுகள் பின்னோக்கிச் செல்வதை சுரேந்திரனால் தடுக்க முடியவில்லை.

அவனது தாய்க்கு கர்ப்பப்பையில் ஏதோ பிரச்சனையாகி விட்டதால் சுரேந்திரன் ஒற்றைப் பிள்ளையாகிப் போனான் என்றாலும், அந்தச் சிறு குடும்பத்தில் சந்தோஷத்திற்கு எப்பொழுதுமே குறையிருந்ததில்லை.

சுரேந்திரனுடைய தந்தை வீரராகவன் கடுமையும், கண்டிப்புமானவர் என்றால், அவனது தாய் லட்சுமி அவருக்கு நேர்மாறு.

அந்த இரு குணாதிசயங்களுக்கிடையே வளர்ந்த சுரேந்திரன் எப்பொழுதும் படிப்பு, விளையாட்டு என அனைத்திலுமே படுகூட்டி.

என்னதான் அப்படி அனைத்திலுமே திறமையானவனாக இருந்தாலும் அதற்காக அவன் தனது பெற்றவர்களால் எப்பொழுதும் போற்றப்பட்டதில்லை, அப்படி மற்றவர்கள் தன்னை எதற்காகவும் பாராட்ட வேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பவனும் இல்லையென்பதால் அது ஒரு குறையாக அவனுக்கு எப்பொழுதுமே தோன்றியதும் இல்லை.

இப்படித் தெளிந்த நீரோடை போல போய்க் கொண்டிருந்த சுரேந்திரனுடைய குடும்பத்திற்குள் அவனுடைய தாய் மாமன்களால் வந்தது வினை.

என்னதான் தாய் மாமன்களே ஆனாலும், இனிக்க இனிக்கப் பேசினாலும் அவனுக்கு எப்பொழுதுமே அவர்களைச் சுத்தமாகப் பிடிக்காது.

ஆனால் அதைத் தான் சொன்னால் பெரியவர்கள் ஒத்துக் கொள்வார்களோ மாட்டார்களோ என்ற தயக்கத்தினால் அப்பொழுது அவன் அதை வெளியே சொல்லவுமில்லை.

ஒருவேளை சொல்லியிருந்தால் பெற்றவர்கள் கவனத் துடன் இருந்திருப்பார்களோ.

சுரேந்திரனின் தந்தை வீரராகவன் எப்பொழுதுமே அவசியம் என்றுபடும் செலவுகளுக்குப் பணத்தைக் கணக்குப் பார்க்காமல் தாராளமாக செலவு செய்பவர்.

அந்த வகையில் தன்னுடன் பிறந்த தம்பி தங்கைகள் அனைவருக்கும் நன்கு செலவு செய்து பிரமாதமாக திருமணம் முடித்துக் கொடுத்திருந்தார்.

அப்படித் திருமணம் முடிந்தவர்களில் எண்பது சதவிகிதம் பேர் இப்பொழுது வசித்துக் கொண்டிருப்பது வெளிநாட்டில், அவர்களுடைய உந்துதலில் தான் சுரேந்திரன் வெளிநாடு சென்று படித்துவிட்டு வந்ததும்.

மற்றபடி உள்ளூரில் வசித்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் நல்ல நிலையில் இருப்பதோடு, எப்போதாவது வந்து போய்க் கொண்டும் இருந்தார்கள்.

சுரேந்திரனின் தந்தையான வீரராகவனின் சொந்தங்கள் இப்படியிருக்க, அவனுடைய தாய் லட்சுமியின் அண்ணனும் தம்பியும் நல்ல காரியவாதிகளாக இருந்தார்கள்.

என்னதான் அவர்கள் ஆளுக்குத் தகுந்தவாறு நடத்துத் தாங்கள் நினைப்பதை சாதித்துக் கொள்வதில் வல்லவர்கள் என்பது சுரேந்திரனின் பெற்றவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்தாலும், இந்த அளவிற்குக் கீழ்த்தரமாக நடந்து கொள்வார்களென்று அவர்கள் சற்றும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

முக்கியமாக லட்சுமி தான் தன்னுடைய உடன்பிறந்தவர்களின் செய்கையில் மிகவும் மனமுடைந்து போய் விட்டிருந்தார்.

தன்னுடைய தம்பிக்கு எலும்பில் மிகப்பெரிய நோய் ஏதோ இருப்பதாகவும், அதற்கு உடனே சிகிச்சை செய்தாக வேண்டும் இல்லையென்றால் உயிருக்கே ஆபத்தாகி விடுமென்றும் அண்ணனும் தம்பியும் வந்து நி. 6 ரு போது ஐயோ பாவமென்று மனமுருகிப் போய் விட்டிருந்தார் லட்சுமி.

தான் ஆடாவிட்டாலும் தன் சதை ஆடும் என்பதைப் போல கூடப்பிறந்த தம்பியாயிற்றே என்று தாயின் ஸ்தானத்தில் நின்று தான் உதவி செய்துதான் ஆக வேண்டுமென்று விசாரிக்கப் போகத்தான் அந்த சிகிச்சைக்குப் பலப்பல லட்சங்கள் செலவாகும் என்னும் விஷயமே தெரிந்தது. அதாவது உடன் பிறந்தவர்களின் வாயிலாக.

கணவனுடன் பிறந்தவர்களுக்குப் பட்ட திருமணக் கடன்களை அடைத்தது, குடும்பத் தொழிலை விஸ்தரித்தது, வெளிநாடு செல்லப்போகும் மகனுக்குப் பணம் புரட்டியது என ஒரேடியாக வந்துவிட்டிருந்த அனைத்து செலவுகளையும் ஒருவழியாக சிரமப்பட்டு சமாளித்துவிட்டு அப்பொழுது தான் உஷ் அப்பாடா என அமாந்து விட்டிருந்த கணவனிடம் சென்று அவ்வளவு பணம் அதுவும் உடனே வேண்டுமென்று கேட்க லட்சுமிக்கும் மிகவும் தயக்கமாகத்தான் இருந்தது, கூடவே பயமாகவும்.

ஏனென்றால் ஏதோ ஒரு காரணத்தை வைத்துக் கொண்டு தன் உடன்பிறந்தவர்கள் இருவரும் அதுநாள் வரையிலும் எவ்வளவோ பணத்தை வாங்கியிருக்கிறார்கள் என்பதோடு, ஒருமுறை கூட வாங்கிய பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தாக சரித்திரம் கிடையாதென்பதும் அவருக்குத் தெரிந்தே இருக்கும் பொழுது,

என்னதான் தன் முகத்திற்காகக் கணவன் அந்தப் பணத்தைத் திரும்பி எதிர்பார்க்காததோடு அதை சொல்லியும் காட்டாவிட்டாலும், இப்போதிருக்கும் சூழ்நிலையில் மீண்டும் அவ்வளவு பணம் வேண்டுமென்று கணவனிடம் சென்று கேட்பதைப் பற்றி மட்டும் லட்சுமியால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

ஆனால் அப்படியே இருந்துவிட உடன் பிறந்தவர்கள் விட வேண்டுமே, கூடவே தம்பியின் உடலுக்குள் இருந்துகொண்டு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவனுடைய ஆரோக்கியத்தை சீர் குலைத்துக் கொண்டிருக்கும் தீராத அந்த நோயும்.

கடைசியில் ஒருவழியாக லட்சுமி தனது கணவனிடம் கேட்டே விட்டிருக்க, அவர் மனதிற்குள் எண்ணிப் பயந்தது போல வீரராகனும் உடனே எதையும் சொல்லி விடவில்லை.

ஏனென்றால் ஏற்கனவே பலமுறை யோசித்து விட்டு மிகுந்த தயக்கத்துடன்தான் மனைவி தன்னிடம் இதைப் பற்றிக் கேட்கிறாளென்பது அவருக்குத் தெரிந்தே தான் இருந்தது.

அதே சமயம் சிகிச்சைக்குத் தேவையான பணத்தைக் கொடுப்பதாகவும் அவர் சொல்லிவிடவில்லை. "நான் சொல்லித்தான் இப்பொழுதிருக்கும் நமது குடும்ப சூழ்நிலையைப் பற்றி நீ தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை, நீ கேட்கும் அவ்வளவு பணம் இப்பொழுது நம்மிடம் இல்லையென்றாலும் அதைப் புரட்ட ஏதாவது வழியிருந்தால் சொல் அந்த வழியில் முயன்று பார்க்கலாம்" என்றிருந்தார்.

இப்படியொரு பதிலைக் கணவனிடமிருந்து எதிர்பார்த்திருக்காத லட்சுமிக்கோ, எந்த வழியிலும் உடனே அவ்வளவு பணத்தை ஏற்பாடு செய்ய முடியாதென்பது மட்டும் தெளிவாகப் புரிந்தது.

மிகுந்த மன வேதனையுடன் அவர் அதைத் தனது உடன் பிறந்தவர்களிடம் சொல்ல, அவர்களோ அந்த பதிலைக் கேட்டு சிறிதும் வேதனையோ, கலக்கமோ கொண்டு வரவில்லை. மாறாக சந்தோஷப்பட்டார்கள். காரணம் புரியாமல் மேலே கேட்கப் போகத்தான், உடன் பிறந்தவர்கள் என்ன சொல்ல வருகிறார்கள் என்பதே லட்சுமிக்குப் புரிந்தது.

"அதுதான் இந்த வீடு இருக்கிறதே, சில கோடிகளுக்கும் மேலேயே பெறுமானம் இருக்குமே. அதை அடமானம் வைத்தால் போகிறது" என்றார்கள்.

குடியிருக்கும் வீட்டை அடமானம் வைப்பதா;

கணவனின் மூதாதையர்களின் காலத்திலிருந்தே எவ்வளவு பேரும் புகழையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் வீடு இது, அதிலும் சந்ததியினர் பெருகப்பெருக காலத்திற்குத் தகுந்தாற் போலப் புதிதுபுதிதாக சேர்த்துக் கட்டியிருந்ததில் இப்பொழுது அந்த வீடு பரந்து விரிந்து ஒரு அரண்மனையைப் போலக் கம்பீரமாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தது.

அனைத்திற்கும் மேலாகக் கணவன் அந்த வீட்டைக் கோவிலாக மதித்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்திருந்ததாலேயே, தனது உடன்பிறந்தவர்கள் சொன்னது மிகுந்த கோபத்தை வரவழைத்திருந்தது லட்சுமிக்கு.

ஆனால் அதை வெளியே காட்டிக் கொள்ளாததோடு, நல்லவேளையாகக் கணவன் வீட்டில் இல்லையென்றும் நிம்மதியுடன் நினைத்துக் கொண்டார்.

“இப்பொழுது வந்திருக்கும் இந்தப் பிரச்சனை உங்களுடையது மட்டுமல்ல, என்னுடையதும் தான். அதனால் கவலைப்படாமல் இருங்கள் என்னால் முடிந்த பணத்தை எவ்வளவு விரைவாக முடியுமோ அவ்வளவு விரைவாக ஏற்பாடு செய்யப் பார்க்கிறேன்” என்று உடன் பிறந்தவர்களை சமாதானப்படுத்தி அனுப்பியும் வைத்திருந்தார்.

சொன்னது போலவே தம்பியின் சிகிச்சைக்குத் தேவையான பணத்தின் பெரும்பகுதியை இரண்டு நாட்களில் ஏற்பாடு செய்தும் விட்டிருந்தார், அதாவது அவருடைய கணவன் வீரராகவன் கொடுத்தது தான்.

உடன் பிறந்தவன் நோயில் உருக்குலைந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து மனதிற்குள் மனைவிபடும் வேதனை, அவருக்குப் புரியவே செய்தது.

சாதாரணமாக வந்து கேட்ட நேரங்களில் எல்லாம் கூடக் கொடுத்துவிட்டு, இப்பொழுது உண்மையிலேயே ஒரு கஷ்டமென்று அவர்கள் வந்து கேட்கும் போது தன்னால் கொடுக்க முடியவில்லையே என்ற வேதனை அவருக்கும் மனதிற்குள் நிறையவே இருந்தது போலும்.

சரியாக அந்த நேரம் பார்த்துத் தான் புதிதாக விஸ்தரித்திருக்கும் தொழிலில் மிகப்பெரிய ஆர்டர் ஒன்று கைக்கு வந்திருந்ததோடு, அதற்கு முன் பணமாக சில லட்சங்களைக் கையோடு கொடுத்துவிட்டும் சென்றிருந்தார்கள்.

அப்பொழுது தொழில் இருந்த நிலையில், தொழிலுக்குள்ளிருந்து ஒரு ரூபாயைக் கூட வெளியே எடுக்காமல் இருப்பதோடு, தொடர்ந்து புதிதாக வர ஆரம்பித்திருந்த ஆர்டர்களுக்காகக் கையிலிருந்தும் பணத்தை அதாவது

கோடிகளாக இல்லாவிட்டாலும் பலப்பல லட்சங்களை உள்ளே போட்டே ஆக வேண்டுமென்ற நிலையில் தான் தொழில் இருந்தது.

ஒருவகையில் பார்த்தால் அந்தத் தொழில் தான் வீரராகவனுடைய உயிர் மூச்சு என்று கூடச் சொல்லலாம். அந்த அளவிற்கு அந்தத் தொழில் மூலம் வந்த வருமானத்தினால் தான் தன்னுடைய மிகப்பெரிய குடும்பத்தின் அனைத்து நல்ல, கெட்ட காரியங்களையும் ஒரு தந்தையின் ஸ்தானத்தில் இருந்து அவரால் சிறப்பாக செய்து முடிக்கவும் முடிந்தது.

அதுபோல இப்பொழுது அந்தத் தொழிலே ஒரு உயிரையும் காப்பாற்றட்டும் என்ற முடிவுக்கு மனதிற்குள் வந்திருந்தவர் ஆர்டருக்கு முன்பணமாக வந்திருந்த அந்தப் பணத்தோடு தொழிலுக்குள் போடுவதற்காகத் தனது கையில் வைத்திருந்த சில லட்சங்களையும் சேர்த்து உனது தம்பியின் சிகிச்சைக்கென்று மனைவியிடம் கொடுத்து விட்டிருந்தார்.

தங்களது வீட்டு மாப்பிள்ளையிடமிருந்த பணம் அனைத்தையும் பெற்றுக்கொண்ட லட்சுமியின் உடன் பிறந்தவர்களோ, அத்தோடு விடாமல் தங்கையிடமும் தங்களது வேலையைக் காட்டியிருந்தனர்.

ஆனால் ஒரு உயிரைக் காப்பாற்றும் எண்ணத்துடன் பெருந்தன்மையுடன் உதவி செய்திருந்த கணவன் மனைவிக் கோ, தங்கள் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டது அப்பொழுது தெரியவில்லை.

கடனாகத் தான் வாங்கிச் செல்கிறோம் வெளியூரில் சிகிச்சையை முடித்துக் கொண்டு வந்ததும் வாங்கிய

பணத்தை எப்படியாவது திருப்பி விடுகிறோமென்று சென்றவர்கள் தான், அதற்குப் பிறகு பல மாதங்களுக்கு மேலாகியும் கூட அவர்களிடமிருந்து எந்த ஒரு செய்தியும் இல்லை.

அவர்கள் கைக்கு சென்றுவிட்ட பணம் திரும்பி வராதது என்பதோடு, சிகிச்சைக்காகக் கொடுத்திருந்த பணத்தை திருப்பி வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று லட்சுமியோ வீரராகவனோ நினைக்கவும் இல்லை.

தம்பிக்கு சிகிச்சை நல்ல விதமாக நடந்ததா, அவனது உடல்நிலை இப்பொழுது எப்படியிருக்கிறது என்ற கவலையில் லட்சுமி மேலே தொடர்ந்து சொந்த பந்தங்களிடம் விசாரிக்கப் போகத்தான் கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் தாங்கள் ஏமாற்றுப்பட்டு விட்டதே தெரிந்தது.

என்னதான் தன்னுடன் பிறந்தவர்கள் மிகுந்த சுயநலவாதிகளென்றாலும், இந்த அளவிற்குக் கேவலமாக நடந்து கொள்வார்களென்று லட்சுமி சற்றும் எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

அத்தோடு சிறுசிறு தவறுதல்களையே பொறுத்துக் கொள்ளாத தனது கணவன், அதற்குப் பிறகு தன்னுடன் பேசுவதையே நிறுத்திக் கொண்டு விட்டதைத் தான் அவரால் சுத்தமாகத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

தொடர்ந்து வந்த சில மாதங்களில் சுரேந்திரன் மேல் படிப்புக்காக வெளிநாடு செல்ல வேண்டிய நாளும் நெருங்கி வந்து விட்டிருந்தது.

அதோடு சற்றும் எதிர்பார்த்திருக்காத செலவுகளும் வேறு நிறைய வந்து விட்டிருக்க, நேராகத் தனது தந்தையிடம் சென்று நின்றான் சுரேந்திரன்.

என்ன என்பதைப் போலப் பார்த்தவரிடம், "நான் வெளிநாடு செல்லவில்லை, அதில் மீதியாகும் பணத்தோடு நானும் நமது ஃபேக்டரியைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்றிருந்தான்.

"அந்த அளவிற்குக் கேவலமான நிலை ஒன்றும் இன்னும் வந்த விடவில்லை. மிஞ்சியிருக்கிற ஒரு ஆள் கூலியை மிச்சப்படுத்துவதற்காக நீ உன் வளமான எதிர்காலத்தைக் கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை நீ கிளம்பு" என்று விட்டிருந்தார் வீரராகவன்.

தந்தை தன்னை ஒரு விளையாட்டுப் பிள்ளையாகத் தான் இன்னும் பார்க்கிறார் என்பது சுரேந்திரனுக்குப் புரிந்தது.

அப்படியே தான் வெளிநாடு போகாமல் இங்கேயே இருந்தாலும், தொழிலில் தனது தலையீட்டைத் தந்தையால் சுத்தமாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதென்பதும் அவனுக்குத் தெளிவாகப் புரிந்தது.

என்னதான் தந்தையே ஆனாலும் தன்னை ஒருவர் அப்படி நினைப்பதா என்று சுரேந்திரனால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அதற்குப்பிறகு வந்த சில நாட்களில் சுரேந்திரனும் மேல் படிப்புக்காக வெளிநாடு கிளம்பிச் சென்று விட்டிருக்க, நல்லபடியாகத் தொழில் தெரிந்திருந்தும் எடுத்து நடத்தத் திறமையிருந்தும் தேவையான முதலீடு இல்லாமல் அவர்களது குடும்பத் தொழில் சுத்தமாகப் படுத்துவிடும் நிலைக்கு வந்து விட்டிருந்தது.

இப்படியே போனால் நிலமை மிகவும் மோசமாகி விடும் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட வீரராகவனும், உடனே ஒரு வேலையைச் செய்திருந்தார்.

அதைச் செய்ய அவரது மனம் சுத்தமாக இடம் கொடுக்கவில்லை என்றாலும், அப்படிச் செய்வது தான் அப்போதிருக்கும் பிரச்சனையை தீர்ப்பதற்கான ஒரே வழி என்பதால் மேலேத் தாமதிக்காமல் உடனே அதைச் செய்தும் விட்டிருந்தார்.

ஆம் தொழிலைக் காப்பாற்றுவதற்காக தாங்கள் குடியிருக்கும் வீட்டின் மேல் பேங்க்கில் கடன் வாங்கி விட்டிருந்தார்.

என்னதான் நாட்களைக் கடத்தாமல் உடனே அவர் அந்த வேலையை செய்திருந்தாலும், இடையில் வந்த அந்த சில வாரங்களுக்குள்ளேயே, தொழில் சரிந்து படுத்தே விட்டிருந்தது.

அதற்குப் பிறகு பசி தூக்கமென்று எதையும் பாராமல் உழைத்த வீரராகவனால், ஓரளவுக்குத்தான் தொழிலைப் பழைய நிலைக்குக் கொண்டு வர முடிந்தது.

அதற்குக் காரணமும் முன் எப்போதும் இல்லாத அளவுக்கு வளர்ந்திருந்த தொழில் போட்டிகள் தான் என்றாலும், தொடர்ந்து இருந்த தனது அயராது உழைப் பினால் பின் வந்த நாட்களில் தொழில் சந்தையில் ஓரளவு வெற்றியும் கண்டார். ஓரளவு மட்டும் தான்.

தொழில், தொழிலென்று கணவனுக்கு அவருடைய நேரம் முழுக்க அதிலேயே கழிய, மகனும் அருகில் இல்லாமல், அருகில் இருந்தும் இல்லாதது போல நடந்து கொண்ட கணவனின் செய்கையிலும் லட்சுமிக்குத் தான் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு யுகமாகக் கழிந்தது.

தன்னுடன் பிறந்தவர்கள் இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்வார்களென்று அந்தத் கடவுளே வந்து சொல்லி

மிருந்தால் கூட லட்சுமி அதை முழுமையாக நம்பி மிருப்பது சந்தேகம்.

சிகிச்சைக்கென்று ஏமாற்றி வாங்கிய பணத்தோடு மட்டும் போகாமல் தனக்கென்று தன்னுடைய தந்தை கொடுத்திருந்த இருபது ஏக்கர் விளை நிலத்தையும் உடன் பிறந்தவர்கள் அபகரித்துக் கொண்டதில் தான் லட்சுமி மிகவும் மனமுடைந்து போய் விட்டிருந்தார்.

நல்லவேளையாக லட்சுமிக்கென்று வந்ததை அவருடைய கணவன் வீரராகவன் பொருட்படுத்தாதவர் என்பதால் பிரச்சனை பெரிதாகவில்லை, விளை நிலத்தை சுமமா போட்டு வைத்தால் பாழாகி விடுமென்று தான் லட்சுமி தனது நிலத்தையும் தன்னுடன் பிறந்தவர்களைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொன்னது.

தொடக்கத்தில் நிலத்தில் விளைந்தவற்றையும், அதை விற்ற பணத்தையும் பெயருளுக்குக் கொஞ்சம் கொண்டு வந்து கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள், பிறகு போகப்போக இங்கிருக்கும் பசையான நிலையைப் பார்த்து அதையும் குறைத்துக்கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தனர்.

என்னதான் தாய் தந்தைக்காக அப்போதைக்குத் தன்னை முயன்று கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாலும், தனது தாய் மாமன்களை எங்காவது பார்த்து விட்டால் மரியாதைக்கென்றும் பாராமல் விளாசி விடுவோமோ என்று சுரேந்திரனால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

மற்றது எப்படியானாலும் ஏற்கனவே மனதால் நொந்து போயிருக்கும் பெற்றவர்களை இனி தான் உள்ளம்

கையில் வைத்துத் தாங்க வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்ட பிறகு தான் அவனுக்குக் கண்ணுரக்கம் பிடித்தது.

3

“குட்மானிங்பா.”

“குட்மானிங் சாரு, என்ன இன்னும் தூக்கக் கலக்கத் தோடியே இருக்க. சரியாத் தூங்கலையா?”

“நைத் தூங்கக் கொஞ்சம் லேட்டாயிடுச்சு அதனால் அப்பிடி இருக்கலாம்பா” என்றவள் “சளிப்பா பொட்டப் புள்ளைக்கு விடிஞ்சதுக்கப்பறமும் அப்பிடி என்ன தூக்கம் வேண்டிக்கிடக்குன்னு அம்மா இப்ப வந்துடுவாங்க அதுக்குள்ள நான் போய் பிரஷ் பண்ணிட்டு வந்துட் றேன்.” என்று பாவனையுடன் சொல்லிக்கொண்டே சென்ற தனது பெரிய மகளைப் பார்த்து சிரிப்பு தான் வந்தது சீனிவாசனுக்கு.

ஆனால் சாருலதாவால் தான் இயல்பாக சிரிக்க முடியவில்லை, மாறாக எரிச்சலும், கோபமும் தான் ஒரு சேர வந்தன.

தனது தந்தையிடம் சொன்னது போல இரவு தூங்கத் தாமதமானது மட்டுமா, அதற்குப் பிறகும் கூட முழுமையாக உறங்க அவளால் முடியவில்லையே!

அதற்குக் காரணமான அந்த சுரேந்திரனின் மீது நினைக்க நினைக்கக் கோபம் அதிகம் தான் ஆனதே தவிர சற்றும் குறையவில்லை சாருலதாவிற்கு.

எப்படியெல்லாம் பேசி விட்டான், அதுவும் தன்னைப் போய்.

இப்படிப்பட்ட ஒருவனைப் போய்ப் பெருமையாய் நினைத்துப் பேச, இருந்திருந்து ராதா ஆன்ட்டியாலும், ரவீந்தரன் அங்கிலாலும் எப்படி முடிந்தது.

என்னதான் அந்த சுரேந்திரனின் வார்த்தைகளுக்கு சரிக்கு சரியாக பதிலடி கொடுத்திருந்தாலும் சாருலதா விற்கு மனம் ஆற மறுத்தது. தன்னை எந்த அளவிற்குக் கேவலமாக எடை போட்டிருந்தால் அப்படியெல்லாம் பேசியிருப்பான் என்றிருந்தது.

அப்படி மட்டும் அருகில் வரட்டும் கன்னம் பழுக்க வைத்து விடுகிறேனென்று மனதிற்குள் கறுவிக் கொண்டாள் சாருலதா.

தம்பியையும் தங்கையையும் பள்ளி கல்லூரிக்கு அனுப்பிவிட்டு வீட்டிற்குள் வந்தவள், டிஃபன் சாப் பிடுவதற்காக வந்து டைனிங் டேபிளில் அமர்ந்திருந்த தந்தையோடு சென்று தானும் அமர்ந்து கொண்டாள்.

தாயும் தந்தையும் பேசிக் கொண்டிருப்பது தன்னைப் பற்றித்தான் என்பது புரிந்தாலும், சாருலதா அதைப்பற்றி ஒன்றும் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை.

ஆனால் அவள் கேட்கா விட்டாலும் பெற்றவர்கள் தாங்களாகவே மகளிடம் விஷயத்தைச் சொன்னார்கள்.

பெற்றவர்கள் சொன்னதை முழுமையாகக் கேட்டு முடித்த சாருலதாவிற்கோ, பெரிதாக ஒன்றுமே தோன்ற வில்லை.

“நாங்க இப்பிடி திடீர்னு சொல்றோமேன்னு நீ ஒன்றும் பயந்துக்காதமா. அவசரம் எதுவுமில்லை, நீ பொறு

மையா நிதானமா யோசிச்சு அதுக்கப்பறமா உன்னோட பதில் சொல்லு போதும் உம் மனசுக்குப் பிடிச்சிருந்தா மட்டும் சம்மதம் சொல்லு.”

“சரிப்பா.”

“அதுக்காக நிறைய நாள் எடுத்துக்க வேண்டாம்மா, முடிஞ்ச அளவுக்கு ரெண்டு நாளைக்குள்ள சொல்லிட்டாப் பரவாயில்ல” என்ற தாயை நிமிர்ந்து பார்த்தான் சாருலதா.

“நீங்களும் அப்பாவும் என்ன சொல்றீங்களோ அதுபடியே செஞ்சுக்கறேன்மா, ஏன்னா ரெண்டு நாள் கழிச்சும் நான் சொல்லப்போற பதில் இதுதான் அதான் இப்பவே சொல்லிட்டேன்.”

மகள் சொன்ன பதிலைக் கேட்ட சுசீலாவும் சீனி வாசனும் புன்னகையுடன் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

கூடவே “பாத்தீங்களா நான் அப்பவே சொன்னேன் தான” என்ற மனைவியை ஆமோதித்தவர் “ரொம்ப சந்தோஷம்மா, ஆனாலும் இன்னொரு முறை நல்லா யோசிச்சுட்டுக் கூட நீ உன் பதில் சொல்லலாம் ஒன்னும் அவசரமில்ல” என்றார்.

“அட என்னங்க நீங்க அவதான் சம்மதம்னு சொல்லிட்டா தான, இதுக்கும் மேல இனி அவளுந்தான் என்ன சொல்லுவா?”

“அதுக்கில்ல சுசீ...” என்ற தந்தையும், அதற்குள் தானும் ஏதோ சொல்ல வந்த தாயையும் இடைமறித்துப் பேசினாள் சாருலதா.

“பெத்தவங்க நீங்க கண்டிப்பா எனக்கொரு நல்ல வாழ்க்கை துணையத்தான் தேர்ந்தெடுத்திருப்பீங்கன்ற நம்பிக்க எனக்கு நிறைய இருக்கு, அதோட உங்க பி.ஏ.வான் அந்த மோகன் மேல உங்களுக்கு ரொம்ப நல்ல அபிப்பிராயம் இருக்கறதும் எனக்குத் தெரியும்பா.”

தான் கொஞ்சம் வேகமாக இருக்கிறோமோ, அதாவது அப்படிப் பெற்றவர்கள் நினைத்துக் கொள்வார்களோ என்று மனதிற்குள் சற்றே தயங்கியவள், பிறகு அப்படியெல்லாம் இல்லையென்று தன்னையே சமாதானப் படுத்திக் கொண்டாள்.

இந்த அளவுக்கு அழுத்திச் சொல்லாவிட்டால் ஒழிய, ஏதோ தங்களுக்காக மகள் தனது வாழ்க்கையை தியாகம் செய்வது போலல்லவா நினைத்துக் கொள்கிறார்கள்.

அப்படியானால்....

அப்படியானால் தனக்கு இப்பொழுது திருமணம் செய்து கொள்ள, முக்கியமாக அந்த மோகனைச் செய்து கொள்ள விருப்பமா?

தந்தையுடன் ஒருமுறை வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறான் அவ்வளவுதான்.

ரொம்பவும் பிரமாதமென்று சொல்ல முடியாவிட்டாலும், மோசமில்லையென்று தாராளமாக சொல்லலாம் தான்.

ஆனாலும் தனக்கென்று வரப் போகிறவனுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் தகுதிகள், அதாவது அவன் இன்னும் சற்று வேறு மாதிரி இருக்க வேண்டுமோ,

அதற்குப்பிறகு தாயும் தந்தையும் ஆனந்தமாகத் தன்னுடைய திருமணத்தைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்து

விட, சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு எழுந்து உள்ளே வந்த சாருலதாவிற்ருத்தான் மனதிற்குள் எதுவோ சரியாகப் படவில்லை.

ஒருவேளை நான் அவசரப்பட்டுவிட்டேனோ...

அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, ஊர் உலகத்தில் எந்த அளவிற்குக் கேவலமான ஆண்களெல்லாம் கூட இருக்கிறார்கள், கண்கூடாகவே நேற்று அதை ராதா ஆண்டி வீட்டில் தானே பார்க்கவில்லையா.

பெண்களைப் பற்றி எவ்வளவு மட்டரகமான கற்பனை அவனுக்கு.

சரியாகப் பார்த்தால் அவன் அப்படியெல்லாம் பேசியது தன்னையே அல்லலா.

இருந்திருந்து தன்னைப் போய் ஒருவன் அப்படியெல்லாம் பேசலாமா, அதற்கு நாம் விடலாமா.

அதிலும் சவால் கூட ஏதோ செய்தானே, பார்க்கலாமா பார்க்கலாம்.

இவன்தான் என்னுடைய மணாளன் என்று மோகனுடைய போட்டோவைக் கொண்டு போய் அவனிடம் காட்ட வேண்டும்.

அப்பொழுது அவனுடைய முகம் இஞ்சி தின்ற குரங்கு போல மாறுமே, அதைப் பார்த்து நன்றாக ரசிக்க வேண்டும். கூடவே பெண்களைத் தாயாக உடன்பிறந்த வர்களாக மதிக்கக் கற்றுக் கொள். ஏன் சொல்கிறேனென்றால் எல்லாப் பெண்களுமே என்னைப் போல பாவம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள், ஹை ஸ்கூல் செருப்பால் அடி வாங்கினால் தோளோடு சதையும் சேர்ந்து பிய்ந்து போவது நிச்சயம் ஜாக்கிரதை என்று

அவனுடைய மண்டையில் உறைக்கிற மாதிரி எடுத்துச் சொல்லிவிடவும் வேண்டுமென்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள்.

நன்னுடைய மொபைல் ஒலிக்க சென்று எடுத்துப் பார்த்தான் சாருலதா, ஏதோ ஒரு புது எண்ணிலிருந்து அழைப்பு வந்திருக்க அட்டென்ஷன் செய்து பேசினாள்.

“ஹலோ..”

.....

அவளுக்கு எதிர்புறத்தில் பேசியது மோகன். ஐந்து நிமிடங்களுக்குப் பக்கம் அவன் பேசியிருக்க மொத்தமாக அவன் பேசிய விஷயம் இதுதான்.

‘உனது சம்மதத்தை உனது தந்தையின் மூலம் இப்பொழுது தான் தெரிந்து கொண்டேன் எனக்கு மிகவும் சந்தோஷமாக இருக்கிறது. உன்னைப் போன்ற நன்கு படித்த, அழகான ஒரு பெண் எனக்கு வாழ்க்கைத் துணையாக வரப்போவதை நினைத்தாலே எனக்கு மிகவும் பெருமையாக இருக்கிறது.....’

அந்த மோகன் பாட்டுக்கு இதே ரீதியில் இன்னும் ஏதேதோ சொல்லிக்கொண்டே போக, இவன் எப்பொழுது அழைப்பை துண்டிப்பானென்று சாருலதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

தனக்கு அவனிடம் பேச ஒன்றும் இல்லையென்றாலும், ஒரு வார்த்தை கூடத் தான் பேச வேண்டுமென்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லையே என்று ஆச்சரியத்துடன் நினைக்கத் தோன்றியது.

அவன் தனக்கு ஏதேதோ தோன்றுவதாக சந்தோஷமாக, பெருமையாக.... என்று இன்னும் என்னென்னவோ

சொன்னானே, ஆனால் தனக்கு அவனிடம் அப்படியெல்லாம் எதுவுமே தோன்றவில்லையே.

தங்கள் இருவருக்கும் எந்த விதத்திலும் பொறுத்த மில்லையோ என்று சாருலதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஆனால் உடனே தந்தையே முன்னின்று அனைத்தையும் செய்கிறார் என்றால், அதில் தவறு ஒன்றும் இருக்காது என்று தன்னையே சமாதானப்படுத்திக் கொள்ளவும் அவளால் முடிந்தது.

“வாங்கக்கா! எப்பிடியிருக்கீங்க?”

“நாங்க எல்லாரும் நல்லார்க்கோம் ராதா, நீங்க எல்லாரும் நலம் தான?”

“ஆமாம்கா இங்கயும் எல்லாரும் நல்லார்க்கோம், வாங்கக்கா உக்காருங்க. நீங்க மட்டும் தான் வாரீங்களா?”

வாயிலைப் பார்த்துக்கொண்டே கேட்ட ராதாவைப் பார்த்த லட்சுமி, “ஆமாம்மா சுரேன் கொண்டுவந்து விட்டுட்டுப் போறான்” என்றார்.

“அப்படியா, வீட்டுக்குள்ள கூட வராம சுரேன் அப்படியே போயாச்சு போலிருக்கு.”

“ஆமாம்மா ஃபேக்டரில் வேலையிருக்குன்னு அவசரமாப் போறான். எங்க கமல், விமல், அவங்க அப்பா யாரையும் காணல?”

“பசங்க இங்க பக்கத்துல எங்கயோ போனாங்கக்கா, அவரு பேங்க் வரைக்கும் போயிருக்கார்” என்றவர், “இருங்கக்கா வர்றேன்” என்று உள்ளே சென்றார்.

சில வினாடிகளில் “இந்தாங்கக்கா தண்ணி எடுத்துக் கோங்க” என்று வந்த ராதா, “சுரேன் அப்பாவும்

ஃபேக்டரிக்குப் போயிருப்பார் இல்லையாக்கா?” என்று கேட்டாள்.

“ஆமாம்மா, அவரு காலைல ஒன்பது மணிக்குக் கிளம்பினாருன்னா நைட் ஒன்பது மணிக்கு மேல தான் திரும்பி வருவார். ஞாயித்துக்கிழமையும் அதுக்கு விதிவிலக்கல்ல.”

“அப்பிடி இருக்கப் போய் தானேக்கா அவரோட பிறந்தவங்க அத்தன பேரோட நல்லது, கெட்டதையும் நீங்க ரெண்டுபேரும் பிரமாதமா செஞ்சு முடிச்சிருக்கீங்க. ஆனா இப்ப சுரேன் திரும்பி வந்துட்டதால அவருக்குக் கொஞ்சம் ரெஸ்ட் கிடைக்கும் இல்லையாக்கா?”

அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டவர், “ஆமாம்மா” என்றார். “கிச்சனில் வேல செஞ்சுட்டிருந்தியா வா உள்ள போலாம்” என்று தானும் ராதாவுடன் எழுந்து உள்ளே வந்தார் லட்சுமி.

ஆனால் அவருடைய எண்ணங்களோ மகனைச் சுற்றியே இருந்தன.

ஐந்து பத்து நிமிடங்கள் கூட ஓய்வில்லாமல், விட்டால் தனது தந்தையையும் மிஞ்சி விடுவான் போலிருக்கறதே.

ஏன் அவனை அனைத்திலுமே அவனுடைய தந்தையின் மறுபிரதி என்றே சொல்லலாமே.

வெளிநாடு சென்று வருவதற்கு முன்னரும் அவனுக்குத் தனது தந்தையுடன் சிறுசிறு உரசல்கள் வந்த தென்றாலும், அப்பொழுது அவன் தொழிலில் அவ்வளவாகத் தலையிடவில்லையே.

தாய் எட்டடி என்றால் குட்டி பதினாறு என்பதைப் போல, இவனுக்கும் தனது தந்தையைப் போல மூக்குக்கு மேல் கோபம் வருமே.

சாதாரணமாக என்றால் மகனின் தலையீட்டை அவனது தந்தையும் பொறுத்துக் கொள்வார் தான், ஆனால் ஏற்கனவே தொழிலில் தட்டுத் தடுமாறிப் போய்க் கொண்டிருக்கும் இந்த மாதிரி சமயத்தில்.

ஏற்கனவே பட்டுக் கொண்டிருக்கும் துன்பங்கள் போதும், இனிமேலும் புதிதாக எதுவும் வேண்டாம். அனைத்தும் நல்லபடியாக நடக்க நீதான் உடனிருந்து துணை புரிய வேண்டும் கடவுளே என்று மனதார வேண்டிக் கொண்டார் லட்சுமி.

“என்னக்கா ஒரே யோசனையா இருக்கீங்க? டிஃபன் எடுத்துக்கோங்க, ஸ்வீட் நீங்க கொண்டு வந்ததையே தான் வெச்சிருக்கேன். ஸ்வீட் காரம் ரெண்டும் ரொம்பப் பிரமாதம். நீங்களே செஞ்சதாகா?”

“ஆமாம்மா, சுரேன் வீட்ல செஞ்சதுன்னா ரெண்டு சாப்பிடுவான்.” ஒரு முறுக்கைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டவர். “போதும்மா காஃபி மட்டும் ஒரு கப் கொஞ்சம் ஸ்ட்ராங்காக் குடு” என்றார்.

“சரிக்கா.”

“நீயும் உக்காந்து எடுத்துக்கோ ராதா.”

“இதோ காஃபி கலக்கி எடுத்துட்டு வர்றேன்கா இந்தாங்க இன்னைக்கு வந்த நியூஸ் பேப்பர் வேணும் னாப் பாருங்க” என்று அன்றைய நாளிதழை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு சமயலறைக்குச் சென்றாள் ராதா.

லட்சுமியின் மெலிவு ராதாவின் மனதில் படவே செய்தாலும், அதை அவள் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை.

லட்சுமியக்கா தனது உடன்பிறந்தவர்களால் படும் துன்பம் உண்மையிலேயே சற்றுப் பெரிது தான்.

அதிலும் அவருடைய கணவர் வீரராகவன் இருக்கும் கண்டிப்புக்கும், அதிகாரத்திற்கும் எப்படித்தான் அவரிடம் அக்கா சாமாளித்தாரோ என்று ராதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அவர் பணத்தைப் பெரிதாக மதிப்பவர் இல்லைதான் என்றாலும், தவறுதல்களையும் பொறுத்துக்கொள்ள மாட்டாரே.

அப்படியிருக்கும் போது லட்சுமியக்காவுடன் பிறந்தவர்கள் நம்பிக்கை துரோகமே செய்திருக்கிறார்களே.

ஆனால் இப்பொழுது தான் சுரேந்திரன் வந்து விட்டானே, தங்களுக்கே இவ்வளவு பெரிய உதவியை யோசிக்காமல் செய்பவன், தாய் தந்தையைக் கண் கலங்க விடுவானா.

ராதாவோ அவளுடைய கணவன் ரவீந்தரனோ சுரேந்திரனின் தாய் தந்தையுடன் பிறந்தவர்கள் அல்ல, வீரராகவனுடைய தந்தையும், ரவீந்தரனுடைய தந்தையுமே உடன் பிறந்தவர்கள்.

லட்சுமியின் மென்மையான நல்ல குணம் பிடித்துப் போக, ராதா தான் திருமணமாகி வந்ததிலிருந்தே அக்கா அக்கா என்று நினைத்தால் லட்சுமியின் வீட்டிற்கு வந்து செல்வான்.

அவளுக்குத் திருமணமாகி வந்து இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேலாகியும், அந்த நட்பு நல்லதித

மாகத் தொடர்ந்து வந்ததோடு நாளுக்குநாள் அதிகம் தான் ஆனது.

காஃபியைக் கலக்கி முடித்ததும் அதை இரண்டு டம்ளர்களில் ஊற்றி எடுத்துக்கொண்டு போனான் ராதா.

4

தாயை இறக்கி விட்டுவிட்டு சுரேந்திரன் தங்களது ஃபேக்டரியை சென்று அடைந்த போது, அவனது தந்தை வீராகவன் அவருடைய இருக்கைக்கு வந்திருந்தார்.

அவர்களுடையது இன்டோர் மற்றும் அவுட்டோர் டைல்ஸ்கள் மற்றும் செங்கற்களை தயாரிக்கும் இயந்திரங்களை மேனுஃபேக்சரிங் செய்யும் ஒரு கம்பெனி.

நாளுக்குநாள் மக்கள் மிகவும் நாகரீக விரும்பிகளாக மாறிக் கொண்டிருப்பதால், அவர்களுடைய தொழிலுக்கு சந்தையில் நல்ல வரவேற்பு இருந்தது.

சிறிய முதலீட்டாளர்கள் முதல் மிகப்பெரிய முதலீட்டாளர்கள் வரை அனைவருக்குமே ஏற்ற ஒரு தொழிலாக இருப்பதும் அதற்கு ஒரு காரணம்.

அவரவர்களுடைய உற்பத்தித் தகுதிக்கு ஏற்றவாறு அந்த இயந்திரங்கள் இருந்ததோடு, அவற்றை வாங்குவதற்கான ஃபைனான்ஸ் வசதியையும் அவர்களே ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்கள்.

இதுநாள் வரை மாதத்திற்கு ஐம்பது இயந்திரங்கள் வரை வீராகவன் தயாரித்து விற்றுக் கொண்டிருந்தார்.

அதற்கே அவர் செய்திருந்த முதலீடு பற்றாக்குறையாக இருந்ததோடு, அதற்காக வாங்கியிருந்த கடனையும் அவரால் கட்ட முடிந்திருக்கவில்லை.

“வாப்பா” என்று வரவேற்ற தந்தையிடம் வழக்கம் போல ஓரிரு வார்த்தைகளைப் பேசிவிட்டு ஃபேக்டரிக்குள் சென்றிருந்தான் சுரேந்திரன்.

தந்தையுடைய குணத்தை நன்கு அறிந்தவன் என்பதாலேயே, தன்னுடைய திறமையை செயலில் காட்ட நினைத்தான்.

நினைத்ததோடல்லாமல் அதைச் செயலாற்றவும் முனைந்தான்.

அப்படி முனைந்தவன் தொழிலில் இருக்கும் போட்டிகளைப் பார்த்து ஸ்தம்பித்துப் போயிருந்தான், கூடவே அதற்காகத் தந்தை எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் அயராத முயற்சியையும், உழைப்பையும்.

ஒரு இயந்திரத்தைத் தயாரித்து முடிப்பதற்கான கடைசிக் கட்ட வேலைகள் நடந்து கொண்டிருக்க, அருகில் சென்று அதன் நுணுக்கங்களைப் பார்வையிட்டான் சுரேந்திரன்.

கூடவே அதில் செய்யப்பட வேண்டிய சின்னச்சின்ன திருத்தங்களையும். அப்படி அவற்றை மட்டும் செய்து விட்டால் அந்த இயந்திரத்தினுடைய தோற்றம் பார்ப்பதற்கு இன்னும் எடுப்பாக இருக்குமென்றும் அவனுக்குத் தோன்றியது.

தான் நினைத்ததை சொல்லி அங்கிருக்கும் அந்த ஹெட் குப்பர்வைஸரிடம் அபிப்பிராயம் கேட்கப் போக, கூடவே மிகவும் பணிவுடன் சுரேந்திரன் சொன்னதை ஆமோதித்தான் அவன்.

சின்ன முதலாளி கண்டிப்பில் தனது தந்தையையே தூக்கி சாப்பிட்டு விடுவார் என்று கம்பெனிக்குள் அனைவரும் பேசிக் கொள்வதை அவரால் எப்பொழுதுமே முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமலிருந்தது.

தன்னுடைய கணிப்பு சரிதான் என்று அந்த சூப்பர் வைஸர் ரமேஷால் இப்பொழுது நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

இதுவே பெரிய முதலாளியாக இருந்திருந்தால் எதிலுமே அபிப்பிராயம் கேட்க மாட்டார் என்பதோடு அவர் சொல்வதைத் தான் ஒரு மூச்சுக் கூட விடாமல் அனைவரும் செய்தும் ஆக வேண்டும்.

“எனக்கும் ரொம்ப நாளா நீங்க சொல்ற மாதிரி சில சேஞ்சஸ் செஞ்சா நல்லா இருக்கும்னு தோனிட்டே தான் இருக்கு, ஆனா அத நான் ஒரு தடவ சொன்னப்ப பெரிய ஸார் திட்டி விட்டுட்டார் ஸார். இப்பவாவது.....”

“அப்பா ஒன்ன செஞ்சிருக்காரனா அவரோட அனுபவத்துக்கு அது நூத்துக்கு நூறு சதவிகிதம் சரியான தாத்தான் இருக்கும், அத மாத்த வேண்டாம். அதுல சின்னச் சின்ன சேஞ்சஸ் மட்டும் சிலது செஞ்சாப் போதும். அதுகூட அப்பாவோட பர்மிஸன் கிடைச்சதுக்கப்புறம்” என்று முடித்து விட்டிருந்தான் சுரேந்திரன்.

தான் சொன்னதை அந்த வழியாகச் சென்ற தனது தந்தை சில வினாடிகள் நின்று கேட்டுவிட்டுப் போனது சுரேந்திரனின் கவனித்திலிருந்து தப்பவில்லை.

கூடவே அந்த சூப்பர்வைஸர் ரமேஷிற்கு ஒரு சபாஷ் போட முடியவில்லையே என்ற ஒரு சிறு வருத்தமும் அவனுக்கு இருக்கவே செய்தது.

ஏனென்றால் அந்த ரமேஷின் திறமை அத்தகையதாக இருந்தது, சுரேந்திரன் கம்பெனிக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் இந்த ஒரு வாரமாக அவன் தன்னுடைய ஒரு சில சந்தேகங்களைத் தீர்த்துக் கொண்டதும் தன்னுடைய அபிப்பிராயங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டதும் அந்த ரமேஷிடம் தான்.

என்னதான் ரமேஷ் சொன்னதில் நியாயம் இருக்கவே செய்தாலும் அதைத் தான் உடனே ஒத்துக் கொண்டிருந்தால், அவனிடம் தன்னுடைய தந்தையை அதாவது பெரிய முதலாளியை விட்டுக் கொடுத்தது போல ஆகியிருக்கும்.

கூடவே அவன் ரமேஷிடம் சொன்னதும் உண்மையைத் தான், பலப்பல வருடங்களாக தந்தை இப்படித்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்றால் அதில் ஒத்துக்கொள்ளக் கூடிய காரணங்கள் எதாவது இருந்து தான் ஆக வேண்டும்.

லட்சுமி தனது மனதிற்குள் நினைத்துப் பயந்தது போல ஒன்றும் நடந்துவிடவில்லை, தந்தையின் குணமறிந்து காய் நகர்த்துவதில் சுரேந்திரன் வல்லவனாக இருந்தான்.

கூடவே வெற்றிப் பாதையில் தொழிலைக் கொண்டு செல்வதிலும்.

கம்பெனிக்குள் திருத்தப்பட வேண்டிய விஷயங்களை என்று எவ்வளவோ இருப்பது தெரிந்தாலும் அவன் அதைத் தனது மனதிற்குள் குறித்து வைத்துக் கொண்டான்.

என்னதான் வெளிப்படையாகக் காட்டிக்கொள்ள விட்டாலும், தனது தொழில் திறமையின் மேல் தந்

தைக்கு இருக்கும் நம்பிக்கை சுரேந்திரனுக்கும் தெரிந்து தான் இருந்தது.

கூடவே எந்த விதத்திலும் தான் அதை சிறிதும் பொய்யாக்கி விடும் விதத்தில் நடந்துவிடக் கூடாதென்பதிலும் அவன் உறுதியாக இருந்தான்.

“சாரு வாடாம்மா.”

“ஹாய் ஆண்டி என்ன பண்ணிட்டிருக்கீங்க?” என்று ராதாவிடம் கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே வந்த சாருலதா, அதற்குப்பிறகு தான் அங்கு ஹால் சோபாவில் அமர்ந்திருந்த அந்தப் புதிய ஆண்டியைப் பார்த்தாள்.

“என்னமா, என்னவோ சந்தோஷமான செய்தியெல்லாம் கேள்விப்பட்டேன்” என்று கேட்ட ராதாவிடம் “அப்படியா அதென்ன ஆண்டி?” என்று ஏற்கனவே அங்கு சோபாவில் அமர்ந்திருந்த அந்தப் புதிய ஆண்டியைப் பார்த்து லேசாகப் புன்னகைத்துக்கொண்டே அதை சோபாவில் தானும் சென்று அமர்ந்தாள் சாருலதா.

“ம் அத நீயே உன் வாயால சொன்னதான நல்லார்க்கும்” என்று ராதா சொல்லவும், உள் அறையிலிருந்து சுரேந்திரன் ஹாலுக்கு வரவும் சரியாக இருந்தது.

இவனா? என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்ட சாருலதா, வெகு மும்முரம் போல காட்டிக் கொண்டு ராதா ஆண்டியிடம் பேச ஆரம்பித்திருந்தாள்.

கூடவே சாருலதா அந்தப் புது ஆண்டியின் கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, “பேசிட்டிருங்கக்கா இதோ வர்றேன்” என்று எழுந்து உள்ளே சென்றாள் ராதா.

அதே சமயம் சுரேந்திரனும் ரவிந்திரனும் பேசிக் கொண்டே ஹாலுக்கள் அமர்வதற்காக வர,

“நானும் வர்றேன் ஆண்டி” என்று அவரைப் பின் தொடர்ந்து எழுந்து சென்றிருந்தாள் சாருலதா.

“ஏம்மா எழுந்து வந்துட்ட?”

“சும்மாதான் ஆண்டி, என்ன ஆண்டி ஏதாவது ஹெல்ப் வேணுமா?”

“ஆமா கண்ணா எல்லார்க்கும் டீ கொண்டு போய்க் குடுத்துட்டு வந்துறையா?” என்று ராதா கொடுத்த டீ டம்ளர்கள் நிரம்பிய ட்ரேயை “சரி ஆண்டி” என்று வாங்கிக் கொண்டு போனாள்.

நேராக ஹாலுக்கு சென்று அங்கு அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த அந்த ஆண்டிக்கும், ரவிந்திரனுக்கும் டீயைக் கொடுத்தவள், “சுரேன் வெளியே இருக்கார்மா” என்ற ரவிந்திரன் அங்கிலின் வார்த்தையில் டீ ட்ரேயுடன் வெளியே வந்தாள்.

அவனுடைய உயரத்திற்கு சுவரில் இரண்டு கைகளையும் ஊன்றி சற்றே குனிந்தது போல நின்று வெளியே பார்த்தும் கொண்டிருந்தவன் திரும்பவும், சாருலதா அவனுக்கு முன்னால் “டி எடுத்துக்கோங்க” என்று சென்று நிற்கவும் சரியாக இருந்தது.

“தேங்க் யூ” என்று எடுத்துக் கொண்டவனைப் பார்த்தவளுக்கு, முந்தையை நாளில் அவன் பேசியது தான் நினைவிற்கு வந்தது.

“துணிஞ்ச குடிக்கலாமா?”

அப்படிக் கேட்டவனிடம் “அதெல்லாம் ஆண்டி போட்டது தான்” என்றாள்.

“அப்ப சரிதான்” என்று ஒரு வாய் குடித்திருந்தவன், “ம் என்ன சொல்லு” என்று சாருலதாவைப் பார்த்தான்.

தான் லேசாகத் தயங்கியதைக் கூடக் கண்டு கொண்டு விட்டானே என்று மனதிற்குள் நினைத்தவன், “எனக்கு மேரேஜ் ஃபிக்ஸ் ஆகப்போகுது” என்றான்.

“அப்படியா வாழ்த்துக்கள்.”

அவனிடம் அப்படிப்பட்ட பதிலை எதிர்பார்த்திருக்காத சாருலதா, உண்மையாகவே உணர்ந்து சொன்ன அவனுடைய வார்த்தைகளில் பொய்மைத்தனம் சிறிதும் இல்லையென்பதை உணர்ந்தான்.

“எனியே நான் சவால்ல தோத்துப் போய்ட்ட மாதிரி தான், சரிதான்விடு வேற பொண்ணப் பாத்துக்கலாம்.”

என்ன இவன்?

அப்படியானால் நேற்று அவன் பேசியது அனைத்துமே வெறும் விளையாட்டிற்காக மட்டும்தானா.

ஏதேதோ எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த சாருலதா விற்கு சொத்தென்று ஆகி விட்டிருந்தது, குறைந்தபட்சம் ஒரு சிறு அதிர்ச்சியையேனும் முகத்தில் காட்டுவா எனன்று எதிர்பார்த்தோமே என்றிருந்தது.

தான் சொன்னதை இந்த அளவிற்கு சாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்ள முடிகிறதென்றால் இயல்பிலேயே இவன் கெட்டவனல்லவோ.

“இன்னிடேஷன் அனுப்ப மறந்துட வேண்டாம்” என்றவனின் குரலிலோ முகத்திலோ வித்யாசமாக ஒன்றும் தெரியவில்லை.

உயைக் குடித்துக்கொண்டே தனது மொபைலுக்கு வந்த அழைப்பை அவன் அட்டென்ட் செய்யப் போக, வீட்டிற்குள் வந்திருந்தான் சாருலதா.

நேராகக் கிச்சனுக்கு சென்று ட்ரேயை வைத்தவன், தானும் ஒரு டீ கப்பை எடுத்துக் கொண்டு அமர்ந்து விட்டிருந்தான்.

உயை ஒரு வாய் வைக்கப் போனவன் தனது மொபைல் ஒலிக்க முதலில் அதை எடுத்துப் பார்த்தான். மோகன்.

சந்தோஷம்; பரபரப்பு என்று எதுவுமில்லாத மன நிலையில் அட்டென்ட் செய்து காதில் வைத்தான்.

சில நிமிடங்கள் அவனுடன் பேசி முடித்துவிட்டு போனை வைப்பதற்குள்ளேயே போதும் போதுமென்றாகி விட்டிருந்தது.

கடவுளே என்ன இது.

ஆசையும் சந்தோஷமும் பொங்கி வழியாவிட்டால் கூடப் பரவாயில்லை, இப்படி எரிச்சலும் கோபமும் மட்டுமே வருகிறதே என்று அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

ராதா ஆன்ட்டி தன்னை அழைக்கும் குரல் கேட்க எழுந்து வந்தான்.

ஹாலுக்கு வந்திருந்தவனிடம் “சரிமா நாங்க கிளம்பறோம்” என்று அந்தப் புதிய ஆன்ட்டி சொல்ல, “சரி ஆன்ட்டி” என்று புன்னகையுடன் விடை கொடுத்தான் சாருலதா.

“சரி நாங்க கிளம்பறோம்” என்று பொதுவாக அனைவரிடமும் சொல்லிவிட்டுத் தனது தாயுடன் கிளம்பிய கரேந்திரன், ஒரு சிறு புன்னகை கலந்த தலையசைவுடன் தன்னிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டானோ என்று சாருலதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“வாடாம்மா உட்காரு வா.”

என்னதான் அவர்களுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் சாருலதாவின் எண்ணங்கள் அனைத்தும் சுரேந்திரனையே சுற்றிக் கொண்டிருந்தன.

அவனை எந்த மாதிரி எடுத்துக் கொள்வது, ஒன்றுமே புரியவில்லையே.

“ஹாய் சாரு” என்ற குரலில் திரும்பினாள் சாருலதா.

கமலேசும் விமலேசும் உள்ளே வந்து கொண்டிருக்க, “வாங்கப்பா சுரேன் அண்ணாவும் பெரியம்மாவும் இப்பக் கொஞ்சம் முன்னாடி தான் கிளம்பினாங்க” என்றார் அவர் களுடைய தாய் ராதா.

“சுரேன் அண்ணாவா? ஏம்மா எங்களைக் கூப்பிடல?”

“அதுசரி, பாவம் சுரேன் ஏற்கனவே ஒரு அஞ்ச நிமிஷம் கூட நிக்க நேரமில்லாம அலையறான், நீங்க வேற உங்க பங்குக்கு அவன் ஒரு வழி பண்ணிடுவீங்களே”

“இருங்க, அண்ணாவையே கூப்பிட்டுக் கேக்கறோம்.”

“டிரைவிங்ல இருப்பான் வேண்டாம், அதோட சுரேன் சொல்லத்தான் செஞ்சான் நாந்தான் வேண்டாமினு சொல்லிட்டேன்” என்றார் ராதா.

“ஆமாம் போங்க” என்று கமலேஷ் பாவனையுடன் சொல்ல, “வாங்க மேடம் நீங்க எப்ப வந்தீங்க?” என்று சாருலதாவைப் பார்த்துக் கேட்டான் விமலேஷ்.

“அடா இப்பவாவது கண்ல பட்டேனே ஏதோ நான் செய்த பாக்கியம்” என்றாள் சாருலதா.

“ம் அத நீ சொல்லாத காலேஜுக்குப் போயிட்டிருக்கும்போது கூட வாரத்துக்கு ரெண்டு தடவ வருவ, இப்ப

வீடல் சும்மா இருந்துட்டு ஏதாவது ஜோலின்னா மட்டும் வந்து தலையைக் காட்டிட்டுப் போறளவுக்கு நீ பெரியான் ஆயிட்ட..”

“இனிமேல் அப்பிடி வரறது கூட சந்தேகம் தான்” என்ற தாயைப் பார்த்த மகன்கள், “ஏன்னா சாரு கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு நமக்கெல்லாம் பாட்டா சொல்லிட்டுக் கிளம்ப போறா” என்றவரின் வார்த்தைகளில் “என்னது” என்று அதிர்ச்சியும் ஆச்சரியமும் கலந்த குரலில் ஒருசேரக் கேட்டனர்.

“சரி சீனா வா” என்று மொபைலை அணைத்து பாக்கெட்டில் வைத்துக்கொண்டே ரவீந்தரனும் இளையவர்களுடன் வந்து அமர்ந்தார்.

“யார் அங்கின் டாடியா?” என்று கேட்ட சாருலதா விடம் “ஆமாம்மா இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல வர்றேன்னார்” என்றார் ரவீந்தரன்.

சிறிதுநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு தனக்கு வேறு வேலையிருப்பதாக அவர் எழுந்து செல்ல, “உனக்கு நிஜமாவே இந்தக் கல்யாணத்துல சம்மதமா?” என்று கமலேசும், விமலேசும் ஸீரியாஸாகக் கேட்ட விதத்தில் சிரிப்பு தான் வந்தது சாருலதாவிற்கு, கூடவே கோபமும்

அனைவரும் என்னதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று நினைத்தவளுக்கு அனைத்தையும் விட எரிச்சல் தான் அதிகமாக வந்தது.

கமலேஷ் ஏதோ சொல்ல வர, அவனை அடக்கினான் விமலேஷ்.

எப்பொழுதுமே, ஆண் பிள்ளைகளுக்கு சற்று தாமதமாகத்தான் மனமுதிர்வு ஏற்படுகிறதென்ற கணிப்பு

சரிதான் போலும், அப்படியில்லாவிட்டால் கூடப்பிறந்த வளைப் போலப் பழகிய பெண்ணிடம் போய் முட்டாள்தனமான கற்பனையை வளர்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா.

ஏதோ சொல்ல வந்த கமலேஷை எரிச்சலை மறைத்துக் கொண்டு பார்த்தாள் சாருலதா.

ஆனால் அவளோ “என்ன மன்னிச்சிடு” என்றான்.

“நிஜமாதான் சொல்றேன்” என்ற குற்ற உணர்வுடன் சொன்னவனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள் சாருலதா.

“ஆமா சாரு யோசிக்காம விளையாட்டுத்தனமா நடந்துக்கிட்டான், இனிமேல் அந்த மாதிரியெல்லாம் நடந்துக்க மாட்டான்” என்ற விமலேஷையே தானும் ஆமோதித்தான் கமலேஷ்.

“ஆமா சாரு இது ப்ராயிஸ் தயவு செஞ்சு நான் முட்டாள்த்தனமாய் பேசியதையெல்லாம் நீயும் மறந்துடு” என்று உணர்ந்து சொன்ன கமலேஷின் வார்த்தைகளில் மனம் முழுக்க ஒருவித நிம்மதி பரவியதை சாருலதாவால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

5

ஏதோ யோசனையாக காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த மகனிடம், “நேத்து கம்பெனிக்கு உன் மாமனுங்க ரெண்டு பேரும் வந்தாங்க போலிருக்குப்பா” என்று சன்னமான குரலில் கேட்டார் லட்சுமி.

.....

எதுவும் பேசாமல் தன்பாட்டுக்கு ஸ்டியரிங்கில் கை வைத்துக் கொண்டிருந்த மகனின் உடல் கோபத்தில் விறைப்பதை அவரால் உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது.

“என்னப்பா.....”

“வந்தாங்க.”

தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தாயின் முகத்தில் தெரிந்த பயம் கலந்த கலக்கம், அவனுடைய கோபத்தை சற்றே குறைத்திருந்தது.

“நல்லவேள அப்பா இல்ல.”

அப்படியானால் இவனுக்கு அவர்களின் மேல் கோபமில்லையா, இவனுடைய தந்தையை விட இவன்தான் அவர்களின் மேல் பயங்கரமான கோபத்திலிருக்கிறா னென்று தான் நினைத்தது தவறோ.

“பாத்ததுமே கையக்கால உடைச்சுப் போடலாங்கற அளவுக்கு வெறி வந்துடுச்சு, ஆனா ஃபேக்டரில நூறு பேருக்கு மத்தியில் வந்து கால்ல விழற மாதிரி கெஞ்ச ராங்க. சை எனக்குத்தான் ரொம்ப அறுவெறுப்பாப் போயிடுச்சு..”

அடி உதைக்கு பயந்துகொண்டு திட்டமிட்டுத்தான் அப்படி வந்திருப்பார்களென்று லட்சுமி தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டிருக்க, அதையே சுரேந்திரனும் சொன்னான்.

“என்னமா உங்க உடன்பிறப்புகளப் பத்தி எதுவும் கேக்க மாட்டிங்களா?” என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்ட மகனை நிமிர்ந்து பார்த்தார் லட்சுமி.

“சொந்தபந்தம்னு சொல்லிக்கிட்டு வீட்டுப்பக்கம் வந்துடாதீங்க முழுசாத் திரும்பிப் போக முடியாது, இப்பவே சொல்லிட்டேன் அதுக்கப்பறம் என்னக் குத்தம் சொல்லிப் பலனில்லன்னு நான் கோபமா சொன்னது தான்.”

“என்னென்ன கதையெல்லாம் சொல்லணும்னு நினைச்சுட்டு வந்தாங்களா, நான் அப்பிடிச் சொன்னதுல துண்டக் காணோம் துணியக் காணோம்னு ஓடாது தான் குறை” என்ற மகனின் விரக்தி கலந்த சிரிப்பில், லட்சுமிக்கும் தனது உடன் பிறந்தவர்களின் மேல் எல்லை யில்லாத கோபம் தான் வந்தது.

ஏமாற்று வேலை செய்துவிட்டுப் போனவர்கள் அப் படியே போய்த் தொலைய வேண்டியது தானே, மீண்டும் எங்கிருந்து வந்து முளைத்தார்களென்று எரிச்ச லுடன் நினைத்தார்.

“அப்புறம் கண்ணா.”

“சொல்லுங்கமா.”

“மோகன்னு சொல்லிட்டு உன் பெரியத்தையோட தம்பி மகன் ஒருத்தன் இருக்கானே...”

“ஆமா சொல்லுங்க.”

“அந்தப் பையன் கொஞ்சம் முன்னாடி ராதா சித்தி வீட்ல பாத்தோமே ஒரு பொண்ணு சாருலதான்னு, அவ ளுக்குப் பாத்திருக்காங்களாம்.”

“சரி.”

“அவன் உன்கூடத்தான் படிச்சாணு நினைக்கறேன்.”

அவனெங்கே படித்தான்? பாதிக்கு மேல் ஆளே காணா மல் போய்விட்டானே.

“பையன் எப்பிடிப்பா?”

“ஏம்மா?”

“இல்ல நம்ம சொந்தங்கறதால பையன் எப்பிடிப் பட்டவன்னு ராதா எங்கிட்டக் கேட்டா, முழுசாத் தெரி யாம எதையும் சொல்ல வேண்டாமேன்னு நானும் எதையும் சொல்லிக்கல.”

.....

“என்னப்பா எதுவும் சொல்ல மாட்டேங்கற?”

சிரமப்பட்டுத் தேடினால் கூட அவனிடம் ஒரு நல்ல பழக்கத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாதே.

தான் நினைத்ததையே தாயிடமும் சொன்னான்.

“அச்சச்சோ அப்பிடியா?” என்று கேட்டவருக்கு அதற்கு பிறகு தான், தன்னுடைய அண்ணனும் அண்ணியும் கூட அவனைப்பற்றித் தன்னிடம் சொல்லி நிறைய முறை புலம்பியிருக்கிறார்கள் என்பது நினை வுக்கு வந்தது.

“அத இப்பவே ராதாகிட்ட சொல்லிடலாம்மா” என்றவர், “ஆனா அதுக்கப்பறம் பையன் திருந்தினாலும் திருந்தியிருக்கலாமே” என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டார்.

“அதுக்கான வாய்ப்புகள் குறைவுதான்” என்ற மக னிடம் “அப்படினா பேசாம இப்பவே கூப்புட்டு அந்தப் பையன் வேண்டாம் சரியில்லன்னு சொல்லிடலா மாப்பா?” என்று கேட்டார் லட்சுமி.

“இப்ப வேண்டாம்மா, நான் ஒரு தடவ விசாரிச்சுட்டு சொல்றேன்.”

தனக்குத் திருமணம் நிச்சயமாகப் போவதாக சந்தோஷமாகச் சொன்ன சாருலதாவின் முகம் தான் அப்பொழுது பார்த்து நினைவுக்கு வந்தது சுரேந்திரனுக்கு.

என்ன ஒரு சந்தோஷம்

ஆனாலும் அவளுடைய சந்தோஷத்திற்குக் காரணம் திருமணம் நிச்சயமாகப் போவது மட்டும் கிடையாதென்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்தே தான் இருந்தது.

இனி நான் வேறொருவனின் உடமை, உன்னால் என்னை ஒன்றும் செய்ய முடியாது. உன் சவால் அவ்வளவுதான் நீ தோற்றாய் என்ற சந்தோஷத்தில் சொல்லி மிடுக்கிறாள்.

அது மட்டுமா,

ஏமாற்றத்தில் மனம் நொந்து நூலாகி விடுவான் அதைப் பார்த்து ரசிக்கலாம் என்ற எண்ணமே அவளுக்கு நிறைய இருந்ததை நினைத்துப் பார்த்தவனுக்கு, அவனையறியாமலேயே உதடுகளில் புன்முறுவல் பூத்தது.

மகம். அவளுக்கு, செய்கிற தவறுகளையெல்லாம் பந்தாவாக மறைத்துச் செய்துவிட்டு அனைவரிடமும் உத்தம வேடம் கடைபிடிக்கும் அந்த மோகன் சிறிதும் பொருத்தமானவனல்ல.

“முடிஞ்சு அளவுக்கு சீக்கிரம் விசாரிச்சுச் சொல்லுப்பா, என்னா கல்யாணத்தக் கொஞ்சம் சீக்கிரமாவே வெச்சுக் கலாம்பனு சொல்லிட்டிருந்தாங்களாம்.”

“அது சரிதான், அதுக்காக நீங்க ஏம்மா இப்பிடித் தேவையில்லாததுக்கெல்லாம் மனசுப் போட்டுக் குழப்பிக்கறீங்க” என்று கேட்டுக்கொண்டே வீட்டுக் காமப் புண்டுகுள் சென்று காரை நிறுத்தினாள்.

“ஆமா கார நீ எடுத்துட்டு வந்துட்ட அப்புறம் உங்கப் பாவுக்கு?”

“அவர் கம்பெனி ஜீப்ல வருவார்” என்றவன், என்ன பாடுபட்டேனும் முதலில் புதுக் கார் ஒன்றை வாங்கிவிட வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டான்.

இருவரும் வீட்டிற்குள் வந்திருக்க, “சரி கண்ணா நான் போய் டிஃபன் வேலையப் பாக்கறேன்” என்று சென்றார் லட்சுமி.

“சரிமா” என்று உள்ளே சென்ற சுரேந்திரன் குளித்துக் கிளம்பி வெளியே புறப்படத் தயாராக பத்து நிமிடங்களில் ஹாலுக்கு வந்தான்.

“என்ன சுரேன் இது?”

“என்னமா?”

“எங்கயோ வெளிய கிளம்பிட்ட போல?”

“ஆமாம்மா கம்பெனிக்கு.”

“அட என்னப்பா நீ? காலைல ஒன்பது மணிக்குக் கிளம்பிப் போனா ராத்திரி ஒன்பது, பத்துக்கு முன்னாடி வீடு திரும்ப மாட்ட. சரி இன்னைக்காவது அதிசயமா வீட்ல இருக்கையேன்னு சந்தோஷப்பட்டேன்.”

தாயின் ஆதங்கம் புரிய, “இப்பவே இல்லமா டிஃபன் சாப்பிட்டு முடிச்சுட்டு நைட் ஒன்பது மணிக்கு மேல தான் கிளம்பறேன்” என்றான்.

“அப்பிடியும் போய்த்தான் ஆகணும்மாப்பா?”

இவ்வளவு பெரிய வீட்டில் தனியாகவே இருந்து இருந்து மிகவும் மனம் நொந்து போய் விட்டிருந்த தாயைப் பார்த்துப் பாவமாக இருந்தது சுரேந்திரனுக்கு.

இவரிடம் எப்படித் தொழில் மிகவும் மோசமான நிலையில் இருக்கிறது, இதே நிலை தொடர்ந்தால் நிலைமை இன்னும் மோசமாகி விடுமென்று சொல்வது,

பிறகு ஏற்கனவே மனதால் உருகிக் கொண்டிருப்பவர், அதற்குத் தானும் ஒரு காரணம் தான் என்று மேலும் மனம் ஓடிந்து போய் விட மாட்டாரா,

என்னதான் உயிரைக் கொடுத்து உழைத்தாலும் காலத்திற்குத் தகுந்தாற் போல ஒரு சில மாற்றங்களுையும் புதுப்புது யுக்திகளையும் புகுத்தினால் தானே வெற்றியின் உச்சத்தைப் தொட்டுப் பிடிக்கவும் தக்க வைத்துக் கொள்ளவும் இயலும்.

அதைச் சொன்னால் புரிந்து கொள்வது தந்தைக்கே கடினமென்னும் போது....

அதிலும் இன்றைக்கு மதியம் தந்தை தன்னை அழைத்துச் சொன்னது தான் மீண்டும் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்துகொண்டே இருந்தது சுரேந்திரனுக்கு.

'தொழில் என்றால் பந்தாவாக டிரஸ் பண்ணிக் கொண்டு நானும் தொழிலைப் பார்க்கப் போகிறேனென்று காலரைத் தூக்கிவிட்டுக் கொண்டு சுற்றுவதல்ல.

நீ அப்படியெல்லாம் செய்பவன் இல்லையென்றாலும், இன்றைக்கு நம் தொழில் இருக்கும் நிலையை உன்னிடம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியது என் கடமை.

தொழிலில் போட முதலீடு இல்லாமல் முதலில் வேறு வழியே தெரியாததால் தான் வீட்டின் மேல் பேங்கில் கடன் வாங்கினேன், ஆனால் இப்பொழுது அதற்கு மாதத் தவணையைக் கட்டவே அந்த லோனைத்தான் மீண்டும் மீண்டும் எக்ஸ்டென்ட் செய்து கொண்டே

போயாக வேண்டுமென்ற நிலை,' என்று அதைச் சொல்லும் போது தந்தையின் முகத்தில் தெரிந்த வேதனை உண்மையிலேயே ஒரு மகனாக சுரேந்திரனின் மனதைக் உலுக்கி எடுத்து விட்டிருந்தது.

'இந்த அப்பா உனக்குப் பெரிதாக எந்த சொத்தையும் சம்பாதித்து வைக்கவில்லை, இதை ஏன் நான் உன்னிடம் சொல்கிறேனென்றால் இந்தக் காலத்து இளைய தலைமுறைகள் தங்களைப் பெற்றவர்களிடம் கேட்கும் அல்லது எதிர்பார்க்கும் முதல் விஷயம் இதுவாகத்தான் இருக்கிறது.

அனைத்திற்கும் மேலாக இந்தத் தொழிலை வைத்து அதற்காக வாங்கிய கடனையே அடைக்க முடியவில்லையென்பதோடு, அந்தத் தொழில் தொடர்ந்து நல்லபடியாக நடக்க வேண்டுமானால் அதற்காக இன்னும் பலப்பல லட்சங்களை முதலீடு செய்யவும் வேண்டியிருக்கிறது.

முடியாதென்று ஏன் நினைக்க வேண்டும், பார்க்கிற வரை பார்க்கலாம் என்றுதான் நானும் இருக்கிறேன்.'

ஒரு தந்தையாகத் தனது ஆதங்கத்தை விளிப்படுத்தி விட்டு அவர் தன்னைப் பார்க்க, தனக்கு விவரம் தெரிந்த நாளிலிருந்து தன்னிடம் அவர் இவ்வளவு விரிவாகப் பேசியது இதுவே முதல் முறை என்று சுரேந்திரனால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

தன்னையே பார்க்கும் கொண்டிருந்த தந்தையிடம், ஒரு மகனாகத் தானும் தனது மனதில் உள்ளவற்றைச் சொன்னான்.

'நீங்களே சொல்லலேன்னாக் கூட இப்ப நம்ம தொழில் இருக்கற நிலைமை என்னென்னு எனக்கும் ஓரளவுக்குத்

தெரியும்பா, அதுக்காகத் தனியொருத்தரா நின்னு நீங்க பட்டுட்டிருக்கற உழைப்பையும், சிரமத்தையும் சேத்துத் தான் சொல்றேன்.

ஜாலியா இருக்கணும்னு நினைச்சிருந்தா நான் முதல்வ கம்பெனிக்கே வந்திருக்க மாட்டேன்.

உங்க வயசுக்கும் அனுபவத்துக்கும் நீங்க சாதிச்சது அதிகம்பா, அப்பிடியிருக்கும்போது உங்க பையன் நான் எங்கிட்டையும் நீங்க அத எதிர்பார்க்கலாம்.

எல்லாத்துக்கும் மேல முக்கியமா ஒன்னே ஒன்னு மட்டும் சொல்ல ஆசுப்பட்டேன்.

பெத்தவங்க நமக்காக என்ன சொத்து வெச்சிருக்காங்கன்னு தான் இந்தக்காலத்துத் தலமுறை எதிர்பார்க்கறாங்கன்னு சொன்னீங்க, எந்தக் காலமா இருந்தாலும் பெத்தவங்க மாதிரிதான் அவங்க புள்ளைங்க.

நீங்க எப்பிடி உங்க அப்பாகிட்டிருந்து அன்பையும், அறிவையும் மட்டுமே வாங்கிக்கிட்டு அவரயே முன்னு தாரணமா வெச்ச வாழ்க்கைப் பயணத்தத் தொடங்கினீங்களோ, அதே மாதிரி தான் நானும்.”

என்னதான் தொழிலை நல்லபடியாக எடுத்து நடத்தத் தன்னாலும் முடியும் என்ற நம்பிக்கையைத் தந்தையிடம் வரவழைத்து விடவேண்டுமென்பதற்காகக் கதை வசனம் போல வெகு நீளமாகப் பேசியிருந்தாலும், அப்படி சுரேந்திரன் பேசியதனைத்துமே மனதார உணர்ந்ததைத் தான்.

ஆனாலும் இந்த அளவிற்குப் பேசித்தான் தந்தையிடம் தன்னை நிரூபித்தாக வேண்டுமா என்று மனிதர்குள் லேசாகத் தோன்றிய எரிச்சலையும் அவனால் சற்று சிரமப்பட்டுத்தான் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடிந்தது.

என்னதான் தந்தையே ஆனாலும் தன்னை எப்படி அவர் அப்படியெல்லாம் பேசலாமென்று நினைத்தவன், அதைப் பொய்யாக்கிவிடும் வேகத்தில் அன்றிலிருந்தே தனது தொழில் வெற்றியின் முதல் ஆட்டத்தைத் தொடங்கியும் விட்டிருந்தான்.

ஆனால் அப்படித் தொடங்கிய பிறகுதான் தந்தையிடம் சொன்னதைத் தான் சாதித்தாக வேண்டுமென்றால் அதற்காக எந்த அளவிற்கு உழைத்தாக வேண்டுமென்பதையும் அவனால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

அதோடு எதையும் முடியாதென்று பாதியில் விட்டால் அது சுரேந்திரனாக இருக்க முடியாதே.

அப்படி முழுமூச்சாகத் தொழிலில் இறங்கி விட்டிருந்தவனுக்கு சந்தேகங்களும் வரவே செய்தன, ஆனால் அதை எடுத்துக்கொண்டு தந்தையிடம் செல்ல அவனுடைய தன்மானம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

6

ஒரு வாரம் கடந்திருந்தது.

ஏனோ வாழ்க்கையே சுவாரஸ்யமில்லாமல் சோகமயமாகி விட்டாற் போன்ற மனநிலையில் இருந்தான் சாருலதா.

அதற்குக் காரணம், மோகன்.

வரவர அவனிடமிருந்து அழைப்பு வந்தாலே எரிச்சலும், கோபமும் தான் வந்தது.

இப்படியெல்லாம் வழிந்து, குலைந்து கூட ஒரு ஆண் மகனால் பேச முடியுமா, விட்டால் காலில் விழுந்து பூஜிப்பான் போல.

ஒரேடியாகப் பணிந்து போகும் ஆண்களை நம்புவது ஆபத்தில் முடியலாம் என்று எதிலோ படித்ததுதான் நினைவுக்கு வந்தது.

தலைக்குக் குளித்துவிட்டு வெளியே காற்றாட நின்று தனது நீண்ட கூந்தலைக் காய வைத்துக் கொண்டிருந்தவள், தன்னை அழைக்கும் தந்தையின் குரலில் “என்னப்பா சொல்லுங்க?” என்று வீட்டிற்குள் வந்திருந்தாள்.

“சாரு உங்கிட்ட ஒரு விஷயம் சொல்லனும் ஆனா எப்பிடி ஆரம்பிக்கறதுன்னு தான் தெரியல.....”

தந்தைக்குத் தன்னிடம் தயக்கமா என்று நினைத்தவள் “என்னப்பா?” என்று கேட்டாள்.

“அந்த மோகன்.....”

“.....”

“அந்தப் பையன் சரியில்லையாம்மா, மேல ஒரு நாலு இடங்கள்ல விசாரிக்கப் போகத்தான் தெரிஞ்சது.”

‘அட்டா, தன் காதில் சரியாகத்தான் விழுகிறதா.’

“எங்களை மன்னிச்சுடுமா..”

“என்னப்பா பெரிய வார்த்தையெல்லாம் சொல்றீங்க..”

“உனக்கொன்னும் வருத்தமில்லையேம்மா?”

அப்பாடா ஒரு வழியாகத் தப்பித்தேன் என்ற உணர்வு தான் ஏற்பட்டது சாருலதாவிற்கு.

ஆனால் தன்னுடைய மனநிலை தெரியாமல் பெற்றவர்கள் தாங்கள் தவறு செய்து விட்டதைப் போல வருந்த, தானே அவர்களை சமாதானமும் செய்தாள்.

திருமணப் பேச்சு முறிந்து விட்டதில் மீண்டும் பழைய உற்சாக மனநிலைக்குத் திரும்பியிருந்தாள்.

ஆனால் ஒரே ஒரு விதத்தில் மட்டும் அதையும் கஷ்டமாக என்று சொல்லிவிட முடியாது, சற்று யோசனையாக இருந்தது.

அது அந்த சுரேந்திரனைப் பற்றியது, அவனைப் பார்க்க நேரும்போது அவன் கேட்டால் என்ன செய்வது என்பது தான் அது.

உடனே யாரோ ஒரு சுரேந்திரனைப் பற்றி நமக் கென்ன வந்தது என்று அந்த எண்ணத்தை ஒதுக்கி விடவும் சாருலதாவால் முடிந்தது.

ஆனால் தொடர்ந்து இரண்டு நாட்களில் வந்த ரவீந்தரன் அங்கிளின் புதுக்கம்பெனி திறப்பு விழாவில் சுரேந்திரனைப் பார்க்க நேர்ந்த போது தான் தன்னுடைய கணிப்பு தவறு என்பதை சாருலதாவால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

அன்று அதிகாலை ஐந்து மணிக்குள்ளாகவே ராதா ரவீந்தரன் வீட்டிற்கு சாருலதா அவளது தந்தையுடன் வந்திருந்தாள்.

சாருலதாவின் தாய் அவளுடைய தம்பி தங்கையைப் பள்ளி கல்லூரிக்கு அனுப்பிவிட்டு உடனே வந்துவிடுவதாகச் சொல்லியிருக்க, ராதா ஆன்ட்டியின் வீட்டிலிருந்து அவர்களுடனேயே அவர்களுடைய புதுக்கம்பெனி பூஜைக்குக் கிளம்பினாள் சாருலதா.

தாங்கள் அங்கு சென்றடைந்திருந்த சிறிது நேரத்திலேயே சுரேந்திரனுடைய குடும்பமும் அங்கு வந்து விட்டிருந்தது.

சுரேந்திரனுடைய தாயை ஏற்கனவே சிலமுறை பார்த்திருக்க, அவனுடைய தந்தையை அப்பொழுது தான் முதல் முதலாகப் பார்த்தான் சாருலதா.

உயரம், பேச்சு, நடை, பாவனை என அனைத்திலுமே இவருடைய கம்பீரம் தான் சுரேந்திரனுக்கும் வந்திருக்கிறதோ என்ற அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அதிலும் அவர்களுடைய கார் காம்பவுண்டுக்குள் வருவதைப் பார்த்த உடனேயே ராதா ஆண்டியும், ரவீந்தரன் அங்கிலும் ஓடிச்சென்ற அவர்களை வரவேற்றது ஆச்சரியத்தையே ஏற்படுத்தியது.

அது சரிதான், அந்த அளவிற்குத் தெழில் தொடங்குவதிலிருந்து அனைத்து விதத்திலும் உதவி செய்து கொண்டிருக்கிறார்களே என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் அந்த வரவேற்பு முக்கியமாக வராது வந்த மாமணியாக வந்திருக்கும் வீரராகவனுக்காக.

அதற்காக அவர் எங்கும் செல்லாதவரென்று பொருளில்.

எப்படிக்க கஷ்டமென்று தேடி வருபவர்களுக்கும் இல்லையென்று சொல்லாமல் கொடுத்து உதவுவாரோ அதைப்போல பணம் இருப்பவர் இல்லாதவர் என யாராக இருந்தாலும் அவர்களுடைய வீட்டு நல்லது கெட்டது களுக்கும் முதல் ஆளாக சென்று நிற்பவர் வீரராகவன்.

ஆனால் அவ்வளவு மட்டும் தான்.

அதற்கு மேல் தந்தை காரணமில்லாமல் எங்கும் சென்று வந்ததை சுரேந்திரனே அவனுக்கு விவரம் தெரிந்த நாளிலிருந்து ஒருமுறை கூடக் கண்டதில்லை.

மற்ற சொந்தங்களும் ஒவ்வொருவராக வந்த வண்ணமிருக்க, மேலும் ஒருமணி நேரத்தில் ஏற்கனவே முடிவு செய்யப்பட்டிருந்தபடி புதுக் கம்பெனி பூஜை சிறப்பாக நடந்து முடிந்தது.

சிறிது நேரத்தில் உணவை முடித்துக்கொண்டு வீரராகவன் தங்களது கம்பெனிக்குக் கிளம்பிவிட சுரேந்திரனை அப்பொழுதே விட அங்கிருக்கும் யாருக்கும் மனம் வரவில்லை.

புதிதாக உற்பத்தியைப் பார்த்ததில் அனைவருக்கும் ஒரே உற்சாகம். அதைப் பகிர்ந்து கொள்ளவும் கூடவே கேட்டுத் தெளிய சந்தேகங்களும் நிறைய இருந்ததால், வழக்கத்திற்கு மாறாக புறப்படத் தயாரான சுரேந்திரனை மேலும் சிறிதுநேரம் இருந்துவிட்டுப் போகுமாறு கேட்டுக் கொண்டனர்.

உற்பத்தியைப் பற்றி ஆளாளுக்கு சந்தேகங்களைக் கேட்டுக்கொண்டே இருக்க, சிறிதும் பந்தா இல்லாமல் அனைவருக்கும் பொறுமையாக விளக்கிய சுரேந்திரனை முதன் முறையாக வேறு கோணத்தில் கண்டான் சாருலதா.

கூடவே தான் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை, யதேச்சையாக நிமிர்ந்த அவன் கண்டு கொண்டதையும்,

தான் என்னமோ மிகப்பெரிய, அரிய உதவியை செய்து விட்டாற் போல அங்கு அனைவரும் தன்னைத் தூக்கி வைத்துப் பேசிக்கொண்டே இருந்ததில் எரிச்சல் தான் வந்தது சுரேந்திரனுக்கு.

ஒரு வகையில் பார்த்தால் சுரேந்திரனுக்கும் இது தொழில் தான், அவர்களுக்குத் தங்களுடைய இயந்

திரத்தை விற்றதில் வெளியில் விற்றிருந்தால் கிடைத்திருக்கும் லாபத்தைப் போல இல்லாவிட்டாலும் ஓரளவு லாபம் கிடைத்திருப்பது உண்மைதானே.

என்ன அவர்களுக்கு வங்கிக்கடனை ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தான் அவ்வளவே.

கமலேசும், விமலேசும் ஆட்களின் பக்கம் நின்று வேலை வாங்கிக் கொண்டிருக்க, அதுவரை தன்னிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த ரவீந்தரன் சிறிது நேரத்தில் வந்து விடுவதாகச் சொல்லிவிட்டு வெளியே சென்றதில் தானும் சற்று வெளியே வந்தான் கரேந்திரன்.

அப்பொழுது அங்கு பக்கவாட்டில் நின்று அனைத்தையும் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த சாருலதா கண்களில் பட, "என்ன கல்யாண வேலையெல்லாம் எந்த அளவு இருக்கு" என்ற கேட்டான்.

"கல்யாணம் நின்னுச்சு" என்ற சாருலதாவிற்கு அவனுடைய முகத்தில் தெரிந்த சிரிப்பு கண்களில் படத் தவறவில்லை.

"ஓ, கவலைப்படாத...."

சுரேந்திரன் சொல்லிக்கூட முடித்திருக்கவில்லை, அதற்கு முன்னரே "நானெதுக்குக் கவலைப்படணும்?" என்று பட்டென்று கேட்டான் சாருலதா.

"அது சரிதான், நாம ரெண்டு பேரும் பெட் கட்டியிருக்கோமே அதையே கண்டிப்பூ பண்ணிக்கலாம் விடு."

"ஹலோ நீங்கதான் உங்க வாய்க்கு வந்த மாதிரியெல்லாம் என்னென்னவோ பேசினீங்க, ஆனா நான் நீங்க இதுவரைக்கும் பாத் பொண்ணுங்க மாதிரி கிடை

யாதுன்னு நான் அன்னைக்கே சொல்லிட்டேன். அதோட அன்னைக்கு நீங்க பேசினதையெல்லாம் நான் மறந்து கூடப் போய்ட்டேன்."

"ஆனா பாத் அப்பிடித் தெரியலையே, அந்தப் பேச்சு உம்மனசுக்குள்ள பதிஞ்சு போன மாதிரிதான் எனக்குத் தெரியுது."

"அது சரிதான், இப்படியெல்லாம் கூட தற்பெருமையோட சிலர் இருக்காங்களேன்ற ஆச்சரியம் தான் அது."

"அப்ப அன்னைக்குப் பேசினதெல்லாம் ஞாபகமிருக்குன்னு ஒத்துக்கற?"

"ஆமா இருக்கு ஆனா நீங்க சொன்னது தான் இந்த ஜென்மத்துல நடக்காது" என்று கோபத்துடன் சத்தமாக சொல்லிவிட்டுக் கம்பெனிக்குள் வந்திருந்தான் சாருலதா.

கூடவே நல்லவேளையாக அங்கு அருகில் யாரும் இருக்கவில்லையென்றும் நிம்மதியுடன் நினைத்துக் கொண்டான்.

என்ன இவன் கத்திப் பேசியதற்குக் கூடக் கோபப் படாமல் சிரிக்கிறானென்று அதற்கும் எரிச்சல் தான் வந்தது சாருலதாவிற்கு.

கூடவே "சும்மாவே உன்ன விடக் கூடாதுங்கறதுல நான் உறுதியா இருக்கேன். அப்பிடியிருக்கும்போது இப்பிடியெல்லாம் செஞ்சு எனக்கு உம்மேல இருக்கறார்ப்ப இன்னும் அதிகமாக்கிட்டே போகாத" என்று தன்னருகில் குனிந்து மெதுவாக அவன் சொன்னதற்காகவும்,

சை எங்கிருந்தாலும் தேடிக்கொண்டு வந்து வாயைப் பிடுங்குகிறானே.

இனி அவனுடன் பேசும்போது சற்று எச்சரிக்கையுடன் தான் நடந்துகொள்ள வேண்டும், இல்லையென்றால் பார்ப்பவர்களிடம் தான் நின்று பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்க வேண்டியதாகி விடுமென்று நினைத்துக் கொண்டான்.

மீண்டும் கமலேசும், விமலேசும் அவனைத் தேடிவந்து அண்ணா அண்ணாவென்று பிடித்துக் கொண்டு விட, அவர்களுக்கு மும்முரமாகத் தொழிலைப் பற்றிய சந்தேகங்களைத் தீர்த்து வைப்பதில் முனைந்திருந்தான் சுரேந்திரன்.

“அப்புறம் சுரேன்....” என்று ராதா தன்னிடம் ஏதோ சொல்ல வந்ததில் திரும்பி “என்ன சித்தி?” என்று கேட்டான்.

“நான் இன்னும் சாருகிட்டயும் கேக்கல” என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டவர், “ஏன் சுரேன் உனக்கு வேலைக்கு நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவங்க யாராவது இருந்தா பரவாயில்லன்னு சொல்லிட்டிருந்தியே, சாருலதா ஓ.கே.வா?” என்று கேட்டார்.

“எனக்கு ஓ.கே. ஆனா அவங்களால வேல செய்ய முடியுமா சித்தி?”

“அதெல்லாம் தாராளமா செய்வா சுரேன்.”

“ம்ஃம், நல்லா வேல செய்யறவங்க யாராவது இருந்தா சொல்லுங்க போதும்.”

“ஏன் நான் நல்லா வேல செய்யமாட்டேன்னு உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

கோபத்துடன் சாருலதா கேட்க “அத நீதான் சொல்லணும்” என்றான்.

கூடவே தன் அஸ்த்திரம் நன்றாக வேலை செய்கிற தென்று மனிதற்குள் நினைத்துச் சிரித்துக் கொண்டான்.

அதென்ன மற்றவர்களின் திறமையைக் குறைத்து ௧. ௧௨ போடுவது என்ற கோபத்தில் இருந்த சாருலதா விற்கு, மற்ற எதுவுமே மனதில் பட்டிருக்கவில்லை.

அப்படிச் சற்றுப் பொறுமையாகப் பார்த்திருந்தால், சுரேந்திரன் கேலியாகத்தான் கேட்கிறானென்பதும் அவளுக்குப் புரிந்திருக்கும்.

“அப்ப சந்தோஷம்தான், ஆனா அப்பிடி சும்மா சொல்றதுல ஒன்னும் பெருமையில்ல வேலைக்கும் வரணுமே” என்றான்.

“ஏன் வராம, நாளைலிருந்தே வந்து ஜாய்ன் பண்ணிக் கறேன்” என்றாள் சாருலதா.

சுரேந்திரனைப் பற்றி சீனிவாசனுக்கும் நன்கு தெரியுமென்பதோடு ரவீந்திரனும் ஒருவார்த்தை சொல்லிவிட, மறுநாளில் இருந்து சாருலதா சுரேந்திரனிடம் வேலைக்கு செல்வதாக முடிவாயிற்று.

அதோடு சும்மா இருந்த பெண்ணிற்குத் திருமண ஆசை காட்டிவிட்டு மீண்டும் வேண்டாமென்ற தாங்களே சொல்லி, பாவம் வேலைக்குப் போவதால் மனமாவது சற்று ஆறுதலடையட்டும் என்ற எண்ணம் தான் சாருலதாவின் பெற்றவர்களுக்கு.

அனைத்திற்கும் மேலாக சுரேந்திரனைப் பற்றி ரவீந்திரனும் புகழ்ந்து பேசிக்கொண்டே இருப்பதோடு, அந்த மோகனின் சுயரூபத்தையும் சுரேந்திரன் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியிருந்ததில் அவன் மீது மிகுந்த மரியாதை ஏற்பட்டிருந்தது சீனிவாசனுக்கு.

எப்படிப்பட்ட அவலத்திலிருந்து மகளைக் காப்பாற்றியிருக்கிறான். அவனுக்காக இன்னும் என்ன உதவி வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் என்ற எண்ணம் தான் அவருக்கு.

ஆனால் சாருலதாவிற்குத்தான் சுரேந்திரனிடம் தான் வேலை செய்வதா என்றிருந்தது, இதிலும் அவசரப்பட்டு விட்டோமோ என்று அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

சும்மா என்றால் எப்படியோ, தன்னை அழைத்துத் தந்தை கொடுத்திருந்த அந்த அறிவுரையில் சாருலதா வின் அந்த எண்ணம் மேலும் அதிகம் தான் ஆனதே தவிர சற்றும் குறையவில்லை.

7

“வா... வா... நல்வரவு.”

அன்று தான் முதல் நாளாக வேலைக்குச் சென்ற தன்னை ஒரு சிறு புன்னகையுடன் சுரேந்திரன் வரவேற்க, தானும் சற்று முயன்று குட்மார்னிங் சொன்னாள் சாருலதா.

“விஷ் பண்ண அவ்வளவு கஷ்டப்படணும்னா, பரவாயில்ல விட்டு, நானொன்னும் எதிர்பாக்க மாட்டேன்.”

“அதெல்லாம் ஒரு கஷ்டமுமில்ல” என்று உடனே பதில் சொன்ன சாருலதாவிற்கு முதல்நாளே இதைப் பற்றி அவனிடம் கேட்க வேண்டுமா என்று

தோன்றினாலும், அவளால் கேட்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“ஏன் இப்படி இருக்கீங்க? உங்க மனசுல நீங்க என்ன தான் நினைச்சுட்டிருக்கீங்க?”

முடிந்த அளவு கோபத்தைத் தனக்குள் மறைத்துக் கொண்டு கேட்டவள், சுரேந்திரனின் கேலியான புன்னகையில் அந்த முயற்சியையும் கைவிட்டாள்.

“திடீர்னு இப்பிடியொரு கேள்வியக் கேட்டா நான் என்ன பதில் சொல்லட்டும்?, அதோட நான் சொல்ற அந்த பதில் ஏத்துக்கற மனநிலைல நீயும் இருக்கணுமே.”

“சரிசரி வளவளன்னு பேச்ச வளக்க வேண்டாம். எதுக்கு எங்க அப்பாகிட்ட மோகனைப் பத்தி இல்லாததையெல்லாம் சொன்னீங்க?” என்று நேரடியாகவே விஷயத்திற்கு வந்தாள் சாருலதா.

“இல்லாததையா? நானா?”

என்னவோ தனக்கு ஒன்றுமே புரியாததைப் போல அவன் கேட்ட பாவனையில் எரிச்சல் வர, “ஆமா இன்னைக்குக் காலைல அப்பா சொல்லவும் தான் எனக்கே தெரிஞ்சது எதுக்கு இப்பிடி செஞ்சீங்க?” என்று கேட்டாள்.

அவன் மறைமுகமாகத் தனக்கு நல்லதையே செய்திருந்தாலும், அது அவனுக்குத் தெரியாதே என்று நினைத்தாள்.

அதோடு கல்யாணத்தை நிறுத்திவிடும் நோக்கத்தில் தான், அதாவது அவனுடைய சுயநலத்திற்காகத்தான் அவன் மோகனைப் பற்றி இல்லாததையெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறான் என்றும் உறுதியாக நம்பினாள் சாருலதா.

இல்லாவிட்டால் நேற்று புதுக்கம்பெனியில் வைத்துக் கொண்டு தனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது என்பதைப் போலக் காண்பித்துக் கொண்டு திருமண வேலைகள் எந்த அளவில் இருக்கிறதென்று விசாரிப்பானா.

செய்வதையெல்லாம் கழுக்கமாக செய்து விட்டு பார்த்தாயா நான் சொன்னதைப் போலத்தான் நடக்கப் போகிறதென்று சொல்லாமல் சொல்லியிருக்கிறான்.

“இப்ப நான் என்ன சொல்லணும்னு நீ எதிர்பாக்கற?”

“உண்மையான பதில.”

“நான் அவசியமில்லாம பொய் பேசறதில்ல.” என்றவன் “மோகன் நல்லவன் இல்லேங்கறத சொன்னேன்” என்று சாருலதாவைப் பார்த்தான்.

“எப்பிடியோ நடக்க இருந்த ஒரு கல்யாணத்த நிறுத்திட்டங்க.”

“மோகனோட சுயரூபத்தத் தெரிஞ்சுக்கிட்டதால கல்யாணத்த நிறுத்தினது உங்க அப்பா” என்றவனின் முகத்தில் தெரிந்த புன்னகையில், எரிச்சலை உள்ளடக்கிய குரலில் என்னவென்று விசாரித்தாள் சாருலதா.

“உங்கப்பாவும் அவசரப்பட்டுக் கல்யாணத்த நிறுத்தியிருக்க வேண்டியதில்லைன்னு தான் எனக்கும் தோணுது.”

“ஏன், எதுக்கு அப்பிடிய சொல்றீங்க?”

“நம்ம பொண்ணுக்கு ஏதா பிரமாதமான ஜோடினனு அவரும் விட்டிருக்கலாம்”

‘ஹலோ அப்ப என்ன என்னன்னு நினைச்சுட்டிருக்கீங்க அந்த அளவுக்கு மோசமான பொண்ணுன்னா’

என்று கோபத்துடன் கேட்கப் போனவள், உடனே வேண்டாமென்று வாயை மூடிக் கொண்டாள்.

பிறகு அவன் செய்ததை சரியென்று தானே ஒத்துக் கொண்டது போலல்லவா ஆகிவிடும்.

“எது எப்பிடியோ எங்க அப்பா ஒன்ன செஞ்சிருக்காணா அதுக்கு நியாயமான காரணங்கள் ஏதாவது இருக்கும், ஆனா தயவுசெஞ்சு நீங்க இனிமேல் யாரோட வாழ்க்கையிலும் விளையாடிட வேண்டாம். அது பாவம்” என்று இலவசமாக ஒரு அறிவுரையையும் வழங்கினாள் சாருலதா.

“சரிதான் அப்ப இனியாவது வேலையைப் பாக்கலாமா?” என்ற சுரேந்திரனின் கேள்வியில் சரியென்பதைப் போல லேசாகத் தலையை ஆட்டினாள்.

மிகவும் முயன்று மனதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வேலையில் திசை திருப்பிக் கொண்டவளுக்கு, அதற்குப் பிறகு அந்த வேலையைத் தொடர்ந்து செய்ய அவளொன்றும் அதிகச் சிரமப்பட வேண்டியிருக்கவில்லை.

இயற்கையிலேயே சுறுசுறுப்பும், துடிப்பும் அதிகமுள்ள பெண்ணென்பதால், சுரேந்திரன் சொல்லச் சொல்ல நன்கு பிடித்துக் கொண்டாள்.

கூடவே கம்பெனிக்குள் அனைவரும் சுரேந்திரனுக்குக் கொடுத்த மரியாதையும், அவ்வளவு பெரிய கம்பெனியை மிகவும் கூலாக அவன் நிர்வகித்த விதமும் சாருலதாவிற்கு மிகுந்த ஆச்சரியத்தையே கொடுத்தன.

ராதா ஆண்ட்டியும், ரவீந்தரன் அங்கிலும் தங்களுக்குள் அடிக்கடி சுரேந்திரனைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேசிக் கொள்வது தான் நினைவுக்கு வந்தது.

அதோடு தனக்குக் கிடைத்த மரியாதையை ஒரு சிறு தலையசைப்புடன் ஒதுக்கிவிட்டு, வேலையைச் செய் அதுதான் தேவை என்பதைப் போல அவன் நடந்து கொண்ட விதத்தில் சுரேந்திரனின் மேல் தனக்கிருந்த மரியாதை மேலும் அதிகமானதையும் உணர்ந்தான்.

ஆனாலும் அவன் மேலிருக்கும் கோபமும் சிறிதும் குறைந்துவிடவில்லை, குறைய விடக்கூடாது என்பதில் அவன் உறுதியாக இருக்கும்போது அது எப்படிக்குறையும்.

ஆனாலும் அதைத் தொடர்ந்து கடைபிடிக்க அவன் சற்றுச் சிரமப்பட வேண்டியிருந்தது, என்றால் அது சற்றும் மிகையல்ல.

மறுநாள் சாருலதா கம்பெனிக்கு வந்து சேர்ந்தபோது சுரேந்திரன் ஏற்கனவே தனது இருக்கைக்கு வந்து வேலை செய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

நேற்று காலைப் பேச்சிற்குப் பிறகு அவன் சற்று கடுமையாக நடந்துகொண்டது நினைவுக்கு வந்தது.

ஒருவேளை அவனுடைய தந்தையுடன் அதாவது பெரிய எம்.டி. வீராகவனுடன் பேசிவிட்டு வந்ததால் இருக்கலாமோ என்றும் ஓரளவுக்கு சரியாகவே கணித்தான்.

என்னதான் சுரேந்திரனை விட மேலும் ஒரு பங்கு அதிகமாகவே அனைவருக்கும் பெரிய எம்.டியிடம் ஒரு பயம் கலந்த மரியாதை இருக்கிறதென்றாலும், தட்டிக் கொடுத்து ஒருவித தோழமையுணர்வுடன் அனைவரிடமும் வேலை, வாங்கும் சுரேந்திரனின் அணுகுமுறை தான் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

வேலை செய்யும் அயர்வே சிறிதும் வந்து விடாத வாறு அது எவ்வளவு பெரிய வேலையானாலும் இலகுவாக செய்ய வைத்து விடுவதிலும் சரி, அப்படி மற்றவர்களால் செய்யப்படும் வேலை நன்றாக இருக்கும் பட்சத்தில் அதை மனம் திறந்து பாராட்டுவதிலும் சரி, சுரேந்திரனுக்கு நிகர் சுரேந்திரனே என்பதிலும் அவளுக்குச் சிறிதும் சந்தேகமிருக்கவில்லை.

மேலும் சுரேந்திரனைப் பற்றி அதாவது சிறிய எம்.டி.யைப் பற்றித் தன்னைப் போலவே தான் அனைவரும் நினைக்கிறார்களென்பதும் கம்பெனிக்குள் பெரும் பாண்மையினர் பேசிக் கொண்டதிலிருந்து புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“குட்மார்னிங் ஸார்.”

“வாங்க மேடம் இன்னைக்கு என்ன கம்ப்ளெய்ண்ட் எம்மேல?”

“ஓ அப்ப தினமும் ஒவ்வொன்று சொல்ற அளவுக்கு நீங்க நடந்துக்கறீங்கன்னு நீங்கனே ஒத்துக்கறீங்கனா?”

“நான் அந்த அர்த்தத்துல கேக்கலேங்கறது உனக்கே தெரியும், உன்னால எப்பிடையும் உன்னோட நேச்சர மாததிக்க முடியாதுங்கறதால தான் அப்பிடிக் கேட்டேன்.”

“ஹலோ ஸார் போதும் விடுங்க, நான் ஒன்னும் அந்த மாதிரிப் பொண்ணு கிடையாது”

ஹலோ மிஸ்டர் இப்பொழுது ஒரு படி மேலே போய் ஸார் ஆகி விட்டதாக்கும் என்று நினைத்தவன், “பின்னே எந்த மாதிரி பொண்ணு?” என்று கேட்டான்.

“அப்பவே நினைச்சேன்” என்று சாருலதா சொல்ல “என்னன்னு?” என்று கேட்டான் சுரேந்திரன்.

“வேலைக்காக நான் இல்ல, எனக்காக தான் இனிமேல் ஒரு வேலையவே உருவாக்கப் போறீங்கன்னு நான் நினைச்சது சரியாப் போச்சு..”

“ஓ, நீ அப்பிடியா நினைச்சுட்டிருக்க? எங்க வேல அதிகமாகக் கொடுத்தா வந்த வேகத்துலயே நீ திரும்ப ஓடினியோன்னுல்ல நான் நினைச்சுட்டிருக்கேன்..”

“அட்டா என்ன ஒரு நம்பிக்கை, இருந்திருந்து அப் படிப்பட்டவங்களக் கூடவா விடாம வேலைக்கு வெச்சா கண்ணுங்கற கட்டாயத்துல நீங்க இருக்கீங்க?”

“என்ன பன்றது, நான் ஒன்ன நினைச்சுட்டா அது எனக்கு நடந்தாகணும். பெட் கட்டியிருக்கோமே மறந்துட்டயா?”

“நான் எங்க ஸார் கட்டினேன், நீங்களாவே தான் ஏதேதோ சொல்லிக்கிட்டிங்க”

“நீ வாயால ஒத்துக்கிட்டா மட்டும் தானா?”

“பின்ன வேற எப்ப...”

வேண்டாம், இவனிடம் பேசி ஜெயிக்க முடியாது நம் வாயாலேயே ஒத்துக் கொள்ளவும் செய்து விடுவான்.

“என்ன ஞாபகம் வந்துடுச்சா?”

சாருலதா சற்றே கோபத்துடன் ஏதோ சொல்ல வர, “ஓ.கே லீவ் இட்” என்று எழுந்திருந்தான் சுரேந்திரன்.

மேலும் ஒரு வாரம் கடந்திருந்தது.

சாருலதாவிற்கு வேலை மிகவும் பிடித்துப் போனதோடு, ஓரளவு பழகியும் விட்டிருந்தது.

அதோடு இந்த ஒரு வாரத்தில் சுரேந்திரனின் கேலியும், கிண்டலும் கூட வெகுவாகக் குறைந்து போய் விட்டிருந்தது.

என்னதான் அவனது தந்தைக்குக் கொடுத்திருந்த வாக்கைக் காப்பாற்றுவதற்காக உயிரைக் கொடுத்து உழைக்கிறானென்றாலும் ஒரு இரண்டு வார்த்தை நின்று பேசக்கூடவா நேரமில்லாமல் போய்விடும்.

பெரிய சின்னியர் சிகாமணி என்று ஏளனமாகத்தான் நினைக்க முடிந்தது.

அப்படியானால்...

சுரேந்திரனுடன் பேசுவதைத் தன்மனம் இந்த அளவிற்கு எதிர்பார்க்கிறதென்றால்..

இதே நிலை தொடர்ந்தால் அவன் எதிர்பார்ப்பதல்லவா வெகு விரைவில் நடந்துவிடும்.

தன்னுடைய இப்போதைய நிலை மட்டும் அவனுக்குத் தெரிந்தால் தன் மேல் அவனுக்கிருக்கும் கொஞ்ச நஞ்சு நல்ல எண்ணமும் அல்லவா காணாது போய்விடும்.

என்னதான் இப்படியெல்லாம் தனக்குத்தானே இல்லாத காரணங்களையெல்லாம் கற்பித்துக்கொண்டான் என்றாலும், தொடர்ந்து மேலும் ஒரு வாரமும் கூட சுரேந்திரனிடம் பேச முடியாமல் போனதில் மிகவும் மனம் நொந்து போய் விட்டிருந்தான் சாருலதா.

இதே மனநிலையில் கம்பெனியை விட்டு வெளியே வந்தவள் தன் அருகில் ஒரு பைக் வந்து நின்றதைக் கூட கவனிக்காமல் நடந்து போய்க்கொண்டே இருந்தான்.

ஆனால் விடாமல் மீண்டும் அதே பைக் தனக்கு முன்னால் வந்து வழியை மறைத்துக் கொண்டு நிற்க, யார் திடீரென்று இப்படி வந்து பாதையை மறைப்பது என்று நினைத்துக் கொண்டே நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அதற்குப் பிறகு தான் அந்த பைக்கில் கைகளைக் கட்டியவாறு அமர்ந்து தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்து மோகனைக் கவனித்தாள்.

கடவுளே இவன் எங்கிருந்து வந்து முளைத்தான்.

“என்ன பாக்கற?”

“வாங்க என்ன திடீர்னு, நல்லார்க்கீங்களா?”

“என்ன இங்க எதிர்பார்த்திருக்க மாட்ட இல்ல” என்றவன் “எப்படி நல்லார்க்க முடியும்?” என்று திருப்பிக் கேட்டான்.

ஏன் என்று சாருலதா கேட்பாளென்று எதிர்பார்த்திருப்பான் போலும், இல்லையென்றாஂதும் மீண்டும் அவனே பேசினான்.

“இப்பதான் எல்லாம் புரியுது” என்றான்.

“என்ன?” என்று வேண்டா வெறுப்பாகக் கேட்டவன், அது முகத்தில் தெரிந்து விடாதவாறு அவனைப் பார்த்தான்.

“இவனுக்கு எப்பவுமே தான் ஒரு பெரிய ஹீரோன்னு நினைப்பாச்சே, எப்பிருந்து இங்க வேலைக்கு வந்துட்டிருக்க?”

இவன் யாரைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான்.

“என்ன புரியலையா? அந்த சுரேந்தரனப் பத்தித்தான் கேக்கறேன். என்ன பயல் உள்ள தான் இருக்கானா?”

அவனுடைய மரியாதையற்ற இளக்காரமான பேச்சு மிகுந்த எரிச்சலை வரவழைத்தாலும், அதை அவனிடம் காட்டிக் கொள்ள சாருலதா விரும்பவில்லை.

“ஓரளவு நல்லாப் படிப்பான் தான் அதுக்காக பிள்ளைப் பத்தியெல்லாம் இவனுக்கென்ன தெரியும்?”

எதிரிலிருப்பவர்களைப் பேசவே விடாமல் எப்படி இவனால் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே இருக்க முடிகிற தென்று சாருலதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடிய வில்லை.

இதுவே சுரேந்திரனாக இருந்தால்...

எப்படிப்பட்ட முசடுகளையும் கூட தனது பேச்சால் ரசனையுடன் பதில் சொல்ல வைத்து விடுவானே.

அதைத்தானே அவன் தன்னிடமும் செய்தான். அப்படியானால் தான் என்ன முசுடா என்று நினைத்ததில் சிரிப்பு வந்துவிட அதைத் தனக்குள் மறைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

அந்த மோகன் இன்னும் பழையபடியே அமர்ந்து நன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

பெரிய ஹீரோ.

“ஃபாரின் போய் படிச்சுட்டு வந்ததப் பத்தியெல்லாம் நிறைய பந்தா விட்டிருப்பானே அந்த சுரேந்திரன்.”

சந்தேகமே இல்லை இவனுக்கு சுரேந்திரனின் மேல் அளவு கடந்த பொறாமை.

“அவன் எப்பிடி வேணும்னாலும் இருந்துட்டுப் போகட்டும் அது அவனோட இஷ்டந்தான் அத நான் நப்பு சொல்லமாட்டேன், ஆனா நம்ம ரெண்டு பேரோட வாழ்க்கைக்குள்ளயும் வந்து விளையாட அவன் யாரு?”

ஓ. சுரேந்திரன் இவனுடைய சுயரூபத்தை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியதைப் பற்றிச் சொல்கிறானாக்கும்.

“பெரியவங்க அப்பிடித்தான் நாலுவிதமா யோசிப் பாங்க, அதோட இவனோட பேச்சுத் திறமையும். அந்த மாதிரி நீ ஒன்னும் அவன் சொன்னதையெல்லாம் நம்பிடலயே.”

“எனக்கு லேட்டாச்சு வீட்ல பாத்துட்டிருப்பாங்க” என்று சாருலதா வாட்சைப் பார்க்க, “வா நானே உன்ன வீட்ல கொண்டு வந்து விட்டுட்டேன்” என்று என்னவோ அவன் அந்த உதவியை செய்ய வேண்டும் என்பதற்காகவே தான் ஏங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் போலக் கேட்ட விதத்தில் எரிச்சல் தான் வந்தது அவளுக்கு.

கடவுளே என்ன இவன், இப்பொழுது எப்படி இவன் கோப்பபடாத விதமாக மறுத்துவிட்டுச் செல்வது.

“என்ன யோசிக்கற?”

“இல்ல உங்களுக்கு எதுக்கு வீண் சிரமம் நானே போய்க்கறேன், அதோட அப்பாவும் பஸ் ஸ்டேண்ட்ல வந்து வெயிட் பண்ணேன்னு சொன்னார்.”

தான் எதிர்பார்த்ததைப் போலவே “ஆமா எனக்கும் வேற முக்கியமான வேல ஒன்னிருக்கு அத மறந்துட்டுப் பேசிட்டிருக்கேன்” என்று பேச்சின் திசையை மாற்றினான்.

“ஆனா என்ன இன்னும் காணலன்னு அப்பா என்ன அழைச்சுட்டுப் போக இப்ப இங்கேயே வந்தாலும் வந்துடுவானு நினைக்கறேன்” என்று சாருலதா தனக்குத்தானே சொல்வதைப் போல சொல்லிக்கொள்ள, “ஆமா எனக்கும் முக்கியமான ஒருத்தர் வெயிட் பண்ணிட்டுருப்பார் நானும் கிளம்பறேன்” என்று வண்டியை ஸ்டார்ட் செய்திருந்தான் மோகன்.

இனி கம்பெனியிலும் என்னென்ன தில்லுமுல்லு களை செய்து தொலைத்திருக்கிறானோ என்று ஏளனமாக நினைத்தாள் சாருலதா.

அவனுடைய செய்கையில் வந்த சிரிப்பை நன்றாகவே கட்டுப்படுத்திக் கொண்டவன், “சரி நான் கிளம்பறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு அந்த இடத்தைவிட்டு நகர்ந்தான்.

“ஒரு நிமிஷம்” என்ற மோகனின் அழைப்பில் நின்று திரும்புவதற்குள் அவன் அருகிலேயே வந்து விட்டிருந்தான்.

“நீ ஒன்னும் யாருக்காகவும் பயப்படாத, நான் இருக்கேன்” என்றவனின் முகத்தில் ஓங்கி ஒரு குத்து விட வேண்டும் போலிருந்தது சாருலதாவிடம்.

சுரேந்திரனைப் போய்த் தற்பெருமை என்றோமே, பிறகு இவனையெல்லாம் எந்தக் கணக்கில் சேர்ப்பது.

“சரிசரி லேட்டாயிடுச்சு சீக்கிரம் போ, நாளைக்குத் திரும்பவும் பாக்கலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு அவன் சென்ற விதம் என்னவோ அவசரமாகப் போக வேண்டியவனைத் தான் தான் இவ்வளவு நேரமும் தேவையில்லாமல் நிற்க வைத்து விட்டதைப் போல இருந்தது.

இப்படிப்பட்டவனிடமிருந்து அவனைக் காப்பாற்றிய சுரேந்திரனுக்கு உண்மையிலேயே மனதார உணர்ந்து நன்றி சொன்னான்.

அதுவும் இந்த மோகனைப் பற்றி நேற்று தந்தை தாயிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது தான் நினைவுக்கு வந்தது.

கூடவே கடவுளின் புண்ணியத்தில் எப்படிப்பட்ட ஒரு அசிங்கத்திலிருந்து நாம் தப்பியிருக்கிறோமென்று அவர் சொன்னதும்.

அதிலும் திருமணப் பேச்சு இனி அவ்வளவுதான் முறிந்துவிட்டது என்பது தெரிந்த உடனேயே அப்படியே

எதிர்ப்பதமாக நடந்து கொண்டிருந்த அவனைப்பற்றி ஆச்சரியம் கலந்த அதிர்ச்சியுடன் நேற்று தந்தை சொன்னதை நினைத்துப் பார்த்தான்.

இப்பொழுது தந்தை என்றதுமே இப்படி ஓடுகிறானே, அப்படியானால் இன்று அவன் கம்பெனியில் தந்தையைப் பார்த்திருக்க மாட்டானா?

சீனிவாசனின் ஒரு மிரட்டலிலேயே அவன் அந்தக் கம்பெனிக்கே டாடா சொல்லிவிட்டுச் சென்றுவிட்டதை பாவம் சாருலதா அப்பொழுது அறிந்திருக்கவில்லை.

8

“சுரேன்”

“சொல்லுங்கம்மா”

“என்னப்பா இப்பதான் வந்து டிஃப்னே சாப்பிட்டு முடிச்சு, அதுக்குள்ள திரும்பவும் கம்பெனிக்குப் போக னும்தான் எப்பிடி?”

“இப்பவே இல்லமா, இன்னும் கொஞ்சநேரம் கழிச்சுத் தான்.”

“அட்டா என்ன பெருந்தன்மை, அடப் போடா.”

“சரிதான் அப்ப இன்னைக்கு ஒருநாளைக்கு நான் போகல, ஓ.கே.வாம்மா.”

“அச்சச்சோ வேண்டாம்மா, நீ ரெஸ்ட்டே இல்லாம உழைக்கறையேங்கற ஆதங்கத்துல தான் சொன்னேன் வேறொன்னுமில்ல.”

“ரெஸ்ட்டே இல்லாமலா? என்னமா ஜோக்கடிக்கறீங்க. இங்க தூங்கறதுக்கு பதிலா அங்க போய் தூங்கப் போறேன் அவ்வளவுதான். நாம அங்க இருக்கறோம்ங்கற பயத்துலயே வேல பிரமாதமா நடக்கும் மத்தபடி நானும் போய் வேற ஒன்னும் செய்யப் போறதில்ல.”

“ம் ஆனாலும் நைட் தூக்கத்துக்கு நடுவுல எழுந்து பாக்க மாட்டியாக்கும். சரிதான் விடு கண்ணா, நீ வந்த தூக்கப்புறமே உங்கப்பாவுக்கு உடம்பு கூட ஒரு சுத்து வந்திருக்கு, கூடவே ரெண்டு பிடி அதிகமாவும் சாப்பிடறார். அதுதான் வேணும்” என்று உணர்ந்து சொன்ன தாயைப் பார்த்தான்.

‘எனக்கும் அதுதாம்மா வேணும், கூடவே உங்க நிம்மதியும்’ என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டான் சுரேந்திரன்.

மேலும் அராமணி நேரத்தில் தந்தையும் வந்திருக்க, இருவரிடமும் ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டுக் கம்பெனிக்குக் கிளம்பி விட்டிருந்தான்.

என்னதான் தந்தை லாபத்தையே குறிக்கோளாக வைத்துத் தொழில் நடத்தியிருக்கா விட்டாலும், அவருக்கும் அதோடு தங்களுடைய கம்பெனிக்கும் வெளியே இருந்த மிகவும் நல்ல பெயரில் தான் அவருடைய மகன் என்று சொல்லிக் கொள்வதையே பெருமையாக உணர்ந்தான் சுரேந்திரன்.

அதற்காக அப்படி அவனாகவே சொல்லிக்கொண்டு திரியவில்லையென்பதோடு, அதையே ஒரு பெரிய சாதனையாக சொல்லிக்கொள்வதை விரும்பவும் இல்லை. மேலும் மிகவும் தவிர்க்க முடியாத தருணங்களைத் தவிர மற்ற நேரங்களில் அவசியத்திற்குக்கூட தன்னை

இன்னாருடைய மகனென்று இலகுவாக ஒரு முக வரியைத் தேடிக் கொள்ள அவன் விழையவில்லை.

மாறாகச் சரேந்திரன் அவனுடைய அணுகுமுறையிலும் திறமையிலும் அவனைப் பார்க்கும் அனைவரையுமே வீரராகவன் தான் இவனுடைய தந்தையென்று அவனையறியாமலேயே பேச வைத்திருந்தான்.

என்னதான் மகன் தான் சொன்னதைப் போல வெற்றியின் உச்சத்தை அடையும் வரை மற்ற எதையுமே ஒரு பெரிய விஷயமாக சொல்லிக்கொள்ள மாட்டானென்று வீரராகவனுக்குத் தெரிந்திருந்தாலும், மகனால் நாளுக்கு நாள் தொழில் அடைந்து கொண்டிருக்கும் முன்னேற்றத்தைப் பார்த்து அவர் உள்ளம் பூரித்துப் போயிருந்தார்.

அவன் சாதிக்கப் பிறந்தவனென்று பெருமையுடன் மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டார்.

கூடவே வந்து ஒரு மாதம் கூட முழுமையாக முடிந்திருக்காத இந்த நேரத்திற்குள்ளேயே இவ்வளவு சாதித்திருக்கிறானென்றால், இன்னும் சில மாதங்களும் கூட பேசாமல் தொடர்ந்து பார்க்கலாமென்ற முடிவுக்கும் மனதிற்குள் வந்திருந்தார்.

அனைத்திற்கும் மேலாக மகன் வெறி கொண்டவனைப் போல உழைப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வருக்குத் தன்னுடைய வார்த்தைகள் தான் எந்த விதத்திலாவது அவனுடைய மனதைப் புண்படுத்தி விட்டதோ என்றும் அவரால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

கம்பெனிக்கு சென்றடைந்த சரேந்திரன் வழக்கம் போல ஃபேக்டரிக்குள் ஒரு சுற்று போய்விட்டு வந்து அதற்குப்பிறகே தூங்கச் சென்றான்.

அதற்கே நேரம் பன்னிரெண்டைத் தொட்டிருந்தது.

சாருலதா வேலைக்கு சேர்ந்தும் ஒரு மாதத்திற்கும் மேல் ஆகி விட்டிருந்தது.

வேலைக்கு சேர்ந்த போது சரேந்திரனின் மீது தான் வைத்திருந்த கணிப்பு முற்றிலும் தவறானது என்பதை அவள் அங்கு வேலை செய்திருந்து இத்தனை நாட்களில் உணர்ந்து விட்டிருந்தாள்.

இப்பொழுதெல்லாம் 'இரண்டு வார்த்தைகள் பேசக் கூட மாட்டானாக்கும் துரை' என்று அவள் நினைக்கு மளவிற்கு ஆளே மாறிப் போயிருந்தான்.

"என்ன மேடம்?" என்று பின்னாலிருந்து திடீரென்று வந்த குரலில் துள்ளி விழுந்து திரும்பினாள் சாருலதா.

சரேந்திரன்

"வாங்க ஸார்" என்றவன் ஜன்னலுக்கு வெளியே அவசரமாக எட்டிப் பார்த்தான்.

"என்ன பாக்கற?"

"வராத பெரிய மனுஷங்களெல்லாம் வந்து பேசறாங்களே மழ ஏதாவது வருதோன்னு பாத்தேன்."

"அட காமெட்டி, அப்புறம் எப்பிடியிருக்க?"

"உங்க மேல கோபமா இருக்கேன்."

"ஏன்?"

"உங்க இஷ்டத்துக்கு எனக்காக ஒரு வேலைய உருவாக்கினீங்க சரி, ஆனா அந்த வேலைய நான் எப்பிடி செய்யறேன்னு கூட வந்து பாக்க மாட்டேங்கறீங்க"

"ஏன் உன் ரிப்போர்ட் தினமும் என் டேபிளுக்கு வந்துட்டுத்தான இருக்கு, ம் அதத்தான் சொல்ல

வந்தேன். எல்லாமே ரொம்பப் பிரமாதமாப் பண்ணி யிருக்க” என்றவன் “யாருக்காகவும் எந்த வேலையையும் புதுசா உருவாக்க வேண்டிய அவசியமில்ல ஏன்னா இருக்கற வேலைகளை செய்யறதுக்கே இன்னும் ஆள் தேவப்படுது” என்றான்.

“அட்டா இந்தப் பாராட்டு தினமும் அப்பப்பவே கிடைச்சிருந்தா இன்னும் கூட கொஞ்சம் நல்லாவே வேல செஞ்சிருப்பேன்.”

“இன்னும் நல்லாவா சான்ஸே இல்ல, ம் என்ன சொல்ல வர்ற சொல்லு.”

“நாளைக்கு எனக்கு ஒரு அரைநாள் லீவ் வேணும் ஸார்.”

“ஏன் திரும்பவும் பொண்ணு பாக்க வர்றாங்களா?”

“ஒருமுறை பட்டதே இப்பத்துக்குப் போதுமா சாமி, நாளைக்கு மதியம் ௨:௦0யிலியோட ஊருக்குக் கிளம்ப ரோம் அதான்.”

“போய்ட்டு?”

“போய்ட்டு சன்டே ஈவினிங் திரும்பிடுவோம்”

“சரிதான் போய் என்ஜாய் பண்ணிட்டு வா.”

“மாமா வீட்ல என்ஜாய் பண்ணுதுக்கு ஒன்னுமில்ல.”

“ஏன் மாமா பசங்க?”

“மாமாவுக்கு ரெண்டு பேருமே பொண்ணுங்க தான்...”

“ச்சு பாவந்தான்.”

“ம்” என்று விளையாட்டுக்கு முறைத்தவன் “அவங்க ரெண்டு பேருமே கூட, படிக்க ஒருத்தி, வேலைக்கு

ஒருத்திணு வெளியூர்ல இருக்காங்க என் கவலையே அதுதான்” என்றான்.

“அதுதான் மாமாவுக்குப் பசங்களே இல்லேன்னுட்டய, இனி மத்தவங்களப் பத்தி என்ன?”

“ஹலோ என்ன கிண்டலா? இந்த ஸைட் அடிக்கறது, காதல் கத்திரிக்காயெல்லாம் எனக்கு சுத்தமாப் பிடிக்காது தெரிஞ்சுக்கோங்க.”

“என்ன விட்டா அடிச்சுடுவ போலிருக்கு?”

“அச்சச்சோ என்ன ஸார் நீங்க, சும்மா கொஞ்சம் அழுத்தி சொன்னேன் அவ்வளவுதான்.”

“அப்புறம் நேத்து ஈவினிங் ரொம்பநேரம் யார்கூடவோ காம்பவுண்டுக்கு வெளியி நின்னு பேசிட்டிருந்த போல.”

அவனுக்கு பதில் சொல்ல வாயைத் திறக்கவும் லேண்ட்லைன் ஒலிக்கவும் சரியாக இருக்க, “இரு நானே போய் எடுக்கறேன்” என்று சென்றான் சுரேந்திரன்.

சில வினாடிகள் பேசிவிட்டு வந்தவன், “சரி நான் கிளம்பறேன், நாளைக்கு நீ லீவ் எடுத்துக்கோ” என்று வெளியே வந்திருந்தான்.

ஊருக்குப் போய்விட்டு ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலையே திரும்பியிருக்க, திங்கட்கிழமை எப்பொழுதும் போல வேலைக்கு வந்திருந்தான் சாருலதா.

ஆனால் சுரேந்திரனைத் தான் எப்பொழுதும் போல ஆளையே காணவில்லை.

ஆனால் அவளுக்கான வேலையை மட்டும் போனி லேயே அழைத்துச் சொல்லி விட்டிருந்தான்.

அன்று தன்னுடைய வேலைகள் அனைத்தும் நேரத்திலேயே முடிந்து விட்டிருக்க, சற்று முன்னதாகவே வீட்டிற்குக் கிளம்பி விட்டிருந்தான் சாருலதா.

அவள் வெளியே வந்திருக்க, முன்பு வந்து நின்ற இடத்திலேயே மீண்டும் வந்து வழியை மறைத்து நின்றிருந்தான் அந்த மோகன்.

இவன் மனதில் என்னதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான், முகத்தில் அறைவதைப் போல சொல்லாவிட்டால் ஒழிய இவனுக்கு மண்டையில் ஏறாது போலிருக்கிறதே.

“வா உனக்காகத்தான் அரமணி நேரமா வெயிட் பண்ணிட்டிருக்கேன்.”

“எதுக்கு வெயிட் பண்ணணும்?”

“பேசத்தான்.”

“பேச என்ன இருக்கு?”

எனக்கு உன்னிடம் பேச ஒன்றுமில்லையென்பதைப் போல நறுக்கென்று கேட்டான் சாருலதா.

“என்ன இருக்கா?” என்று பெரிய ஜோக்கைக் கேட்டு விட்டதைப் போல சிரித்தவன். “வா எங்காவது ஹோட்டலுக்குப் போய் உக்காந்து காஃபி குடிச்சுட்டே பேசலாம்” என்று அழைத்தான்.

.....

“அட என்ன யோசனை வா.”

“நான் வரல.”

“ஏன்?”

“ஏன்னா என்ன சொல்றது?”

“கூட வந்தாத்தான் நின்று போன நம்ம கல்யாணத்தப் பத்திப்பேசி மேல ஆக வேண்டியதப் பாக்க முடியும்.”

மேலே ஆக வேண்டியதயா?, அப்படியானால் இவன் இன்னும் தன்னுடன் திருமணம் நடக்குமென்றா எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

“எனக்கு எதப்பத்தியும் பேச விருப்பமில்ல”

“சரிதான் இன்னும் கொஞ்சநாள் கூடப் போகட்டும், அதுக்கப்புறமாப் பாக்கலாம்.”

“எனக்கு உன்னப் பாக்கவே சுத்தமாப் பிடிக்கல” என்று சொன்னதற்குப் பிறகு தான் சுற்றுப்புறத்தைக் கூட உணராது தான் கத்திப் பேசி விட்டதையே உணர்ந்தான் சாருலதா.

சாருலதாவின் ஒருமை அழைப்பு மனதில் பட்டதால் வந்த கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டவன், ‘என்னையா பிடிக்கவில்லை கவனித்துக் கொள்கிறேனடி’ என்று மனதிற்குள் கறுவிக் கொண்டான்.

ஆனால் அதைத் தனக்குள் மறைத்துக் கொண்டவன், “என்ன ரொம்ப டயர்டா இருப்ப போலிருக்கு சரிதான் ஒன்னும் உன்னக் கம்பல் பண்ணல” என்று பெருந்தன்மையுடன் விட்டுக் கொடுத்தான்.

“நான் கிளம்பறேன்” என்று சாருலதா ஒரு அடி எடுத்து வைத்திருக்க, “ஒரு நிமிஷம்” என்று தானும் ஓரடி முன்னால் வந்திருந்தான் மோகன்.

“ஏன் இப்பிடிப் பண்ணிங்க, யாராவது பார்த்தா என்னதான் தப்பா நினைப்பாங்க?” என்று பொறுமையை இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு கேட்டான்.

“அது சரிதான்” என்று உடனே விலகிக் கொண்டவன் மேலும் சில நிமிடங்களும் பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு அதற்குப் பிறகே அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தான்.

சாருலதாவின் மனம் கோபத்தில் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

பொறுமையான பேச்செல்லாம் இனி இவனிடம் சுத்தமாக எடுபடாது போலிருக்கிறதே.

பார்க்கலாம், சுரேந்திரன் வேறு காலையில் இதைப் பற்றிக் கேட்டானே. இந்த மோகனைத் தன்னால் சமாளிக்க முடியாவிட்டால் அவனிடம் தான் சொல்லி உதவி கேட்டாக வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டவளுக்கு அதற்குப் பிறகுதான் மனம் சற்று நிம்மதியடைந்தது.

அன்று மாலை சாருலதா வீடு சென்று சேர்ந்தபோது அனைவரும் வீட்டில் தான் இருந்தார்கள் என்றாலும் யாருடனும் நின்று பேசும் மனநிலையில் அவள் இருக்கவில்லை.

பெயருக்கு இரண்டு வாய் சாப்பிட்டுவிட்டுப் பேசாமல் போய் படுத்து விட்டிருந்தாள்.

ஆனால் அப்படிப் படுத்த பிறகு தான், அவர்களும் யாரும் தன்னிடம் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசவில்லையே ஏன் என்று யோசித்தாள்.

உடனே அதுதான் ஆளுக்கொரு வேலையாக இருந்த மாதிரி இருந்ததே என்று தன்னையே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டாள்.

ஆனால் தொடர்ந்து வந்த நாட்களிலும் கூட வீட்டில் அனைவரும் தன்னிடம் பட்டும்படாமல் நடந்து கொண்ட விதத்தில், யோசிக்க ஆரம்பித்தாள்.

அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை நாம்தான் தேவையில்லாமல் மனதைப் போட்டுக் குழம்பிக் கொள்கிறோமென்று அதற்கும் தன்னையே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டவள், “அம்மா நான் வேலைக்குக் கிளம்பறேன்” என்று சமையலறைக்கு இருக்கும் தாய்க்குக் கேட்கும் விதமாக சற்று சத்தமாகச் சொன்னாள்.

“அப்பிடின்னு நினைச்சு தான் நாங்களும் அனுப்பிப் பிடுருக்கோம், அதே மாதிரி நீயும் வேலைக்கு மட்டும் போய்ட்டு வந்துட்டு எங்க நம்பிக்கையக் காப்பாத்தினாப் பரவாயில்லை.”

உள்ளே இருந்து வந்த தனது தாயின் பதிலில் திகைத்துப் போய் விட்டிருந்தாள் சாருலதா.

என்ன இவர்கள் ஒருவேளை அப்பா கோபத்தில் ஏதோ சொல்லிவிட்டுப் போயிருக்க இந்த அம்மா அதைத் தன்னிடம் காட்டுகிறார்களோ.

சுவர்க்கடிகாரத்தைப் பார்த்ததில் வழக்கத்தை விடவும் நேரம் அதிகம் ஆகி விட்டிருப்பது தெரிய, எதைப் பற்றியும் யோசித்துக் கொண்டு நின்றிருக்க நேரமில்லாது உடனே கிளம்பி விட்டிருந்தாள்.

வேலைக்கு நடுவிலும் கூட தாய் சொன்ன வார்த்தைகள் தான் நினைவுக்கு வந்தன, மாலை வீட்டிற்குப் போனதும் முதல் வேலையாக அம்மாவிடம் இதைப் பற்றிப் பேசிவிட வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் அப்படிக்கேட்கத் தனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படவே போவதில்லையென்பதை பாவம் அப்பொழுது சாருலதா அறிந்திருக்கவில்லை.

அன்று இரவு தூங்கப்போகும் முன்னர் தந்தை உன்னிடம் சற்று பேச வேண்டுமென்று அழைக்கப் போய் நின்றான்.

எடுத்த எடுப்பிலேயே அவர் கேட்ட கேள்வியில் ஆயிரம் கிலோவாட் மின்சாரம் தன் மேல் பாய்ந்ததைப் போலத் துடித்துப் போனான்.

“இப்பிடியெல்லாம் பன்றதுக்கு எங்களையெல்லாம் ஒரேடியாகக் கொண்டுட வேண்டியது தான” என்ற தந்தையை எதுவும் புரியாமல் பார்த்தான்.

“நீங்க என்ன சொல்ல வாரீங்கன்னே எனக்குப் புரியலப்பா..”

அருவெருப்புடன் தன்னைப் பார்த்த தந்தை “சரிதான் நம்பிக்கிறேன்” என்று சொன்ன வார்த்தையில், கண்களும் கலங்கிப் போய்விட்டிருந்தன சாருலதாவிற்கு.

“என்னங்க இங்கதான் இருக்கீங்களா இந்தாங்க பால் எடுத்துக்கோங்க” என்று தந்தைக்குப் பால் டம்ளருடன் தாய் வர, அவராவது விஷயம் என்னவென்று சொல்வாரா என்பதைப் போலத் தனது தாயின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

ஆனால் தாயின் பார்வையோ, தந்தையுடைய பார்வையையும் மிஞ்சுவதாக இருந்தது.

“அட என்னங்க நீங்க, இருந்திருந்து அவ தான் செஞ்ச தப்ப ஒத்துக்குவான்னா நீங்க இன்னும் எதிர்பாத்துட்டிருக்கீங்க?”

“அம்மா நீங்களுமா? என்னமா விஷயம் ஏன் நீங்களும அப்பாவும் என்ன இப்பிடியெல்லாம் பேசறீங்க?”

“நீ பேசாதடி, உங்கூடப் பேசறதே பாவம்..”

கடவுளே என்ன இது, அப்படி என்ன தவறு என்னையே அறியாமல் நான் செய்தது.

அப்படியே தவறு ஏதாவது இருந்தாலும் அதைக் கேட்கும் விதமென்று ஒன்று இருக்கிறதல்லவா?

“போ போ போய்த் தூங்கு” என்ற தாயிடம்,

“நீங்க என்ன கேக்க வாரீங்கன்னு முதல்ல எனக்குத் தெரியணும்” என்றான்.

“தெரியலென்னா என்னடி செய்வ?”

“தெரியணும், இல்லன்னா இங்கிருந்து நகரக்கூட மாட்டேன்..”

“நகர முடியாதுன்னா அப்பக் கால் வலிக்கற வரைக்கும் நின்றுட்டே இரு”

“நிக்கத்தான் போறேன்”

“ஏய் என்னடி நீ, செய்யற தப்பையெல்லாம் செஞ்சுட்டு எதித்து வேற பேசற..”

“ஆமாம், அப்பிடித்தான் பேசவேன்..”

பளார் என்று கண்ணத்தில் அறை ஒன்று விழுந்திருக்க, அடிவிழுந்த இடத்தைக் கையால் பிடித்துக்கொண்டு அதிர்ச்சியுடன் பெற்றவர்களைப் புரியாமல் பார்த்தான்.

“என்னடி நீ, உம்மனசுல என்னதான் நினைச்சுட்டிருக்க?”

“ம், முதல்ல நான் கேக்கற கேள்விக்கு நீங்க பதில் சொல்லுங்க”

“ஏய் உன்ன...” என்று சுசீலா மீண்டும் மகளை அடிப்பதற்காகக் கையை ஒங்கியிருக்க, அதற்குள் சீனிவாசன் வந்து மனைவியைத் தடுத்தது விட்டிருந்தார்.

“வேண்டாம்மா விடு.”

“எனக்கு வற்ற கோபத்துல இவளக் கொன்னு போட்டாதாங்க என் மனசு ஆறும்.”

“கொஞ்சம் பேசாம இரு சுசீ” என்று மனைவியை அதட்டியவர், “போம்மா நீ போய்த் தூங்கு” என்று மகளிடம் சொல்லிவிட்டு மனைவியையும் கையோடு அழைத்துச் சென்றிருந்தார்.

பெற்றவர்கள் எழுந்து செல்ல அப்படியே சிலை போல நின்று விட்டிருந்தான் சாருலதா.

ஆனால் அப்படி நின்றது சில வினாடிகள் தான், “முதல்ல ரெண்டு பேரும் நில்லுங்க நான் செஞ்ச தப்பு என்னன்னு சொல்லிட்டு அப்புறமாப் போங்க” என்று பெற்றவர்களின் காதில் விழுமளவிற்குச் சத்தமாகக் கேட்டான்.

“ம் அந்தக் கேவலத்த வேற நாங்க எங்க வாயால சொல்லணுமாக்கும், சரிதான் கேட்டுத்தொல.”

“நீ படிச்சுட்டிருக்கும்போது உங்கூடப் படிச்சானே சுதாக்காணு சொல்லிட்டு ஒருத்தன், அவங்கூட நீ இன்னும் பழக்கம் வெச்சுட்டிருக்கறது வெட்ட வெளிச்சமாயிடுச்சு.”

“போதும் நிறுத்துங்க”

“அடக் கத்தாதி, நீ டென்ஷனாகறதுனால செஞ்ச தப்பு இல்லேன்னு ஆயிதாது”

“என்ன நம்புங்கம்மா நான் அந்த மாதிரிப் பொண்ணு கிடையாது. அப்பிடியே எம்மேல தப்பு இருந்தாலும், அத ஒத்துக்க நான் தயங்க மாட்டேன்மா.”

ஆனால் அதற்குள் அவளுடைய பெற்றவர்கள் அந்த ஹாலைக் கடந்து விட்டிருந்தனர்.

தன்னையே சுமக்க மாட்டாத அளவிற்குக் கால்கள் வலுவிழந்து போய் விட்டிருந்த, அப்பிடியே தரையில் அமர்ந்து விட்டிருந்தான்.

எப்படி இது சாத்தியம்.

இருந்திருந்து தன்னைப்போய் எப்படி அம்மா அப்பா வால் இப்படியெல்லாம் பேச முடிந்தது.

இந்தாப் பாருடி என்று அவளுடைய தாய் வீசி எறிந்த கடிதங்கள் முகத்தில் பட்டுத் தெறித்துக் கீழே விழுந்தன.

தாயின் சுடு வார்த்தைகள் நெஞ்சை உலுக்கி விட்டிருக்கக் கைகள் நடுங்க கீழே விழுந்து கிடந்த கடிதங்களை எடுத்தவள், ஒன்றை மட்டும் விரித்துப் படித்தாள்.

மைடியர் சாரு என்று கடிதத்தைத் தொடங்கியிருந்தான் அந்த ராஸ்கல்.

கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு மேலே படிக்க ஆரம்பித்தவளால், பத்து வரிகளைக் கூட தொடர்ந்து படிக்க முடியவில்லை.

அவ்வளவு விரசமாகக் கடிதம் எழுதப்பட்டிருந்தது.

ராஸ்கல், அவன் மட்டும் இப்பொழுது கையில் கிடைத்தால் கழுத்தை நெறித்துக் கொண்டு விட்டுத் தான் மறு வேலை.

மிகவும் சிரமப்பட்டுக் கையிலிருந்த கடிதத்தைப் படித்து முடித்தவள், கீழே விழுந்து கிடந்த மற்ற இரண்டு கடிதங்களையும் கூட எடுத்துப் படித்து முடித்தாள்.

தனது பெயருக்குக் கடிதம் எழுதப்பட்டு தனது வீட்டு முகவரிக்குத் தான் போஸ்ட் செய்யப்பட்டிருந்தது.

இன்னுமா அந்த சுதாக்கர் திருந்தவில்லை.

படிக்கும் காலத்தில் தான் பைத்தியமாய்ப் பின்னால் சுற்றிப் பிரச்சனை செய்தானென்றால், இன்னுமா அவனால் பிரச்சனை தொடர வேண்டும்.

படுக்கைக்கு வந்து வெகுநேரமாகி விட்ட பின்னரும் கூட, சாருலதாவால் பொட்டுக் கண்மூட முடியவில்லை.

சாருலதா படித்தது ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து படிக்கும் ஒரு கல்லூரியில்.

சாருலதா எப்பொழுதுமே எந்தவொரு பிரச்சனைக்கும் போகாதவள், என்னதான் கூடப் படிப்பவர்களே ஆனாலும் ஆண்களுடன் இரண்டு வார்த்தைகள் நின்று பேசக்கூடத் தயங்குபவள்.

அவளுக்குப் பிடித்தது தெரிந்தது எல்லாம் எந்நேரமும் படிப்பு படிப்பு படிப்பு மட்டும் தான்.

ஒருவேளை அவள் மேல் ஏதாவது தவறு என்று ஒன்றிருந்தால் அது மட்டுமாகத்தான் இருக்க முடியும்.

அப்படிப்பட்ட அந்த நேரத்தில் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக வந்து அவளுடைய நிம்மதிக்கு உலை வைத் தவன்தான் அந்த சுதாகர்.

அப்பொழுதே அவள் பின்னால் சுற்றிச்சுற்றி வந்து தொல்லை செய்ததில் விஷயம் வீட்டிற்குத் தெரிந்து ஒரு வழியாக அந்தப் பிரச்சனை ஓய்வதற்கு வெகுநாட்கள் பிடித்தன.

ஆனால் சாருலதாவின் பெற்றவர்களுடைய வாதமே வேறாக இருந்தது. ஊசி இடம் கொடுக்காமல் நூல் நுழைய முடியுமா என்று கேட்டார்கள்.

நூற்றில் பத்து சதவிகிதத் தவறு உன் மேல் இருந்தால் கூட மற்றவன் நூறு சதவிகித உரிமை எடுத்துக் கொள்ளத்தானே செய்வான் என்றார்கள்.

கடவுளே என்னை நிம்மதியாகவே இருக்க விட மாட்டாயா, மனதறிந்து ஒரு சிறு தவறைக் கூட ஒரு நாளும் நான் செய்ததில்லையே.

ஆனால் அந்தக் கடிதங்களில் அவள் எங்கே வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறாள் என்பதில் தொடங்கி, எத்தனை மணிக்கு வேலைக்குச் செல்வாள் திரும்புவாள், விடுமுறை எப்போது என அனைத்தையுமே வெகு விலா வரியாக எழுதியிருந்தான்.

தன்னைப் பற்றிய இத்தனை விஷயங்களையும் அவன் தெரிந்து வைத்திருப்பது தனக்கே இவ்வளவு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்திருக்கிறதென்றால், தனக்கு ஒன்றும் தெரியாதென்று தான் சொல்வதை மற்றவர்கள் எப்படி நம்புவார்கள், என்று சாருலதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அப்படியானால் படிப்பு முடிந்துவிட்ட இந்த இரண்டு வருடங்களாகக்கூட அவன் தன்னை உளவு பார்த்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறானா.

கல்லூரியில் கடைசி ஆண்டு படித்த காலத்தில் வந்த அந்தப் பிரச்சனைக்குப் பிறகே தன்னை சந்தேகக் கண் கொண்டு பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள், இனிமேல் எப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்வார்கள்.

கடவுளே தன்னைப் பெற்று வளர்த்தவர்களுக்கே தன் மேல் நம்பிக்கையில்லை என்றால் அதைவிடக் கொடுமை வேறு என்ன இருக்க முடியும்.

ஏதேதோ எண்ணி மனம் குழம்பிய சாருலதா இரவு வெகு நேரத்திற்குப் பிறகே தூங்க ஆரம்பித்தாள்.

9

காலையில் படுக்கையை விட்டு எழுவே சாருலதா விற்கு மனம் வரவில்லை.

ஆனால் வேலைக்குப் போயாக வேண்டுமே, அன்று ஏதோ முக்கியமான வேலை வேறு இருக்கிறதென்று சுரேந்திரன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தானே.

உடனே படுக்கையை விட்டு எழுந்தவள், வேகமாகக் கிளம்பும் வேலையைப் பார்த்தாள்.

தம்பியும் தங்கையும் பள்ளி கல்லூரிக்குக் கிளம்பும் மும்முரத்தில் இருக்க, அரைமணி நேரத்தில் புறப்பட்டு வந்தவள் பெயருக்குக் காலை டிபனை முடித்துக் கொண்டு கிளம்பியே விட்டிருந்தாள்.

தன்னை உறுத்து விழித்த பெற்றவர்களின் பார்வை, இன்னும் என்னென்ன தான் செய்வாயென்று நாங்களும் பார்க்கிறோமென்று சொல்லாமல் சொல்வதைப் போலிருந்தது.

செய்யாத தவறுக்கே அவர்கள் தன்னை இந்த அளவிற்கு நடத்துகிறார்களென்றால், மனதறிந்து ஒருநாளும் ஒரு சிறு தவறைக் கூட செய்திருக்காத தனக்கு எப்படி இருக்கும்.

சரிதான் பார்த்து விடுகிறேனென்று தானும் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள் சாருலதா.

செருப்பை மாட்டிக்கொண்டு வாசலில் காலடி எடுத்து வைக்கப் போனவள், “எங்கடி கிளம்பிட்ட?” என்ற

தாயின் கேள்வியின் நின்று அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

“வேலைக்கு.”

“அது ஒன்னுதான் இனிக் குறைச்சல்.”

எதுவும் பேசாமால் சில வினாடிகள் தாயைப் பார்த்தவள், “நான் என்ன செஞ்சா உங்களுக்குப் பிடிக்கும் சொல்லுங்க அதையே செய்யறேன்” என்றாள்.

“இந்தத் திமிருக்குத்தான் அனுபவிக்கப்போற.”

திமிரா என்று மனதிற்குள் நினைத்து விரக்தியாக சிரித்துக் கொண்டவள், ஹேண்ட்பேக்கைத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு மீண்டும் வாசலில் காலடி எடுத்து வைக்கப் போனாள்.

“நில்லுமா” என்று சொல்லிக்கொண்டே தந்தை வர மீண்டும் நின்று திரும்பினாள் சாருலதா.

“எங்கள் ஏம்மா இப்பிடி சோதிக்கற, நாங்க என்ன பண்ணினா நீ ஒழுக்கமா இருப்ப சொல்லு?”

சாட்டையால் நெஞ்சிலேயே அடி வாங்கிக் கொண்டவளைப் போலத் துடித்துப் போனாள் சாருலதா.

“எவனெவனோ சொல்றதையெல்லாம் நம்பிக்கறீங்க, ஆனா உங்க பொண்ணு மேல உங்களுக்கு நம்பிக்கை யில்லையாப்பா.”

“அப்பிடியாடி நீ நடந்துக்கற?, நீ செய்யற காரியத் துக்கு வேற யாராவதா இருந்திருந்தா இந்நேரம் வெட்டிப் போட்டிருப்பாங்க.”

“நம்பிக்கை இருக்கு இல்லைங்கறது வேற விஷயம்மா, நீ கொஞ்சங்கூட இடம் கொடுக்காம அவன் இந்த அளவுக்குத் துணிவானா?”

“ஐயோ அப்பா என்ன நம்புங்க, சத்தியமா எனக்கு ஒன்னுமே தெரியாது.”

“போதும் நிறுத்துடி. கொஞ்சமென்னங்க எல்லாமே இவ குடுத்திருக்கிற இடம் தான், சை இப்பிட்யெல்லாம் நடந்துக்கறதுக்கு பதிலா எங்காவது போய் செத்துக் தொலைஞ்சாலாவது ரெண்டு நாளைக்குப் பேருக்கு அழுதுட்டு நிம்மதியாவாவது இருப்போம்.”

“போதும் சசீ உள்ள வா, எல்லாம் நம்ம தலவிதி. இனி ரோடல் போற நாலு பேர் கேட்டு இனியும் நம்ம மானம் போக வேண்டாம்” என்ற தந்தையின் வார்த்தைகளில் மேலும் துடித்துப் போய் விட்டிருந்தாள் சாருலதா.

கம்பெனிக்குள் கால் வைத்த சாருலதா வரவேற்பி லேயே சுரேந்திரனை எதிர்கொண்டாள்.

“குட்மார்னிங் ஸார்.”

“மானிங், என்ன ஒரு மாதிரியிருக்க?”

“ம், உடம்பு கொஞ்சம் சரியில்ல.”

“ரெஸ்ட் எடுத்திருக்கலாமே, சரி வா” என்று சாருலதா வுடன் நடந்தாள்.

“அப்புறம் ஊருக்கெல்லாம் போயிருந்தியே, என்னாய் பண்ணினியா?”

“ம், அதெல்லாம்.”

சற்று உள்ளே ஆட்கள் யாருமில்லாத இடத்திற்குச் சென்றிருந்தவன், “சொல்லு என்ன பிரச்சன?” என்று அவளைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

என்னவென்று சொல்வது.

“என்னவோ முக்கியமான வேலையிருக்குன்னு சொன்னீங்க ஸார்” என்று சாருலதா கேட்ட பாவனையில் சிரித்துக்கொண்டே “சரிதான்” என்று அதைப் பற்றிப் ேச ஆரம்பித்தான்.

தான் பேச்சை மாற்றியதற்காகத்தான் சிரிக்கிறான் என்பது புரிந்தாலும், அப்பொழுது யாருடைய பரிதாபத் தையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் மனநிலையில் அவள் இருக்க வில்லையே.

அதற்குப்பிறகு எதைப்பற்றியும் யோசிக்கக்கூட நேர மில்லாது, கம்பெனி வேலைகளே கழுத்தை நெறித்தன.

வரவர வீட்டிற்கு போவதை நினைத்தாலே மிகவும் பயமாக இருந்தது சாருலதாவிற்கு.

இன்னும் என்னவெல்லாம் சொல்லி விடுவார்களே என்ற பயம் தான் அதற்குக் காரணம்.

ஏற்கனவே அவர்கள் தன் மேல் சுமத்தியிருக்கும் பழியே இன்னும் ஏழேழு ஜென்மங்களுக்கும் போதுமானது என்பது வேறு விஷயம்.

சற்றும் சம்பந்தமற்ற யாருடைய பேச்சையோ நம்பிக் கொண்டு தங்கள் வீட்டுப் பெண்ணைத் துன்புறுத்தும் கதையொன்றை எப்பொழுதோ ஒரு சினிமாவில் பார்த் திருந்தாள் சாருலதா.

தங்கள் வீட்டுப் பெண்ணைப் பற்றிப் பெற்றவா் களுக்குத் தெரியாமல் போய்விடுமோ, இதென்ன சற்றும் லாஜிக்கே இல்லாமல் இப்படியொரு படம் என்று கூட ஏனெனமாக நினைத்திருந்தாள்.

ஆனால் இப்பொழுது தனக்கே அந்தநிலை வந்து விட்டிருக்கிறதே.

வீட்டினர் தன்மேல் அபாண்டங்களைச் சுமத்த சுமத்த. அது பொய்யென்று தெரிந்திருந்தும் நிரூபித்துக் காட்டி விடும் வழி தெரியாததால் அவமான உணர்வில் தினம் தினம் துடித்துப் போய்க் கொண்டிருந்தான் சாருலதா.

“சுரேன்”

“சொல்லுங்கப்பா”

“நான் ஒரு மூனுநாள் வெளியூர் போகணும்னு சொல்லியிருந்தேனேப்பா, ட்ரெய்ன் டிக்கெட் புக் பண்ணிட்டாயா?”

“அவ்வளவு தூரம் ட்ரெய்ன்ல போய்ட்டு மறுநாளே திரும்பினா உடம்பு ரொம்பவும் அலுத்துப் போகும்பா, அதனால் ஃப்ளைட் டிக்கெட் புக் பண்ணியிருக்கேன்.”

உணர்ந்து சொன்ன மகனின் கரிசனத்தில் உள்ளம் நெகிழ்ந்து போனது வீரராகவனுக்கு, ஆனால் அதை அவர் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“நீயும் அப்பப்ப கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடுத்துட்டே வேலையப் பாருப்பா, என்னதான் நீ உயிரக்குடுத்து உழைச்சாலும் நிலம் உடனே தலகீழா மாறிப் போயிடாது.”

எதையோ சொல்வதற்காக வாயைத் திறக்கப் போன வன், பிறகு வேண்டாமென்று விட்டுவிட்டான்.

எதுவாக இருந்தாலும் அதை செயலில் காட்டுவது தான் உத்தமம்.

“அப்பறம் சுரேன்.”

“சொல்லுங்க”

“உன்ன ரவீந்தரன் பேசச் சொன்னான். ஏதோ சந்தேகமனு நினைக்கறேன்.”

“சரிப்பா பேசிக்கறேன்.”

ஆஃபீஸிற்குக் கிளம்புவதற்காக வெளியே வந்த சுரேந்திரன் தனது மொபைல் ஒலிக்க எடுத்துப் பார்த்து விட்டு உடனே அட்டென்ட் செய்து பேசினான்.

“சொல்லு.”

.....

“இப்ப எங்கிருக்க?”

.....

“பத்து நிமிஷத்துல அங்க இருப்பேன்.”

சொன்னது போலப் பத்து நிமிடங்களுக்குள் சாருலதா சொன்ன இடத்தை வந்து அடைந்திருந்தவன், சற்று தொலைவில் அவள் நிற்பதைப் பார்த்துக் காரை விட்டு இறங்கி வேகமாக அவளை நோக்கி நடந்தான்.

“சொல்லு, எதுக்கு அவ்வளவு அவசரமாக் கூப்பிட்ட?”

“அந்த மோகன் வந்து ரொம்பவும் கலாட்டா பண்ணினான்.”

“இப்ப அவன் எங்க?”

“உங்களுக்கு போன் செஞ்சதப் பத்து ஓடிட்டான்னு நினைக்கறேன்.”

“என்ன செஞ்சான்?”

“முட்டான் மாதிரி நடந்துக்கறான், வாய்க்கு வந்ததையெல்லாம் பேசறான்.”

சுரேந்திரனின் முகத்தில் தெரிந்த கோபம் சாருலதாவிற்கு இருந்த பயத்தை மேலும் அதிகம் தான் செய்திருந்தது.

“எப்பிடியோ பொம்பளகிட்ட வீரத்தக் காட்டிட்டு ஒடிப் போய்ட்டானாக்கும்?”

“வாடாப்பா ஆம்பள, உனக்கு முன்னடியே வந்துட்டேன். இப்ப என்னப்பா செய்யப்போற?”

பின்னாலிருந்து வந்த குரலில் திரும்பினான் சுரேந்திரன்.

அங்கு மோகன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

“வாப்பா ஹீரோ, இன்னுமா உன் வீரத்தப் பொம்பளங்ககிட்டயே காட்டிட்டிருக்க?”

“டேய் நாக்க அடக்கிப் பேசு.”

“எப்பிடிப் பேசினாலும் நான் இருக்கறதத் தானப்பா சொல்லியாகணும்.”

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும் உன்ன என்னவோ பெரிய இவன்னு நினைச்சுட்டு உனக்கு போன் பண்ணிட்டிருந்தா, அதக்கேட்டுட்டு நீயும், சினிமா ஹீரோ மாதிரி வந்து நின்னுட்டிருக்க இப்ப என்னப்பா செய்யப்போற?”

“ஏன்டா நீயெல்லாம் திருந்தவே மாட்டியா?”

“அடா ஹீரோ கேக்கறாப்பா இப்ப என்ன பதில் சொலறது? நீதான் கொஞ்சம் எடுத்து சொல்லேன்” என்று பேசிக்கொண்டே அந்த மோகன் சாருலதாவின் கையைப் பிடிக்கப் போனது தான் தாமதம், அவனுடைய முகத்தில் ஒங்கி ஒரு குத்து விட்டிருந்தான் சுரேந்திரன்.

“டேய் என்னயா அடிச்ச இரு உன்ன” என்று மிரட்டி வதற்காக உயர்த்தியிருந்த அந்த மோகனின் கையைப்

பிடித்து சுரேந்திரன் முறுக்கியதில், வலி தாங்க முடியாமல் அலறி விட்டிருந்தான் அவன்.

“கைய விட்டறா...”

“விடாம, உன்னமாதிரி பொறுக்கிங்ககிட்டப் பேசிட்டிருக்கறதுதான் என் வேலைன்னு நினைச்சியா. இனிமேல் அவகிட்ட ஏதாவது கலாட்டா செஞ்சேன்னு தெரிஞ்சது. அப்புறம் நான் மனுஷனா இருக்க மாட்டேன்.”

“என்ன மிரட்டறியா?”

“என்ன பண்றது? உனக்குத்தான் சுயபுத்தி எப்பவுமே இருக்கறதில்லையே.”

“நீ மட்டுமென்ன பெரிய உத்தமனா? எதுக்காக நடக்க இருந்த எங்க கல்யாணத்த நிறுத்தின?”

“சொல்லிடுவேன், ஆனா ஒரு பொண்ணு பக்கத்துல இருக்காளேன்னு பாக்கறேன். போடா போ இனியொரு தடவ என் முகத்துக்கு முன்னடி வந்த அப்புறம் வெளிய இருக்கமாட்ட...”

கோபத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்ட குரலில் மோகனை எச்சரித்தவன், “வா” என்று சாருலதாவுடன் காரை நோக்கி நடந்தான்.

“ஆமா உனக்கென்னடா அவமேல அவ்வளவு அக்கற? ஒருவேள...” என்ற மோகன் மேலே பேசத் தயங்க, கோபத்தில் விறைத்து பிறகு மீண்டும் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பிய சுரேந்திரனின் உடல் சாருலதாவின் கண்களில் படத் தவறவில்லை.

இருவரும் காரில் ஏறி அமர்ந்திருக்க இவனையெல்லாம் சும்மா விடக்கூடாது என்று மொபைல் போனை

எடுத்து விட்டிருந்த சுரேந்திரனைத் தடுத்து விட்டிருந்தான் சாருலதா.

“வேண்டாம் ஸார் விட்டுடுங்க, இன்னொரு தடவ பிரச்சன செஞ்சான்னாப் பாத்துக்கலாம்.”

“ஸாரா? ம்கூம் இப்பிடிக்குப்பிட்டா நீ சொல்றத என்னால கேக்க முடியாது.”

“வேற எப்பிடிக்குப்பிடணும்?”

“அது உன்னிஷ்டம்.”

“சொல்லுங்க எங்கிட்ட நீங்க என்ன எதிர்பாக்க நீங்க?”

“சொல்லிடுவேன்.”

“சொல்லுங்கன்னு தான் கேக்கறேன்.”

“இல்ல ஒரு அழகான பொண்ணுகிட்ட ஒரு வயசுப் பையன் என்ன எதிர்பாப்பான்?”

“வண்டிய நிறுத்துங்க, நான் இறங்கிக்கறேன்.”

“ஏன்?”

“தயவு செஞ்சு நிறுத்துங்க.”

“அதுதான் எதுக்குன்னு கேக்கறேன்?”

“பின்ன அந்தப் பொறுக்கிக்கிட்டிருந்து என்னக் காப்பாத்தினிங்க சந்தோஷம் அதுக்காக அவன் செஞ்ச வேலைய நீங்க தொடரலாமன்னு நினைக்கறது நியாயமா?”

அப்படிக்கேட்ட சாருலதாவை வெறித்துப் பார்த்தான் சுரேந்திரன்.

அப்படியானால் அவனுக்கும் தனக்கும் வித்யாசமே இல்லையென்கிறாளா.

கம்பெனிக்கு சென்று சேரும்வரை கூட இருவரும் எதையும் பேசிக் கொள்ளவில்லை.

என்னையெப்படி அவ்வளவு கேவலமாக எடை போடலாம் என்று சுரேந்திரனின் மனம் கோபத்தில் துடித்துக் கொண்டிருக்க, அந்த மோகனிடமிருந்து காப்பாற்றிவிட்டான் என்பதற்காக இவன் என்ன சொன்னாலும் பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டுமாக்கும் என்ற கோபத்தில் அமர்ந்திருந்தான் சாருலதா.

என்னதான் சாருலதாவின் மேல் கோபமே இருந்தாலும், ஏற்கனவே சில நாட்களாக அவள் எதற்காகவோ கலங்கிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்து, அவன் அதை வெளியே காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

சரி எதுவாக இருந்தாலும் அது அவளுடைய வாயிலிருந்தே வரட்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டான்.

கம்பெனி வாயிலில் சென்று கார் நின்றுருக்க, “தேங்க்ஸ்” என்ற ஒற்றை வார்த்தையுடன் இறங்கிக் கொண்டான் சாருலதா.

நாளுக்குநாள் சாருலதாவின் நிலமை மிகவும் மோசமாகிக் கொண்டே வந்தது, அந்த அளவிற்கு அவள் வாயைத் திறந்தாலே அது பிரச்சனையில் தான் சென்று முடிந்தது.

தம்பி, தங்கைக்கும் விஷயம் புரிந்துபோய் விட்டிருந்ததில், மனதளவில் மிகவும் துடித்துப் போனான்.

சாருலதா என்ன முயன்றும் அவள்மேல் தவறு இருக்காது என்ற நோக்கில் யோசிக்க மட்டும் யாருமே முன் வரவில்லை.

இதே நிலை தொடர்ந்தால் எங்கே பைத்தியமும் பிடித்துவிடுமோ என்று அஞ்சினான்.

தனக்கா இப்படியொரு நிலை வர வேண்டுமென்று நினைத்த சாருலதாவிற்கு, விரக்தியில் சிரிப்புக் கூட வந்து விட்டிருந்தது.

அந்த அளவிற்கு ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேலாக மதிப்பவளாகத் தான் அவள் எப்பொழுதும் இருந்து வருகிறாள்.

சரி எப்படியோ தன்னைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு விட்டார்கள்தான் என்றாலும் பெற்றவர்களின் அந்த எண்ணத்தைத் தான் எப்பாடு பட்டாவது மாற்றி விடலாமென்று நினைத்து அவள் எடுத்த முயற்சியெல்லாம் விழலுக்கு இரைத்த நீரானது.

தன்னிலையை எடுத்துச் சொல்லப் போராடிப்போராடி ஒன்றும் முடியாமல் கடைசியில் அலுத்து ஓய்ந்து போய் விட்டிருந்தாள் சாருலதா.

கூடவே இனிமேல் தான் அந்த மாதிரி முயற்சியை எல்லாம் எடுக்கக்கூடாது என்ற முடிவுக்கும் மனதிற்குள் வந்திருந்தாள்.

10

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை.

அன்று ஏதோ ஒரு விசேஷ நாளென்று நேரத்திலேயே எழுந்து குளித்து முடித்துவிட்டு வந்து, வழக்கம் போலத் தனது பூஜை வேலைகளை ஆரம்பித்திருந்தார் லட்சுமி.

அன்று வீரராகவனும், சுரேந்திரனும் கூட கம்பெனிக்குப் போகாமல் வீட்டில் தான் இருந்தார்கள்.

சுரேந்திரன் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தும் நான்கு மாதங்களுக்கும் மேல் ஆகிவிட்டிருந்தன.

அவனால் ஒவ்வொரு நாளும் அவர்களுடைய கம்பெனி அடைந்து கொண்டிருக்கும் முன்னேற்றம் உண்மையிலேயே அளவிடற்கரியதாக இருந்தது.

மிகவும் சிரமப்பட்டு உற்பத்தியை இரண்டு மடங்கு ஆக்குவதற்கான முயற்சியில் முழு வெற்றியை அடைந்திருந்தான்.

என்னதான் பெரும்பணத்தை முதலீடாகத் தொழிலுக்குள் போட முடியாவிட்டாலும், வெளியில் தனது தந்தைக் கிருந்த நல்ல பெயரில் உற்பத்திக்கான மூலப்பொருட்கள் முதல் அனைத்தையுமே அனைவரும் நீ நாளைன்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு விநியோகித்ததை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டான் சுரேந்திரன். கூடவே அவர்கள் கொடுத்திருந்த அந்தக் கடன் நாட்களுக்குள் பணத்தை செலுத்திக்கொண்டும் இருந்தான்.

உற்பத்தியைப் பன்மடங்கு உயர்த்துவதற்கான சுரேந்திரனின் முயற்சியை அவர்களுடைய மூலப்பொருள் விநியோகஸ்தர்கள் தெரிந்து வைத்திருந்ததே அதற்கு முக்கிய காரணம்.

அவர்களிடம் இருக்கும் தங்களுடைய பணம் உரிய நேரத்திற்குள் திரும்பி வந்து விடுவதோடு, அவர்களுடன் வைத்துக்கொள்ளும் தொழில் தொடர்பு நிச்சயம் வளர்ச்சிப் பாதையில் தான் கொண்டு விடும் என்ற நம்பிக்கை வெளியே அனைவரிடமும் பரவியிருந்ததும் இன்னொரு காரணம்.

எப்பொழுதும் போல நடந்த உற்பத்தியின் லாபத்திலேயே வழக்கம் போல அனைத்து செலவுகளும் அடங்கி விட்டிருக்க, இந்த நான்கு மாதங்களில் அதே இடத்தில் அதே மனித சக்தியில் மேலும் ஒரு மடங்கு அதிக உற்பத்தியால் ஈட்டப்பட்டிருந்த பணம் ஒரு பெரும் தொகையாகக் கைகளில் சேர்ந்திருந்தது.

தந்தையின் மனதை நன்கு அறிந்திருந்தான் என்பதால் அந்தப் பணத்தை அவரிடமே கொடுத்து அடமானத்தில் இருந்த வீட்டை மீட்டும் இருந்தான்.

நாற்பது ஆண்டுகளாகத் தான் சாதித்ததை விட அதிகமாகவே இந்த நான்கு மாதங்களில் மகன் சாதித்து விட்டிருந்ததில், மனதிற்குள் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்திருந்தார் வீரராகவன்.

மகன் தொழிலைப் பன்மடங்கு உயர்த்தி வெற்றிப் பாதையில் கொண்டு செல்வானென்ற நம்பிக்கை இப்பொழுது அவருக்கு நூற்றுக்கு இருநூறு சதவிகிதமாகவே வந்து விட்டிருந்தது.

தாய் பூஜையில் மும்முரமாக இருக்க ஏற்கனவே அவர் அழைத்திருந்தபடி தானும் சென்று அருகில் நின்றிருந்தான் சுரேந்திரன்.

பூஜையை முடித்த கையோடு தீபாதாரணையைத் தாய் காட்ட தொட்டுக் கும்பிட்டுக் கொண்டவன், "நீங்களே வெச்சு விடுங்கம்மா" என்றான்.

நன்கு குனிந்து நெற்றியைக் காட்டிய மகனுக்குத் திருநீரை வைத்து விட்டார் லட்சுமி.

அப்பொழுதுதான் அந்த அதிசயம் நடந்தது.

மகனுக்கு வைத்துவிட்டுத் திரும்பப் போன மனைவியிடம் "எனக்கும் வெச்சு விடம்மா" என்று வந்து நின்றிருந்தார் வீரராகவன்.

என்னதான் தாய் மகன் இருவருக்குமே அவருடைய செய்கை ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்திருந்தாலும், லட்சுமிக்கு அது பன்மடங்கு அதிகமாகவே இருந்தது என்று சொன்னால் அது சற்றும் மிகையல்ல.

"என்னமா பாக்கற? எனக்கும் திருநீறு வெச்சு விடு" என்று மீண்டும் சொன்ன கணவனை நம்ப முடியாத ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தார் லட்சுமி.

பக்தியுடன் கண்களை மூடியபடி தந்தை தனக்கு குனிந்து நெற்றியைக் காட்ட, நடுங்கும் கைகளால் சிரமப்பட்டு அவருக்கு திருநீரை வைத்து விட்டிருந்ததாயின் கண்கள் கலங்கி விட்டிருப்பதைக் கண்டான்.

பெற்றவர்களின் அந்தநிலை சுரேந்திரனின் மனதில் நீங்கா ஓவியமாய் இடம் பிடித்திருந்தது.

அதுநாள் வரையிலும் தான் அறிந்திராத வகையில் ஏற்பட்ட நிம்மதி கலந்த பரவசம் ஒன்று மனம் முழுக்க அந்த நிமிடம் பரவியதை அவனால் நன்கு உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

தன்னுடைய பெற்றவர்களுக்கும் அதே நிலை தான் என்பதையும்.

ஒருவித ஆனந்தப் பெருக்கில் லட்சுமியின் கால்கள் தள்ளாட, விழப்போன மனைவியை தன்னுடைய தோளிலேயே தாங்கிக் கொண்டார் வீரராகவன்.

அப்படியே அழைத்துக் கொண்டு வந்து ஹாலில் இருந்த சோஃபாவில் அமர வைத்தவர், தானும் அதே சோஃபாவில் அமர்ந்து கொண்டார்.

“சுரேன்” என்று தந்தை அழைக்கத் தானும் வந்து “சொல்லுங்கப்பா” என்று அவர்களுக்கு எதிராக அமர்ந்திருந்தான் சுரேந்திரன்.

“நான் இப்ப எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கேன் தெரியுமாப்பா, எவ்வளவு பிரமாதமான குடும்பம் நம்ம னோடதுன்னு நினைக்கும்போது எனக்கு ரொம்பவும் பெருமையா இருக்கு” என்று தாயையும், தன்னையும் பார்த்துக் குரல் கரகரக்கச் சொன்ன தந்தையைப் பார்த்தான், கூடவே லேசாகக் கலங்கியிருந்த அவருடைய கண்களையும்.

“அதையும் உன்ன நான் ரொம்பவும் கொடும்பட்டுத்திட்டேன் என்ன மன்னிச்சுடுமா” என்று தன்னைப் பார்த்துச் சொன்ன கணவனிடம் “ஐயோ பெரிய வார்த்தையல்லாம் சொல்லாதீங்க எல்லாத் தப்பும் என்னோடது தான் அப்பிடிப் பாத்நா நீங்க தான் என்ன மன்னிக்கணும்” என்று அவசரமாக மறுத்தார் லட்சுமி.

உண்மையிலேயே தந்தை மனம் கலங்குவது தெரிய, சுரேந்திரன் தானும் அவரை சமாதானப்படுத்துவதில் முனைந்தான்.

“நீ எப்பவும் போலவே உன்னோட பெருந்தன்மையான குணத்த நிரூபிச்சுட்டப்பா, உன்ன மகனாப் பெற நான் ரொம்பவும் குடுத்து வெச்சிருக்கணும் சுரேன்.”

“என்னப்பா திரும்பவும் பெரிய வார்த்தையல்லாம் சொல்றீங்க.”

“என்னதான் சொன்னாலும் நீ செஞ்ச விஷயம் அசாதாரணமானதுப்பா. நாம அவ்வளவுதான் இனி நம்மால் தலநியிர முடியாதுங்கற முடிவுக்கு வந்து மனசை

வுல நொந்து போயிருந்தேன். ஆனா நீ அப்பிடி நான் கவலப்பட்டதெல்லாம் கனவோன்னு நினைக்கற அளவுக்கு சாதிச்ச இளரத்தத்தோட சக்தியக் காட்டிட்ட..”

வழக்கத்திற்கு மாறாக உணர்ச்சிவசப்படும் தந்தை சாதாரண விஷயங்களையெல்லாம் கூடப் பெரிதுபடுத்திப் பேசுவது தெரிந்தாலும், அவர் சற்று இலகுவாகப் பேசும் அந்த நேரத்தில் சில முக்கியமான தொழில் விஷயங்களைப் பற்றி அவரிடம் கலந்து கொண்டான் சுரேந்திரன்.

கூடவே பெரிய சாதனையை எல்லாம் ஒன்றும் தான் செய்திருக்கவில்லை, வழக்கமாகச் செய்யும் விஷயங்கள் சிலவற்றை மட்டும் கொஞ்சம் மாற்றிச் செய்தேன் அவ்வளவுதான் என்பதையும் தந்தை புரிந்து ஏற்றுக் கொள்ளும் விதமாக எடுத்துச் சொன்னான்.

அனைத்தும் நன்றாகி விட்டதில் மூவருக்குமே மிகுந்த சந்தோஷம், குறிப்பாக வீராகவனுக்கு.

எவ்வளவு பிரமாதமான குடும்பம் என்னுடையது என்று சொல்லிச்சொல்லி மாய்ந்து போனார் அவர்.

பாவம் தந்தை எந்த அளவிற்குக் குடும்பத்திற்காக மனதால் கவலைப்பட்டிருக்கிறார்களோ என்பதை அப்பொழுதுதான் சுரேந்திரனால் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

அவருக்கு இன்னும் நம்பிக்கை ஏற்படும் விதமாக மேலும் சிறிது நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தவன், தனக்கு வெளியே கொஞ்சம் வேலையிருக்கிறதென்று பெற்றவர் களிடம் சொல்லிக்கொண்டு கிளம்பப் போனான்.

“கண்டிப்பாப் போயே தான் ஆகணுமாப்பா?”

அப்படிக்கேட்ட தாயிடம் “ஏம்மா ஏதாவது வேலை மிருக்கா?” என்று கேட்டான் சுரேந்திரன்.

“அதெல்லாம் இல்லப்பா, இன்னைக்கு சாயிங்காலம் நாம மூனு பேரும் கோவிலுக்கு போய்ட்டு வரலாமேன்னு பாத் தேன்.”

“தாராளமா போலாம்மா, நான் மதியமே வந்துடுவேன்.”

சொன்னது போலவே மாலை ஐந்து மணிக்குக் குடும்ப சகிதமாகக் கோவிலுக்குக் கிளம்பி விட்டிருந்தனர்.

லட்சுமிக்காகத்தான் மற்ற இருவருமே கூட சென்றிருந்தார்கள் என்றாலும், வழக்கத்தை விடவும் அன்று கடவுளின் தரிசனத்தில் ஒரு இனம்புரியாத நிம்மதியொன்று மனம் முழுக்கப் பரவுவதை அவர்களால் நன்றாகவே உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

கடவுளை தரிசித்துவிட்டு அப்படியே மூவரும் கோவிலுக்கு மிக அருகிலிருக்கும் கடற்கரைக்குச் சென்றிருந்தார்கள்.

மணலில் அமர்ந்த தாயும் தந்தையும் குடும்பத்தின் பழைய கதைகளை வெகு சுவாரஸ்யமாகப் பேச ஆரம்பித்திருக்க, தான் அப்படியே கடற்கரையிலேயே நடக்க ஆரம்பித்திருந்தான் சுரேந்திரன்.

ஆறேழு வருடங்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் அப்பொழுது தான் வந்திருந்தவனுக்கு, பிளாஸ்டிக் பொருட்களால் மிகவும் மாசுபட்டிருந்த கடற்கரையைப் பார்க்கவே கஷ்டமாக இருந்தது, கூடவே எரிச்சலாகவும்.

இப்படியே போனால் இனி பிளாஸ்டிக் கழிவுகள் இல்லாத இடமே இல்லையென்று சொல்லும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிடுவோமோ என்று செய்கையற்ற வருத்தத்துடன் நினைத்துக்கொண்டான்.

பெற்றவர்கள் கண்ணிலிருந்து மறையும் அளவிற்கு வெகுதூரம் நடந்து வந்திருந்தவன், சரி வந்தது போது மென்று திரும்பி நடக்கப் போனான்.

அப்பொழுது தான் சற்று தொலைவில் உடலில் பாதியளவு கடல்நீரில் மறையுமளவிற்கு நின்று கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான்.

தூரத்தில் நின்று கொண்டிருக்கும் அந்தப்பெண் பார்ப்பதற்கு சாருலதாவைப் போலவே இருக்கிறாளோ என்று சுரேந்திரனால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஒருவேளை அவளே தானோ.

சந்தேகத்தைத் தெளிவுபடுத்திக் கொள்வதற்காக மேலும் அருகில் சென்றவன், அதற்குப் பிறகுதான் தான் நினைத்தது சரிதான் என்பதை உணர்ந்தான்.

ஏன் தனியாக அதுவும் இவ்வளவு உள்ளே போய் நின்றிருக்கிறாள்.

சற்று பெரிதாக வந்த அந்த அலை அவளுடைய மார்புக்கூட்டிற்கு சற்று கீழே வரை நனைத்து விட்டுச் செல்ல, சற்று வேகமாகவே அவளை நோக்கி நடந்தான் சுரேந்திரன்.

என்ன இவள் இப்படிப் பைத்தியக்காரத்தனமாக நடந்து கொள்கிறாள், இன்னொரு பெரிய அலை வந்தால் தடுமாறி விழுந்தே விடுவாள் போலிருக்கிறதே.

அதற்குள் சாருலதாவிற்கு மிக அருகிலேயே வந்திருந்தவன், அவளுடைய தோளைப் பற்றித் திருப்பி “ஏன் இப்பிடி வந்து நின்றுட்டிருக்க?” என்று கேட்டான்.

அடுத்த அலையும் வந்திருக்க அது பழையபடியே சாருலதாவை நனைத்து விட்டுச் சென்றது.

ஆனால் சுரேந்திரனின் உயரத்திற்கு அந்த நீர் தொடை வரை கூட வந்திருக்கவில்லை.

சாருலதாவின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்து கொண்டே இருக்க, திடீரென்று தன்னை அங்கு பார்த்த தில் ஒன்றும் அவள் அதிர்ச்சியோ சந்தோஷமோ பட்டு விடவில்லை என்பதும் அவளுடைய கண்களில் படத் தவறவில்லை.

ஏன் தான் அவளுடைய கருத்தில் படவே இல்லை என்பதும்.

“தனியா இங்க எதுக்கு வந்து நின்னுட்டிருக்க?”

.....

“சாருலதா உன்னைத்தான்.”

தான் கேட்பது அவளுடைய செவிகளில் விழவே இல்லையென்பது ஊர்ஜிதமாகிவிட, “வா” என்று அவ ளுடைய கையைப் பிடித்துத் தரையை நோக்கி இழுத்தான்.

அதற்கும் அவளிடமிருந்து எந்த ஒரு பதிலும் வந் திருக்கவில்லை.

என்ன இவள்.

இப்பொழுது இவளிருக்கும் மனநிலையில் பேசினால் பலனிருக்காது என்பது புரிந்துவிட, வலுக்கட்டாய மாகவே சாருலதாவின் கையைப் பிடித்துத் தரைக்கு அழைத்து வந்திருந்தான் சுரேந்திரன்.

அப்பொழுதும் கூட அவளிடம் எந்த ஒரு மாறு பாட்டையும் சுரேந்திரனால் காண முடியவில்லை.

அவளுடைய கண்கள் பாட்டுக்குப் பழையபடியே கண்ணீரைப் பொழிந்து கொண்டே தான் இருந்தன.

“சாருலதா.”

.....

“என்னாச்சு உனக்கு?”

நல்லவேளையாக அருகில் யாருமில்லையென்று சுரேந்திரன் நிம்மதியுடன் நினைத்துக் கொண்டிருக்க, அந்த சத்தமான அழைப்பிற்குத் தான் சற்றே தலை நிமிர்ந்து பார்த்தான் சாருலதா.

நிமிர்ந்து தான் பார்த்தாளே தவிர, அப்பொழுதும் ஒன்றும் பேசிவிடவில்லை.

“என்னாச்சு உனக்கு?” என்று சுரேந்திரன் மீண்டு மொரு முறை சத்தமாகக் கேட்ட பிறகே, நடப்புக்கு வந் தான்.

அதாவது வர முயற்சி செய்தான்.

“என்ன பிரச்சனை உனக்கு?”

கண்கள் மேலும் சற்று அதிகமாகவே பொழிய ஆரம் பித்திருக்க, அதை துடைக்க முயற்சி கூட செய்யாது எங்கோ பார்த்தான் அவள்.

சுரேந்திரனுக்கு அதுவரை இருந்த பொறுமை பறந்து விட்டிருக்க, “உன்னைத்தான் கேட்டுட்டிருக்கேன் பதில் சொல்லித் தொல்” என்று கோபத்துடன் கேட்டான்.

.....

தன்னருகில் கோபத்துடன் நின்று கொண்டிருந்த சுரேந்திரனைப் பார்த்தவன் “என்னக் கொஞ்சம் தனியா விட்றீங்களா?” என்றான்.

“அது சரிதான், முதல்ல நான் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லு.”

“என்ன சொல்லணும்?”

“என்ன பிரச்சனை உனக்கு?, ஏன் இங்கே வந்து இந்த நேரத்துக்கு நின்றுட்டிருக்க?”

“ஒண்ணுமில்ல.”

“நான் அவ்வளவா பொறுமசாலி கிடையாது.”

.....

பேசக்கூட முடியாமல் அழுகை கண்களை மறைத்துக் கொள்ள, “வேண்டாம் அது என்னோட போகட்டும்” என்றாள்.

“இதுதான் பதில் சொல்ற லட்சணமா?”

“உங்களுக்கு நான் எதுக்காக பதில் சொல்லணும்?. அதோட எல்லா விஷயங்களையும் எல்லா நேரங்களையும் வெளிய சொல்லிட முடியாது.”

.....

“தயவுசெஞ்சு என்னக் கொஞ்சம் தனியா விட்டுட்டுப் போறீங்களா?”

“இப்பிடியெல்லாம் விட்டுட்டுப் போக முடியாது.”

“லாரி நானும் எதையும் சொல்ற நிலைல இப்ப இல்ல.”

உணர்ச்சி துடைக்கப்பட்ட முகத்துடன் தன்னைப் பார்த்த சுரேந்திரனின் பார்வையை சில வினாடிகள் சந்தித்தவன், பிறகு மீண்டும் எங்கோ பார்த்தான்.

சுரேந்திரன் மொபைலை எடுத்து யாருக்கோ அழைக்கப் போக, “யாருக்குக் கூப்புட்றீங்க?” என்று கேட்டான்.

“உன் அப்பாவுக்கு” என்று உடனே அவனிடமிருந்து பதில் வந்தது.

“வேண்டாம் கூப்புடாதீங்க.”

“கூப்புடா? வேற என்ன தான் செய்யறதுன்னு நீயே சொல்லு.”

“தயவுசெஞ்சு என்னக்....”

“என்னைத் தனியா விட்டுட்டுப் போய்டுங்கன்னு திரும்பவும் ஆரம்பிக்காத, அப்பிடியெல்லாம் போக முடியாது. நானில்ல, இந்த இடத்துல வேற யார் இருந்தாலும் அந்த வேலய செய்ய மாட்டாங்க.”

“கொஞ்ச நேரம் இருந்துட்டு நான் வீட்டுக்குப் போய்டுவேன்.”

“தாராளமா” என்று சிரித்தவன், “நின்றுட்டே இருக்கணுன்னு தண்டனையா உக்காந்து பேசலாமே” என்றான்.

“நீங்க கிளம்பிக்கோங்களேன், என்னால உங்களுக்கு கெதுக்கு சிரமம்?”

“ஒன்னு உம் பிரச்சனைய சொல்லு, இல்ல வீட்டுக்குக் கிளம்பு. ரெண்டும இல்லன்னா என்னால உனக்கு என்ன சிரமமா இருந்தாலும் இங்கிருந்து நான் கிளம்பப் போறதில்ல.”

அப்படிச் சொல்லிவிட்டுத் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனிடம், “நான் எம் பிரச்சனைய சொன்னா அப்புறம் உங்களுக்கும் என்னப் பிடிக்காம போயிடும்” என்றான்.

“ஓ, அப்ப இன்னும் நிறையப் பேருக்கு உன்னப் பிடிக்காமப் போயிடுச்சுங்கற?”

.....

“பரவாயில்ல, மத்தவங்க என்ன நினைப்பாங்கன்னு கூட நீயே கணிச்சிற்றேயே.”

“நான் ஸீரியஸாப் பேசறது உங்களுக்கு ஜோக்கா இருக்கா?”

“ஸீரியஸாவா, அதுவும் நீயா? எனக்கென்னவோ நீதான் ஜோக் அடிக்கற மாதிரி தெரியுது. யாரோ எதுக்கா கவோ உன்னத் தப்பாப் புரிஞ்சுக்கிட்டாங்கன்னு தெரியுது. அதுக்காக அதே தப்பயே நானும் செய்வேன்னு நீ எப்பிடி நினைக்கலாம்?”

சுரேந்திரனின் கேள்வியில் விரக்தியாகச் சிரித்தான் சாருலதா.

“அப்பிடி என்னத் தப்பாப் புரிஞ்சுக்கிட்டது வேற யாரோ இல்ல, என்னோட பேரண்டஸ்.”

“சரி இருக்கட்டும்.”

என்ன இவன்.

“மனுஷங்க யாரா இருந்தாலும் சில நேரங்களில் தப்பு செய்யறது இயல்பு தான், நாம தான் நம்பளப் பத்தி எடுத்துச் சொல்லி உண்மையப் புரிய வெக்கணும்.”

எடுத்துச் சொல்லிப் புரிய வைப்பதா.

சரி அப்படியே ஆனாலும் அதைத் தான் செய்யாமலா இருந்தோம்.

அதுவும் எத்தனை முறை, எப்படியெல்லாம் சிரமப்பட்டோம்.

ஆனால் இவனிடம் அதைச் சொல்லிப் புரிய வைப்பது எப்படி, இவனுக்குப் புரியும் விதமாக அதாவது இவனும்

தன்னைத் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளாத விதமாக எப்படி எடுத்துச் சொல்வது.

அதிலும் பெற்று வளர்த்தவர்களுக்கே தன்மேல் நம்பிக்கையில்லை என்னும் போது இவன் எம்மாதிரும்.

ஆனாலும் சுரேந்திரனைப் பற்றி ஒரேடியாகவும் இவன் இப்படித்தான் என்ற முடிவுக்கு சாருலதாவால் வர முடியவில்லை.

“என்ன வீட்ல அம்மா அப்பாவுக்கே புரியாதது இவங்கிட்ட சொன்னா இவனுக்கெங்க புரியப் போகுதுன்னு தோணுதா?”

அப்படிக்கேட்ட சுரேந்திரனிடம் “அதெல்லாம் ஒன்னுமில்ல” என்று அவசரமாக மறுத்தான்.

அவன் தன்னுடைய முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

ஆனாலும் தன் நிலையை அவனிடம் சொல்வதற்குத் தான் இத்தனை சிரமப்பட நேரிடுமென்று சாருலதா அந்த நிமிடம் வரை அறிந்திருக்கவில்லை.

“பரவாயில்ல விட்டுடுமா, உம் பிரச்சனைய நீ சொல்ல வேன்னாலும் நான் துளிகூட வருத்தப்பட மாட்டேன். ஆனா அது சம்பந்தமா உனக்கு என்ன ஹெல்ப் வேணும்னாலும் கேளு நான் செய்யத் தயாரா இருக்கேன்.”

தன்னுடைய தயக்கத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் தான் சுரேந்திரன் அப்பிடிச் சொல்கிறான் என்பது சாருலதா விற்குப் புரியவே செய்தது.

“நான்..... என்ன நடத்த கெட்டவன்னு வீட்ல சொல்றாங்க.” என்று அவள் சிரமப்பட்டு சொல்லியே விட்

டிருக்க அதைச் சொல்லும் போது சாருலதாவின் முகத்தில் தெரிந்த அந்த வேதனை சுரேந்திரனின் கண்களில் படத் தவறவில்லை.

கூடவே அந்த வினாடியில் கலங்கி விட்டிருந்த அவளுடைய கண்களும்.

சாருலதாவின் கண்களைத் துடைத்துவிட்டு ஆறுதல் சொல்ல வேண்டும் போலத் துடித்த மனதை மிகவும் சிரமப்பட்டுக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

“நான் இன்னும் எத்தன பேர் கூட அந்த மாதிரி பழகிட்டிருக்கேன்னு தெரி...”

சாருலதா சொல்லிக் கூட முடித்திருக்கவில்லை “ஒரு பொண்ணைக் கைநீட்டி அடிக்க வேண்டாமேன்னு பாக்கறேன் இல்லன்னா இந்நேரம் உன் கன்னம் பழுத்திருக்கும்” என்றான்.

அதைச் சொல்லும்போது அவனுடைய முகத்தில் தெரிந்த கோபம், உண்மையிலேயே சாருலதாவிற்கு எல்லையற்ற ஆறுதலைக் கொடுத்திருந்தது.

“ஏன் நான் அப்படிப்பட்டவளா இருக்கக் கூடாதா?”

“உளறினது போதும், இதோட நிறுத்திக்கோ.”

உண்மையிலேயே சுரேந்திரன் உணர்ந்து சொல்வது புரிந்தது.

இவனுக்கிருக்கும் நம்பிக்கை கூட ஏன் பெற்றவர்களுக்குத் தன் மேல் இல்லாமல் போய்விட்டது.

இப்படிப்பட்ட அவமானத்திற்குப் பிறகும் கூட எப்படித் தன்னால் வழக்கம் போல சிரிக்க, பேச என அனைத்துமே செய்யமுடிகிறது.

ரோஷமுள்ள வேறொரு பெண்ணாக இருந்திருந்தால் இந்நேரம் தன்னைப் போல இருந்திருப்பாளா?

“என்னமா?”

“எது எப்பிடியானாலும் மத்தவங்க உங்க பொண்ணு மோசம்னு சொன்னாக் கூட அம்மா அப்பா தான் அத மறுக்கணும், இல்ல எங்க பொண்ணு அப்படிப்பட்டவ இல்ல அவளப்பத்தி எங்களுக்கு தெரியும்தான் அவங்க சொல்லணும். ஆனா...”

“ஆமா இந்த விஷயத்துல உன்னப் பெத்தவங்க செஞ்சுட்டிருக்கறது பெரிய தப்பு தான்” என்று சுரேந்திரனும் உடனே ஒத்துக் கொண்டான்.

“ஓவர் காண்டிபென்ஸ் சில நேரங்கள் இப்பிடிக்கூட முடிய வாய்ப்பிருக்கு.”

சுரேந்திரனுக்கு சாருலதாவின் பெற்றவர்களின் மேல் மோசமான எண்ணம் இருக்கவில்லை என்றாலும், அதே சமயம் நல்ல எண்ணமும் இருக்கவில்லை.

மோகனே அதற்கு உதாரணம்.

அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்தாலே அவனுடைய பார்வையில் தொடங்கி அனைத்துமே அவன் எப்படிப்பட்டவனென்பதைக் காட்டிக் கொடுத்து விடும்.

அதிலும் அவன் சாருலதாவின் தந்தைக்குக் கீழேயே வேலை செய்திருக்கிறான் என்னும் போது,

அப்படிப்பட்டவனுக்குத் தன்னுடைய பெண்ணையே கொடுக்க இருந்தார் என்னும்போது,

ஆனாலும் அந்த மோகனுடைய நடப்பும் ஒன்றும் சர்வ சாதாரணமானதல்லவே.

எப்படிப் பார்த்தாலும் சாருலதாவின் பெற்றவர்கள் செய்வது அநியாயம் தான் என்று அவனால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“சரி அதெல்லாம் இருக்கட்டும், நீ எதுக்காக இந்த நேரத்துல தனியா இங்க வந்த?”

.....

“பேசு..”

.....

“சாருலதா..”

“பாருங்க நான் நீங்க கேக்கற கேள்விக்கு உடனே பதில் சொல்லலன்னே உங்களுக்கு எவ்வளவு கோபம் வருது, அப்பிடி இருக்கும்போது நானும் ஒரு மனுஷிதான்?”

“அதனால்?”

“வீட்ல இருக்கறவங்க பேசறத சகிச்சுக்கிட்டு என்னால இருக்க முடியல..”

“சரி?”

“அதான் கிளம்பி வந்துட்டேன்..”

“சுயநினைவோடதான் பேசறயா?”

“கேள்வி கேக்கறது ரொம்ப சுலபம், எனக்கு எவ்வளவு கஷ்டமா இருக்குங்கறத நான் சொன்னால்லாம் உங்களால புரிஞ்சுக்க முடியாது..”

தொடர்ந்து பேச முடியாத அளவுக்கு அழுகை வந்து விட்டிருக்க, அவளுடைய கைகளிலேயே முகம் புதைத்துக் கதற ஆரம்பித்திருந்தாள் சாருலதா.

சுரேந்திரனுக்கும் மனம் உருகி விட்டிருந்தது.

“எனக்கும் புரியுது, அதுக்காக வீட்டவிட்டுக் கிளம்பி வந்துட்டறதா?”

சில வினாடிகளில் தன்னை சமாளித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தவள், “வேற என்ன செய்யணம்னு சொல்றீங்க?” என்று கேட்டாள்.

“உன்னை சுத்தமானவன்னு நீ நிரூபிச்சுக் காட்டணும்..”

“அப்பிடியெல்லாம் செஞ்சாதான் அவங்க என்ன நம்புவாங்கன்னா அது எனக்கு அவசியமே இல்ல..”

சாருலதாவின் கோபத்தை சுரேந்திரனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“மத்தவங்களுக்காகன்னு இல்ல, அந்த மாதிரி ஒரு சின்ன தப்ப செய்யக்கூட என் மனசாட்சியே இடம் கொடுக்காது, என் ஃப்ரண்ட்ஸ் எல்லாருமே இப்பக்கூட என்ன சாமியாரினின்று தான் கிண்டல் பண்ணுவாங்க. ஜஸ்ட்பசங்கள சும்மா பாக்கறது, சின்னச்சின்ன கமென்ட்ஸ் குடுக்கறதெல்லாம் ரொம்ப சகஜமான விஷயம்தான், தப்பே இல்லன்னு சொல்லுவாங்க..”

“ஆனா அவங்க சொல்றதையெல்லாம் என்னால எப்பவுமே ஒத்துக்க முடிஞ்சதில்ல, அதே சமயம் அது தப்புன்னு எடுத்து சொன்னாலும் புரிஞ்சுக்காம திரும்பவும் நம்மளதான் கிண்டல் பண்ணுவாங்கன்னு பேசாம வந்துடுவேன். அப்பிடிப்பட்ட என்னைப் போய்...”

“எனக்கு உம்மேல முழு நம்பிக்கை இருக்குமா, அதே மாதிரி உனக்கும் எம்மேல நம்பிக்கையிருந்தா நடந்தத முழுசா சொல்லு. அப்பதான் என்னால உனக்கு ஏதாவது உதவி செய்ய முடியுமானு பாக்க முடியும்..”

மனதிற்குக் கஷ்டமாக இருந்தாலும் ஒரு வழியாக அனைத்தையும் சொல்லியே முடித்திருந்தாள்.

என்னதான் சாருலதா வேறு சொன்னாலும், சுரேந்திரனுக்கு அந்த மோகனின் மேல் தான் சந்தேகமாக இருந்தது.

“சரி இனிமேலாவது நீ கவலப்படாம இருக்கணும், எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் அந்த பொறுக்கியக் கொண்டு போய் உன்னோட பெத்தவங்களுக்கு முன்னாடி நிறுத்தலாம்.”

அப்படி மட்டும் நடந்து விட்டால்.

தன்னை எப்பிடயெல்லாம் கேவலமாக நினைத்துப் பேசினார்கள், பிறகு அந்த முகத்தை எங்கே கொண்டு போய் வைத்துக் கொள்வார்கள்.

என்னதான் பெற்றவர்களே ஆனாலும் இனிமேல் அவர்களுடன் பழையபடி நடந்து கொள்ள முடியுமென்று சாருலதாவிிற்குத் தோன்றவில்லை.

ஏன் கண்டிப்பாக முடியாது.

என்னதான் உண்மையை அவர்கள் உணர்ந்து கொள்வார்கள் என்றாலும், அவர்கள் பேசியதெல்லாம் இல்லையென்று ஆகிவிடுமா.

இல்லை மறக்கத்தான் முடியுமா.

“என்னமா?” என்ற சுரேந்திரனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“ஆனா அது முடியுமா?”

“ஏன் முடியுமா?, அதுக்கு நான் கியாரண்டி.”

அதைச் சொல்லும்போது சுரேந்திரனின் முகத்திலிருந்த கோபம் வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது.

“ஆனா அதுக்கு நீ எனக்கு ஒன்ன செஞ்சாகணும்” என்றவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“என்ன?”

“என்ன நடந்தாலும் நீ இனிமேல் வீட்டவிட்டுக் கிளம்பி வரமாட்டேன்னு எனக்கு ப்ராயிஸ் பண்ணு.”

“....”

“மனசார பிரச்சனைய சால்வ் பண்ணியாகணுமென்று நீ நினைச்சா ஒரு சில விஷயங்களில் நான் சொல்ற மாதிரி நீ செஞ்சு தான் ஆகணும்.”

“சரி...”

“என்ன சொல்லு?”

“என்னால உங்களுக்கும் சிரமம்.”

“சிரமமா?” என்றவனுடைய சிரிப்பின் பொருள் சாருலதாவிிற்குப் புரியவில்லை.

“ஆனாலும் உம்மேல நான் ரொம்பக் கோபமாத்தான் இருக்கேன்” என்றவனை என்னவென்பதைப் போலப் பார்த்தாள் சாருலதா.

“கொஞ்ச நேரத்துல என்ன காரியம் செய்ய இருந்த, நான் மட்டும் இப்ப இங்க வராம இருந்திருந்தேன்னா?”

“அதான் வந்து ஒரு உயிரக் காப்பாத்தின புண்ணியத்த வாங்கிக் கட்டிக்கிட்டங்களை.”

“நான் அவ்வளவாப் பொறுமசாலி கிடையாதுன்னு ஏற்கனவே சொன்னதா ஞாபகம். சரி உன்னுடைய வாதத்துக்கே வரலாம். அப்படியே உன் உயிர் போயிருந்ததுன்னே வெச்சுக்கலாம். அப்ப உம்மேல விழுந்த பழி உண்மைன்னு ஆயிருக்காதா?”

“இப்ப மட்டும் என்னவாம், தினம்தினம் வார்த்தைகளால என்னைக் கொன்னுட்டு தான் இருக்காங்க.”

“எத எதோட முடிச்ச போடா? உன்மேல நூத்துக்கு நூறு சதவிகிதம் எனக்கு நம்பிக்கையிருக்குங்கறது மட்டுமில்ல, நீ விவரமான பொண்ணும் கூடன்னு நினைச்சுட்டிருக்கேன். இனிமேலாவது இந்த மாதிரி முட்டாள்தனமா நடந்துக்காத.”

மறுத்து எதையோ சொல்ல நினைத்தவள், பிறகு வேண்டாமென்று விட்டு விட்டாள்.

தான் வந்து நிறைய நேரமாகி விட்டிருந்ததால் மொபைலில் தந்தைக்கு அழைத்துப் பேசினான் சுரேந்திரன்.

அவன் பேசி முடிப்பதற்காகவே காத்திருந்தவன் “சரி நான் கிளம்பறேன்” என்றான்.

“எப்பிடி?”

“ஆட்டோவுல தான்.”

“வேண்டாம் நானே கொண்டு வந்து விட்டேன்.”

“ஏன், எம்மேல இன்னும் நம்பிக்க வரலயா?”

“அதான் சொன்னேனே நீ விவரமான பொண்ணுன்னு”, என்றவன் “வா கிளம்பலாம்” என்று நடக்க ஆரம்பித்திருந்தான்.

வேண்டாமென்று மறுக்கத் தோன்றினாலும் அதை சாருலதாவால் சொல்ல முடியவில்லை.

சில நிமிடங்களில் சுரேந்திரனுடன் காரில் வீட்டிற்குக் கிளம்பி விட்டிருந்தான்.

வீட்டிற்குப் போய்ச்சேரும் வரை கூட இருவருமே ஒன்றும் பேசிக் கொள்ளவில்லை.

இனி நான் நடந்து போய்க் கொள்கிறேனென்று வீட்டிற்கு சற்று முன்னரே இறங்கிக் கொண்டாள் சாருலதா.

“தேங்க்ஸ்” என்றவளைப் பார்த்தவன், “அதையெல்லாம் நீயே வெச்சுக்கோ ஆனா நான் சொன்னதெல்லாம் ஞாபகமிருக்கட்டும்” என்று காரை ஸ்டார்ட் செய்திருந்தான்.

11

மறுநாள் காலையில் முதல் வேலையாக ஒரு துப் பறியும் நிறுவனத்துடன் தொடர்பு கொண்டு பேசினான் சுரேந்திரன்.

கூடவே தானும் சில வேலைகளை செய்ய ஆரம்பித்திருந்தான்.

என்ன முயன்றும் சில வினாடிகள் கூட முதல் நாள் இரவு நடந்ததை சுரேந்திரனால் மறக்க முடியவில்லை.

என்னதான் சாருலதாவிடம் சற்றுக் கோபமாகவே பேசிவிட்டு வந்திருந்தாலும், எந்த அளவிற்கு மனம் விரக்தி அடைந்திருந்தால் அவள் அப்படியொரு காரியத்தைச் செய்யத் துணிந்திருப்பாளென்று அவனால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

இவை அனைத்திற்கும் காரணமான சாருலதாவின் பெற்றவர்களின் மீதுதான் அவனுக்கு அளவுகடந்த கோபம் வந்திருந்தது.

தானும் அங்கு செல்லாமலிருந்து, வேறு யாருமே கூடக் கவனிக்காமல் இருந்திருந்தால்,

நேற்றிலிருந்து பலமுறை நினைத்து விட்டா னென்றாலும், அப்பொழுது தான் முதல் முறையாக

நினைத்துப் பார்ப்பதைப் போல மீண்டும் ஒருமுறை அவனுடைய நெஞ்சு நடுங்கி விட்டிருந்தது.

ஏன் அருகில் சென்று பேசி வலுக்கட்டாயமாகத் தானே கரைக்கு இழுத்து வர வேண்டியிருந்தது.

அதற்குப் பிறகும் கூட தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் எதையும் உணர்ந்து கொள்ளும் மனநிலையில் அவள் இருக்கவில்லையே. ஏன் யாராவது காலிப்பையன் களிடம் அவள் சிக்கியிருந்தால்,

“ஹலோ குட்மார்னிங்”

சுரேந்திரனின் குரலில் திரும்பியவள், “குட்மார்னிங் ஸார்” என்றாள்.

“என்ன மேடம் சாப்டாச்சா?”

“ம் ஆச்சு.”

“அப்புறம்?”

“அப்புறமென்ன?”

“நைட் நல்லாத் தூங்கினயா?”

எவ்வளவு பெரிய உதவியை செய்துவிட்டு எவ்வளவு சாதாரணமாக நடந்து கொள்கிறான்.

இரவு விட்டிருச்சுச் சென்ற பின்னர் ஆர அமர யோசிக்கப் போய்த்தான், சாருலதாவால் அதைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“இல்ல சுரேன்.”

“என்ன சொன்ன?”

தன்னையறியாமலேயே மனதில் நினைத்ததை சொல்லி விட்டிருந்தவளுக்கு, முதலில் அவன் எதைப்பற்றிக் கேட்கிறானென்பது புரியவில்லை.

ஆனால் யோசித்த சில வினாடிகளிலேயே புரிந்து விட்டிருந்ததென்றாலும், புரியாததைப் போல நடித்தாள்.

“நைட் தூங்கவே இல்லைன்னு சொன்னேன்.”

“ஏன்?”

“தெரியலையே, ரொம்ப தேங்க்ஸ் சுரேன்.”

“எதுக்கு?”

“என்னைக் காப்பாத்தினதுக்கு.”

“வெறும் தேங்க்ஸ் மட்டும் தானா?, இது ரொம்ப அநியாயமா இல்ல?”

“பின்ன வேறென்ன வேணும்?”

“அத நான் சொல்ல மாட்டேன்.”

“சரிதான், நானே கண்டுபிடிச்சுக்கறேன்.”

“அது கஷ்டம்.”

“இருக்கலாம், ஆனா என்னால முடியும்.”

“பாக்கலாம்.”

“பாக்கலாமே.”

இரண்டாவது முறையாகவும் சவாலா, அதுவும் ஒரே விஷயத்திற்காக என்று இருவருக்குமே சிரிப்பு வந்து விட்டிருந்தது.

அதற்குப் பிறகு சுரேந்திரன் தனது வேலையைப் பாக்கச் சென்று விட்டிருக்க, சாருலதாவால் தான் சுத்தமாக வேலையில் கவனத்தை செலுத்த முடியாது போயிற்று.

எது எப்படியோ உடனே தன்னுடைய பிரச்சனைக்குத் தீர்வு கிடைக்காவிட்டாலும் கூட, கண்டிப்பாக அது இன்னும் பெரிதாகி விடாமல் இருப்பதற்கு சுரேந்திரன்

உதவுவானென்ற நம்பிக்கை மட்டும் வந்து விட்டிருந்தது.

கடைசியில் சுரேந்திரன் நினைத்தது தான் நடந்திருந்தது.

அந்த சுதாகர், அதாவது சாருலதாவுடன் கல்லூரியில் படித்தவன்தான் கடிதத்தை எழுதியிருந்தான் என்றாலும், அவனை அதற்குத் தூண்டியது மோகன்.

மோகனும், சுதாகரும் ஒரே ஊரைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதோடு, உதவாக்கரைகள் என்று அவர்களுடைய பெற்றவர்களால் தண்ணீர் தெளிக்கப்பட்டு விட்டவர்களும் கூட.

மோகனுக்கும் சாருலதாவிற்கும் திருமணப் பேச்சு வந்த பொழுது, சீனிவாசனிடம் கேட்டு வாங்கியிருந்த சாருலதாவின் போட்டோவைக் கொண்டு போய் சுதாகரிடம் காட்டி பெருமையடித்திருந்தான் மோகன்.

'உன்னால் முடியாததை நான் சாதித்து விட்டேன் பார்த்தாயா' என்று.

அந்த நேரத்தில் தான் சுரேந்திரனால் நடக்கவிருந்த திருமணப் பேச்சு நின்று விட்டிருந்தது. அதாவது அவன் மோகனின் சுயருபத்தை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டியிருந்ததால்.

இதை சற்றும் எதிர்பார்க்காத மோகனோ படிக்கிற காலத்தில் தான் இவனால் எனக்குப் பிரச்சனை என்றால் இப்பொழுதுமா, விட மாட்டேன் என்று கோபத்தில் தாம் தூமென்று குதித்தான்.

அந்த நேரத்தில் மோகனுக்குக் கைகொடுத்தவன் சுதாகர்.

'உன்னை மோசமானவனென்று தானே பெண்ணைக் கொடுக்க மறுத்து விட்டார்கள், மீண்டும் அவர்களையே வந்து எங்களுடைய பெண்ணை நீ தான் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று உன்னுடைய காலில் வழி வைக்கிறேன் பார்' என்றான்.

அப்படிச் சொன்னதோடு மட்டுமில்லாமல் அதற்கான திட்டத்தையும் விளக்கினான்.

சுதாகர் சொன்ன அந்தச் சதித்திட்டம் மோகனுக்கும் மிகவும் பிடித்துப்போய் விட்டிருந்தது.

அப்படி இருவரும் சேர்ந்துதான் சாருலதாவின் பெயருக்கு அவளுடைய வீட்டிற்குக் கடிதங்களைப் போட்டதும்.

சரி உனக்குப் பெண் லாபமென்றால் அதனால் எனக்கென்ன லாபமென்று கேட்ட சுதாகருக்கு ஒரு தொகையைக் கொடுத்திருந்தான் மோகன்.

இது முன்பணம் தான் நாம் நினைத்தது மட்டும் நடந்து விட்டால் இதைப் போல இன்னும் பத்து மடங்கு பணம் தருகிறேனென்று மேலும் சுதாகருக்கு ஆசை காட்டியிருந்தான் மோகன்.

படிக்கும் காலத்திலேயே அவளிடம் வாலாட்டி பிரச்சனையில் சிக்கியிருக்கிறேன், இனியொரு முறை மாட்டினால் கம்பி எண்ணுவது தான் ஒரே, வழியென்று தயங்கிய சுதாகரை ஒருவழியாக சமாதானப்படுத்தியிருந்தான் மோகன்.

பணத்தாசையால் சுதாகரும் பெண்ணாசையால் மோகனும் சேர்ந்து எழுதியிருந்த கடிதங்கள் சாருலதாவின் வாழ்க்கையில் தினம்தினம் புயலடித்துக் கொண்டிருக்க, இப்பொழுதெல்லாம் தேவையில்லாமல்

சாருலதாவை வெளியிடங்களில் பார்ப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டான் மோகன்.

அதே சமயம் நல்ல பிள்ளையைப் போல சீனிவாசனையும் அவ்வப்பொழுது போனில் அழைத்துப் பேசிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த சுரேந்திரனுக்கும், தனக்கும் படிக்கற காலத்திலிருந்தே சுத்தமாக ஆகாது, அதை மனதில் வைத்துக் கொண்டு தான் அவன் உங்களிடம் இல்லாததையெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறான்.

அதைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் உங்கள் பெண்ணை எனக்குத் திருமணம் செய்து கொடுத்தால் ராணி மாதிரி வைத்து வாழ வைப்பேன் என்று இன்னும் என்னென்னவோ உருக்கமாகப் பேசியிருந்தான்.

12

அன்று காலையில் கம்பெனிக்குள் வரும்போதே புன்னகையுடன் தன்னை எதிர்கொண்ட சுரேந்திரனைப் பார்த்தாள் சாருலதா.

“வா உனக்காகத்தான் வெயிட்டிடிங்..”

“எனக்காகவா?”

“ஏன் வெயிட் பண்ணக் கூடாதா?”

“யார் சொன்னது? ஆனா வெயிட் பண்ணிட்டிருந்ததுக்கு பதிலா என்னக் கூப்பிட்டிருந்தா நான் நேரத்துலயே வந்திருப்பேனே.”

“அப்ப எப்ப எங்க கூட்டாலும் வருவா?”

“சந்தோஷமா வருவேன்..”

“சரி வா கிளம்பலாம்..” என்றவனை ஒரு வினாடி பார்த்தவன், “சரி வாங்க” என்றான்.

“போறது நிஜம் தான், ஆனா அதுக்கு முன்னாடி நீ ஒருத்தருக்கு போன் பண்ணி நான் சொல்ற இடத்துக்கு வரச்சொல்லணும்..”

“யாருக்கு?”

“மோகனுக்கு..”

“அவனுக்கா? எதுக்கு?”

“நான் சொல்ற மாதிரி செய், அவனைக் கூப்பிட்டு நான் உங்கூடச் கொஞ்சம் பேசணும்னு சொல்லு..”

சுரேந்திரன் சொன்னதைப் போல அனைத்தையும் செய்தான் சாருலதா.

சிறிது நேரத்தில் வந்த சுரேந்திரனிடம் “இப்பதான் மோகன் போன் செஞ்சான் நாம சொன்ன இடத்துக்கு வந்துட்டானாம்” என்றான்.

“அப்படியா?” என்றவன் தனது மொபைலை எடுத்து சீனிவாசனுக்கு அழைத்தான்.

“ஏன் எங்க அப்பாவுக்கு?” என்று புரியாமல் கேட்ட சாருலதாவிடம் “சொல்றேன்” என்றான்.

“வா இருபது நிமிஷத்துல உங்கப்பா வந்துடுவார், அதுக்குள்ள நாமும் அங்க போயாகணும்..”

சுரேந்திரன் சொல்வது எதுவுமே புரியாவிட்டாலும், பேசாமல் அவன் சொன்னதைச் செய்தான் சாருலதா.

அவர்கள் சென்று சேர்ந்த ஐந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு தான் சீனிவாசனும் வந்து சேர்ந்தார்.

தந்தையைப் பார்த்ததும் சாருலதாவின் உடல் சற்றே விறைத்து பிறகு மீண்டும் பழைய நிலைக்கு வந்ததை சுரேந்திரனால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

அங்கு சுரேந்திரனுடன் தனது மகளைப் பார்த்த சீனிவாசனுக்கும் எதுவும் புரியவில்லை.

கூடவே அங்கிருந்த மோகனையும் பார்த்தார்.

அனைவரும் வாயடைத்து நின்றிருக்க, சுரேந்திரன் தான் அவரைக் கண்டதும் முதலில் பேசினான்.

“வாங்க நல்லார்க்கீங்கனா?”

“நல்லார்க்கேன் என்ன எதுக்காக நீங்க வரச் சொல்லி யிருக்கீங்கன்னு...”

“உக்காருங்க” என்று சீனிவாசனைப் பார்த்து சொன்ன சுரேந்திரன் “என்னடா எப்ப அந்த துரை வருவான்?” என்று மோகனிடம் கேட்டான்.

கோபத்துடன் அவனுக்கு பதில் சொல்வதற்காக வாயைத் திறக்கப் போன மோகன், பிறகு சாந்தமாக “இப்ப வந்துடுவான்” என்றான்.

“யாரு?”

சீனிவாசன் கேட்க, “ஹீரோ” என்றான் சுரேந்திரன்.

“அப்பிடித்தான் இவனும் வரப்போறவனும் நினைச் சுட்டிருக்காங்க” என்று சேர்த்துச் சொன்னான்.

மேலும் பத்து நிமிடங்களில் சுதாகர் வர, அவனை சற்று தூரத்திலேயே பார்த்துவிட்டிருந்த சாருலதா மீண்டுமொரு முறை உடல் விறைத்துப் போனான்.

ஆனால் இப்பொழுது தன்னையறியாமலேயே தன் னருகில் நின்று கொண்டிருந்த சுரேந்திரனின் கையை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு விட்டிருந்தான்.

சாருலதாவின் கை நடுங்குவதை சுரேந்திரனால் நன்றாகவே உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

அதற்குள் உள்ளேயே வந்திருந்த அந்த சுதாகர் அப் பொழுது தான் அங்கிருந்து அனைவரையும் பார்த்தான்.

இதை எதிர்பார்த்திருக்காத அவன் பயத்துடன் பின் வாங்கப் பார்க்க, அதற்குள் முன்னே வந்திருந்த சுரேந்திரன் “வாங்க ஸார்” என்று அவனுடைய தோளில் கை போட்டிருந்தான்.

ஆனால் சுதாகர் வராமல் முரண்டு பிடிக்க, “டேய் வாடா” என்று வலுக்கட்டாயமாக இழுக்காத குறையாக அழைத்து வந்தான் சுரேந்திரன்.

அவனை மோகனுக்கு அருகில் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருந்தவன், அவர்கள் இருவரையும் பார்த்து “சொல்லுங்கடா நீங்க செஞ்சதையெல்லாம்” என்றான்.

சில வினாடிகள் அவர்களைப் பார்த்த சுரேந்திரன் தனது மொபைலை எடுக்கப் போக, உடனே “எங்கள் மன்னிச்சுடுங்க” என்று இருவரும் ஒருசேர வாயைத் திறந்தார்கள்.

எதற்காக தன்னை மன்னிக்கச் சொல்கிறார்களென்று சீனிவாசன் புரியாமல் பார்க்க தயக்கத்துடன் என்றாலும் நடந்ததை ஒரு வழியாக அவர்கள் இருவரும் சொல்லி முடித்திருந்தார்கள்.

சுதாகரும் மோகனும் சொல்லச் சொல்ல அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சாருலதாவிற்கு எல்லையற்ற கோபம் வந்திருந்தது.

அதே சமயம் கடவுளே எத்தனை பெரிய தவறை செய்து விட்டிருக்கிறோமென்று, சீனிவாசனும் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போயிருந்தார்.

சில வினாடிகளில் தன்னை சமாளித்துக் கொண்டு எழுந்திருந்த சீனிவாசன், “டேய் உங்களை” என்று கோபத்

துடன் கையை ஓங்கிக் கொண்டு அவர்கள் இருவரையும் நோக்கிப் போயிருந்தார்.

அதற்குள் போலீசும் வந்திருக்க, “ஸார் நாங்க செஞ்சது பெரிய தப்புதான் ஸார் எங்கள் மன்னிச்சுடுங்க” என்று கெஞ்சிக் கொண்டே அந்த மோகனும், சுதாகரும் என்கையடுத்துக் கும்பிட்டார்கள்.

அவர்கள் பயத்தில் நடுங்குவது வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது.

உண்மையிலேயே சுரேந்திரனுக்கு அவ்வளவு கோபம் வருமென்று அந்த நிமிடம் வரையாமே எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை.

“செய்யறதையெல்லாம் செஞ்சுட்டு கூலா ஸாரின்னு ஒரு வார்த்தை கேட்டா எல்லாமே சரியாயிடுமாடா, நீங்க திமிர் பிடிச்ச செஞ்ச வேலைக்கு இந்தேரம் இவ இந்த உலகத்துலயே இல்லாமல் போயிருப்பா தெரியுமாடா? அப்பிடி மட்டும் ஆயிருந்ததுன்னா போன உயிரத் திருப்பிக் குடுக்க உங்களால முடியுமாடா?”

சுரேந்திரன் சொன்னதைக் கேட்ட சீனிவாசன் “ஐயோ” என்று அலறி விட்டிருக்க, சாருலதாவிற்கும் கண்கள் கலங்கி விட்டிருந்தன.

“நீங்க செஞ்சதையெல்லாம் நம்பிட்டு எவ்வளவு முட்டாள்தனமா நடந்துக்கிட்டேன்” என்று தனக்குத் தானே சொல்லிக்கொண்டு வருத்தப்பட்டவர், “உங்கள் அடிச்சுக் கொன்னதான்தான்டா என் ஆத்திரம் அடங்கும்” என்று அவர்களுக்கு மிக அருகிலேயே வந்து விட்டிருந்த சீனிவாசனை போலீஸார் தடுத்திருந்தனர்.

“நீங்க விட்டுங்க ஸார் அவங்கள் நாங்க பாத்துக் கறோம்” என்று போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் முன்னே வர, சுரேந்திரனும் அதையே ஆமோதித்தான்.

“இவங்கள் சும்மா விடக்கூடாது” என்ற சுரேந்திரன் தானும் முக்கியமான விஷயங்கள் சிலவற்றை மட்டும் போலீஸிடம் எடுத்துச் சொல்லி அவர்கள் இருவரும் தப்பி விடாதவாறு வழக்கை உறுதியாக்கினான்.

சீனிவாசன் மகளைப் பார்க்க, அவளோ ஏதோ யோசனையில் எதையும் செய்யத் தோன்றாமல் அப்படியே அமர்ந்து விட்டிருந்தான்.

“என்ன மன்னிச்சுடுமா” என்று வந்த தந்தைக்கு பதில் சொல்ல வேண்டுமென்று தோன்றினாலும், சாருலதாவால் பேச முடியவில்லை.

அதற்குள் மோகனையும் சுதாகரையும் போலீஸ் ஜீப்பில் ஏற்றியிருக்க, அவர்களிடம் மேலும் சில நிமிடங்கள் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு அதற்குப் பிறகே உள்ளே வந்தான் சுரேந்திரன்.

மகளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சீனிவாசனைப் பார்த்ததில், அவனுக்கும் கோபம் வந்து விட்டிருந்தது.

ஆனாலும் அவன் அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அதற்குள் தங்களுக்கு அருகிலேயே வந்து விட்டிருந்த சுரேந்திரனைப் பார்த்த சீனிவாசன், “ரொம்ப நன்றி ஸார். நீங்க செஞ்சிருக்கற உதவிக்கு இந்த ஜென்மத்துல என்னால கைமாறு செய்ய முடியாது” என்றார்.

“அத நான் எதிர்பார்க்கவும் இல்லை” என்றான் சுரேந்திரன். சுரேந்திரன் என்னதான் சற்றுக் கடுமையாகவே பேசினாலும், அப்போதிருந்த சீனிவாசனின் மனநிலைக்கு அது அவருக்குத் தவறாகப் படவும் இல்லை.

“தப்பான பாதைல போற குழந்தைகளை தண்டிக்காம இருக்கறது எவ்வளவு பெரிய தப்போ, அதே மாதிரிதான் நல்ல குழந்தைகளை புரிஞ்சுக்காம தண்டிக்கறதும்.”

“ஏதோ மோகனோட குணம் எனக்குத் தெரிஞ்சது னால, சந்தேகம் வந்தது, பிரச்சனையக் கண்டுபிடிக்கவும் முடிஞ்சது.”

“ஏற்கனவே ரெண்டு கேஸ் அந்த மோகன் மேல இருக்கும் போலிருக்கு, எல்லாத்துக்கும் சேத்து அவங்க வாங்கற வாங்குல அவன் இனிமேல் உங்க பக்கம் தல வெச்சுக்கூடப் படுக்க மாட்டான்.”

“ரொம்ப நன்றி ஸார்.”

தனது தந்தை என்னதான் உணர்ந்து, உணர்ச்சி வசப் பட்டுப் பேசினாலும், சாருலதாவால் அவரை மனதார மன்னித்துவிட முடியவில்லை.

அதே சமயம் மறுத்துக் கோபமாகவும் அவள் எதையும் சொல்லி விடவில்லை.

தனது மொபைல் ஒலிக்க எடுத்துப் பேசினான் சுரேந்திரன்.

“நான் கொஞ்சம் உடனே கிளம்பணும்” என்றவன் “நீ எப்பிடி இன்னைக்கு வேலைக்கு வர்றியா?” என்று சாருலதாவைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“மதியத்துக்குள்ள ரெண்டு புது ஆடர்ஸ்க்கு கொட்டேஷன் மெயில் பண்ணியாகணும்னு சொல்லிட்டிருந்தீங்களே ஸார்.”

“ஆமா கண்டிப்பா” என்று அவன் சொல்ல “வாம்மா நான் உன்னக் கூட்டிட்டுப்போய் ஆஃபீஸ்ல விட்டுட்டுப் போறேன்” என்றார் சீனிவாசன்.

“நானும் கம்பெனிக்குப் போய்டு அதுக்கப்பறமா தான் வெளிய கிளம்பணும். வா எங்கூடவே வேணும்னா வந்து அங்க இறங்கிக்கோ” என்ற சுரேந்திரனிடம் “சரி ஸார்” என்றான் சாருலதா.

அதற்குப் பிறகும் கூட மேலும் சிலமுறை சுரேந்திரனுக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டே சீனிவாசன் கிளம்ப,

அடுத்த சில வினாடிகளிலேயே மற்ற இருவரும் கூட கிளம்பி விட்டிருந்தனர்.

சுரேந்திரனைப் பார்க்கவே மிகவும் பெருமையாக இருந்தது சாருலதாவிற்கு.

பெரியபெரிய விஷயங்களையெல்லாம் கூட சர்வ சாதாரணமாக செய்து விடுவதே இவனுக்கு வழக்கமாகி விட்டதே.

சாருலதா தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்த சுரேந்திரன், தானும் திரும்பி அவளைப் பார்த்தான்.

“என்ன?”

“எனக்கு என்ன சொல்றதுன்னே தெரியல.”

“அப்ப சொல்லாத.”

“ரொம்ப தேங்க்ஸ் சுரேன்.”

“ம்கூம், வேற எதையுமே சொல்லவேன்னாலும் கூடப் பரவாயில்ல, ஆனா அந்த தேங்க்ஸ் மட்டும் வேண்டாம்.”

“பின்ன வேறென்ன வேணும்?”

“தெரியாது, ம் அப்புறம் இப்ப ஹேப்பி தான்?”

எதுவும் பேசாவிட்டாலும், ஆமாமென்பதைப் போல தலையை ஆட்டினான் சாருலதா.

அதற்கு மேல் சுரேந்திரனும் எதையும் கேட்டுக் கொள்ள வில்லை.

எவ்வளவு பெரிய பிரச்சனையிலிருந்து தன்னை மீட்டிருக்கிறான்.

ஆனாலும் அந்த மாதிரியான எண்ணமெல்லாம் சிறிதுகூட இல்லாமல் சர்வ சாதாரணமாக நடந்து கொள்ளும் சுரேந்திரனின் செய்கையில், சாருலதாவிற்கு அவன் மேலிருந்த மரியாதை இன்னும் அதிகம் தான் ஆகியிருந்தது.

மேலும் சில நிமிடங்களில் இருவரும் கம்பெனியை சென்று அடைந்திருந்தனர்.

அன்று மாலை வேலை முடிந்ததும் சாருலதாவிற்கு வீட்டிற்கு செல்லவே தோன்றவில்லை, ஏன் பிடிக்க வில்லையென்று கூட சொல்லலாம்.

உறுதியாகத் தெரியாமல் அவசரப்பட்டு என்னவெல்லாம் பேசி விட்டார்கள்.

இப்பொழுது வந்து தவறாகப் பேசி விட்டோம் மன்னித்து விடென்றால், எங்கே அவர்களின் மேல் தனக்கிருக்கும் கோபமும் வெறுப்பும் இன்னும் அதிகம் தான் ஆகுமோ என்று அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடிய வில்லை.

எவ்வளவு மெதுவாக வந்தும் ஒரு வழியாக வந்து சேர்ந்து விட்டிருந்த சாருலதாவிற்கு வீட்டில் அவள் எதிர்பார்த்தது போலவே தான் அனைத்தும் நடந்தது.

ஆனாலும் உணர்ச்சிவசப்பட்டு அவள் எதையும் பேசி விடவில்லை, அப்படிப் பேசவும் அவளால் முடியவில்லை.

ஒருசில வார்த்தைகளுடன் பேச்சை முடித்துக் கொண்டு, நேரத்திலேயே இரவு உணவையும் முடித்துக் கொண்டு தன்னறைக்குத் தூங்கப் போய் விட்டிருந்தாள்.

ஆனால் தூக்கம் தான் அவளுக்கு அருகில் கூட வரமாட்டேன் என்று விட்டிருந்தது.

கூடவே தனிமையில் இதுதான் வரையிலும் மூச்சு விடக் கூட முடியாத அளவிற்கு நெஞ்சை அழுத்திக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெரும்பாரம் விலகி விட்டதோடு, மேலும் மனம் முழுக்க ஒரு நிம்மதி பரவுவதையும் அவளால் நன்றாகவே உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

சந்தோஷமாகப் போய்க் கொண்டிருந்த வாழ்க்கையில் ஒரு கெட்டகனவு போல வந்து பெருந்துன்பத்தைத்

தந்திருந்த அந்தப் பிரச்சனை இப்பொழுது சரியாகி விட்டது என்பதை சாருலதாவால் இன்னும் கூட முழுமையா நம்ப முடியவில்லை.

சுரேந்திரன் மட்டும் உதவாமல் இருந்திருந்தால் மேலே என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை சாருலதாவால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

அதிலும் அந்தக் கடற்கரை நாள் நினைவுக்கு வந்தது, அன்றும் அப்படித்தானே வந்து உதவினான்.

உதவினானென்று ஒற்றை வார்த்தையில் அவன் செய்திருப்பவற்றை சொல்லி முடித்துவிட முடியுமா.

உயிரையல்லவா காப்பாற்றிக் கொடுத்திருக்கிறான்.

இல்லையென்றால் இந்நேரம் தான் இப்படிப் படுத்து யோசித்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா.

மேலே யோசிக்க யோசிக்க அப்பொழுதே சுரேந்திரனைப் பார்க்க வேண்டும், அவனை அழைத்துப் பேச வேண்டும் என்றெல்லாம் சாருலதாவின் மனம் ஏங்க ஆரம்பித்து விட்டிருந்தது.

ஆனால் அவனுக்கு இதெல்லாம் பெரிதாகத் தோன்றுமா.

எது எப்படியானாலும் அவன் செய்திருக்கும் இந்த உதவிக்குக் கைமாறாக இந்த ஜென்மத்தில் தன்னால் எதுவும் செய்துவிட முடியாதென்பதில் மட்டும் அவளுக்கு சிறிதும் சந்தேகமிருக்கவில்லை.

அதே சமயம் தன்னிடம் அவன் எதிர்பார்ப்பதை, அவன் வேண்டுவதைக் கொடுக்கத் தன்னால் முடியுமா.

அவன் தன்னிடம் அப்படி எதை எதிர்பார்க்கிறா னென்று நினைத்துப் பார்த்தவளுக்கு ஒரு இனம் புரியாத பரவசம் ஒன்று மனம் முழுக்கப் பரவுவதைத் தடுக்க முடியவில்லை.

அவனுடனான தனது வாழ்க்கையை வெகு சுலபமாகக் கற்பனை செய்து பார்க்க முடிந்தது, சுரேந்திரனைப்

போன்ற ஒரு ஆண்மகன் வாழ்க்கைத் துணையாகக் கிடைப்பதற்குத் தான் மிகவும் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்ல்லவா.

ஒரு வேளை அவன் தன்னை விளையாட்டிற்காக மட்டுமே சீண்டியிருந்தால்,

தொடர்ந்து சாருலதாவால் அந்த வழியில் யோசிக்கக் கூட முடியவில்லை.

உடனே உறுதியாக இருக்கும் ஒன்றை அப்படி இருக்காதோ என்று ஏன் கற்பனை செய்து மனதை வருத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று தன்னையே கடிந்து கொண்டாள்.

மேலும் நேற்று மாலை கிளம்பும் போது இனியும் அதிக நாள் காத்திருக்க தன்னால் முடியாது என்று வேறு சொன்னாளே.

அதைச் சொல்லும் போது அவனுடைய பார்வையும், புன்னகையும்,

தான் நினைத்தனைப் போல இல்லாவிட்டால், அவன் எதற்காக அப்படிச் சொல்ல வேண்டும்.

எவ்வளவு சிரமமானதாகத் தோன்றினாலும் நாளை கண்டிப்பாக சுரேந்திரனிடம் இதைப்பற்றிப் பேசி விடவேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டாள், மேலும் அவன் காத்துக் கொண்டிருப்பதும் அதற்காகத் தானே.

13

என்னதான் இரவு வெகுநேரம் கழித்துக் தூங்கியிருந்தாலும், மறுநாள் அதிகாலையிலேயே விழிப்பு வந்திருந்தது சாருலதாவிற்கு.

வெகு இனிமையான கனவு ஒன்று தந்த கற்பனை மனம் முழுக்க வியாபித்திருக்க, மனமே இல்லாமல் தான் படுக்கையை விட்டு எழுந்தாள்.

சுரேந்திரனை நேரில் சந்திக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமே, ஒருவித மயக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

மேலும் அப்பொழுது தான் முதன் முறையாக சுரேந்திரனுடனான தனது எதிர்காலத்தைக் கற்பனை செய்து பார்த்தவளுக்கு, உடல் சிலிர்த்து ஒருவித இன்ப வேதனை மனம் முழுக்கப் பரவுவதை சாருலதாவால் நன்றாகவே உணர்ந்துகொள்ள முடிந்தது.

வினாடிக்கு வினாடி அந்த அவஸ்தை 'அதிகமாகிக் கொண்டு தான் இருந்ததே தவிர சற்றும் குறையவில்லை.

அன்று கம்பெனிக்குள் காலடி எடுத்து வைக்கும் போதே, சாருலதாவிற்கு நெஞ்சம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

இப்பொழுதே இப்படியென்றால் சுரேந்திரனை நேரில் பார்ப்பதை, பேசுவதைப் பற்றியெல்லாம் அவளால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை.

கடவுளே இன்று நீதான் எனக்கு உடனிருந்து உதவ வேண்டுமென்று மனதார வேண்டிக் கொண்டாள்.

தன்னிடத்திற்குச் சென்று அன்றைய வேலையைத் தொடங்கியவள், சுரேந்திரனின் வரவை ஒவ்வொரு வினாடியும் ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கலானாள்.

ஆனால் அன்று பார்த்து அவளுடைய பொறுமையை சோதித்தான் சுரேந்திரன்.

அவனை உடனே பார்த்தாக வேண்டும் போன்ற அந்த எதிர்பார்ப்பு நேரம் போகப்போக இன்னும் அதிகமாகிக் கொண்டு தான் போனது.

அவளுடைய அவஸ்தைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் விதமாக மேலும் ஒரு மணி நேரத்தில் வந்து சேர்ந்தான் சுரேந்திரன்.

அவனைப் பார்த்ததும் அதிகமாகி விட்டிருந்த தன்னுடைய இதயத்துடிப்பு எங்கே அவனுக்கே கேட்டு விடுமோ என்னுமளவிற்கு பயந்து போனாள் சாருலதா.

“குட்மார்னிங் ஸார்..”

“வெரி குட்மார்னிங், வெளியே சுரேன், கம்பெனிக் குள்ளே ஸாராக்கும்?”

.....

“என்ன நைட்டெல்லாம் சரியாத் தூங்கவே இல்ல போலிருக்கு?”

“இல்லையே, நல்லாதான் தூங்கினேன்..”

“சரி நம்பிக்கிறேன், அப்புறம் ஈவினிங் நாம ரெண்டு பேரும் ஒரு முக்கியமான வேலையா வெளிய போக வேண்டியிருக்கு..”

‘எங்கே?’ என்று கேட்கப் போனவள் பிறகு வேண்டாமென்று விட்டுவிட்டாள்.

ஆனால் அதைக் கண்டுகொண்ட சுரேந்திரன், தானாகவே சொன்னான்.

“நம்ம ஃபேக்டரி எக்ஸ்டென்ஷன்ல போயிட்டிருக்கறது உனக்கும் தெரியுமனு நினைக்கிறேன், அங்க உன்ன அழைச்சுட்டுப் போய் எல்லாத்தையும் ஒருதடவ காட்டிட்டுறேன் அப்பதான் இங்கிருந்தே தினமும் போனால் அங்க நடக்கற வேலைகளை ஃபாலோ அப் பண்ணிக்க உனக்கும் சுலபமா இருக்கும்..”

“சரி ஸார்..”

மேலும் சில நிமிடங்கள் வேலை விஷயமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த சுரேந்திரன், “சரி ஈவினிங் பாக்கலாம்” என்று கிளம்பி விட்டிருந்தான்.

வேலையென்று வந்துவிட்டால் சுரேந்திரனைப் பொறுத்தவரை மற்ற அனைத்துமே இரண்டாம் பட்சம் தான்.

இவனிடம் எப்படித் தான் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதையெல்லாம் கேட்பதென்று சாருலதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஏனோ இன்னதென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்ல முடியாத அளவுக்கு ஒருவித வேதனை வந்து உள்ளம் முழுக்கப் பரவுவதை அவளால் நன்றாகவே உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

ஆனால் அதற்குப் பிறகு எதைப் பற்றியும் யோசித்துக் கொண்டிருக்க முடியாத அளவுக்கு தலைக்குமேல் வேலைகள் வந்து விட்டிருந்தன.

சொன்னது போலவே ஐந்து மணிக்குக் “கிளம்பலாமா?” என்று வந்தான் சுரேந்திரன்.

“கிளம்பலாம் ஸார்..”

எதுவும் பேசாமல் தன்னைப் பார்த்த சுரேந்திரனின் பார்வையைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் பார்த்தாள் சாருலதா.

“நீ அப்படியே வீட்டுக்குக் கிளம்பணும், அதனால் உன் திங்க்ஸ் எல்லாத்தையும் எடுத்துக்கோ..”

“என்னுது ஹேண்ட் பேக் மட்டும் தான். எடுத்துக் கிட்டேன்” என்று தோளில் மாட்டிக்கொண்டே வந்தவள் “நான் ரெடி” என்றாள்.

பதினைந்து நிமிடங்களில் சுரேந்திரனுடைய புது ஃபேக்டரிக்கு இருவரும் வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள்.

சுரேந்திரன் ஏதோ யோசனையாகவே இருக்க, சாருலதாவிற்கும் ஒன்றுமே பேசத் தோன்றவில்லை.

அவனுடன் கூட இருப்பதே ஒருவித மயக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தது சாருலதாவிற்கு.

அதேசமயம் சுரேந்திரனும் அப்படித்தான் உணர் கிறான் என்பதையும் அவள் உணர்ந்திருக்கவில்லை.

“இறங்கி வா” என்றவனுடன் தானும் இறங்கி நடந் தாள்.

“எங்க ஸார் இங்க யாரையும் காணோம்?”

“இருக்கமாட்டாங்க.”

“ஏன்?”

“நாலு மணியோட எல்லாரும் கிளம்பிப் போயிருப் பாங்க.”

அலுவலகம் என்று எழுதப்பட்டிருந்த ஒரு அறையின் கதவை சாவி கொண்டு திறந்தான்.

“இந்த பில்லிங் யாரோடது?”

“நம்மளோடது தான், ஏற்கனவே இருந்த பில்லிங் ஆஃபீஸா சேஞ்சு பண்ணிட்டிருக்கோம்.”

ஒரு சிறிய வீட்டிற்குத் தேவையான அனைத்துப் பொருட்களுமே அந்த அறையில் இருக்க, சுரேந்திரனைக் கேள்வியாகப் பார்த்தாள் சாருலதா.

“நானோ, அப்பாவோ யாரோ ஒருத்தர் தினமும் இங்க வேல நடக்கறதப் பாக்கறதுக்குத் தவறாம வந்துடுவோம் அதான்” என்றான்.

பிறகு சுரேந்திரன் பாட்டுக்கு அங்கு டேபிள் மேலிருந்த சில லெட்ஜர்களை எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, செய்ய எதுவுமில்லாமல் அந்த அறையைப் பார்வையால் மேய்ந்துகொண்டே குறுக்கும் நெடுக்கு மாக மெதுவாக நடந்து கொண்டிருந்தாள் சாருலதா.

சில நிமிடங்களில் “கிளம்பலாமா?” என்று வந்த சுரேந்திரனிடம், “என்ன ஸார் அவ்வளவுதானா?” என்று கேட்டாள்.

“என்ன அவ்வளவுதானா?”

“இல்ல வந்த வேலையெல்லாம் முடிஞ்சதா?”

“ம்கூம், முக்கியமான ஒன்னு இன்னும் முடியல.”

“அப்ப அதையும் பாத்துடுங்க.”

“அப்பிடிங்கற?” என்று தன்னைப் பார்த்த சுரேந்திரனின் பார்வை என்னென்னவோ செய்ய, படபடவென்று அடித்துக்கொண்ட மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்ட சாருலதாவால் அவனது பார்வையைத் தொடர்ந்து சந்திக்க முடியவில்லை.

“அதுக்கு நீயும் ஹெல்ப் பண்ணணும்” என்ற சுரேந்திரனின் பார்வையில் மாற்றம் சிறிதும் இருக்கவில்லை.

“என்ன சொல்லுங்க?”

“அது உனக்கே தெரியும்.”

“இல்ல, எனக்குத் தெரிஞ்ச ஒன்னுமில்ல.”

“சரி ஒன்னுமே இல்லன்னாக் கிளம்பலாம்.”

“ஆனா.....”

“ம்..”

“ரொம்ப தேங்க்ஸ் சுரேன்.”

.....

“நீங்க எனக்கு செஞ்ச உதவிய என்னால எப்பவுமே மறக்க முடியாது, நான் உங்களுக்கு ரொம்பவும் கடம்ப் பட்டிருக்கேன்...”

“..... நீங்க மட்டும் இல்லேன்னாப்....”

“பரவாயில்லமா விட்டுவிடு” என்றவனைப் பார்த்தாள் சாருலதா.

ஆனால் அதற்குள் அந்த இடத்தை விட்டு நகர ஆரம்பித்திருந்தான் சுரேந்திரன்.

“தயவுசெஞ்சு நில்லுங்க சுரேன், ப்ளீஸ் எதுவா இருந்தாலும் சொல்லுங்களேன்.”

அப்பொழுதும் நிற்காமல் சென்று கொண்டிருந்த வனின் முன்னால் சென்று அவனது வழியை மறைத்துக் கொண்டு நின்றிருந்தான் சாருலதா.

“சுரேன்” என்று சாருலதா அவனது கையைப் பிடித்திருக்க, உணர்ச்சியற்ற முகத்துடன் அவளைப் பார்த்தான் சுரேந்திரன்.

“சுரேன் நீங்க எங்கிட்ட என்ன எதிர்பாக்கறீங்கன்னு எனக்குப் புரியுது சுரேன், அதக் குடுக்கவும் நான்...”

“சரி கிளம்பலாமா?” என்று தான் சொன்னதைக் காதில் கூட வாங்கிக் கொள்ளாமல் பட்டென்று சொன்னவனைப் பார்த்தான் சாருலதா.

அதே உணர்ச்சி துடைக்கப்பட்ட பார்வை. சொன்னதோடு இல்லாமல் அவன் தொடர்ந்து வாயிலை நோக்கிப் போகவும் ஆரம்பித்திருந்தான்.

சுரேந்திரனின் அலட்சியம் நெஞ்சைக் கசக்கிப் பிழிந்திருக்க, தன்னையறியாமலேயே சாருலதாவிற்குக் கண்கள் கலங்கி விட்டிருந்தன.

எதையும் யோசிக்கக் கூட முடியாத அளவுக்கு மூளை மறத்துப் போயிருக்க, தன்னைச் சுற்றி நடக்கும் எதையுமே உணர மாட்டாமல் நின்றிருந்தான்.

எவ்வளவு நேரம் அப்படி நின்றிருப்பாளோ, யாரோ தனது தோள்பட்டையைத் தொடும் உணர்ச்சியில் நடப்புக்கு வந்தான்.

சுரேந்திரன்.

மேலும் வந்த அழுகையை உதட்டைக் கடித்துக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டே அவனைப் பார்த்தான் சாருலதா.

அவளுக்கு முன்னால் மிக அருகில் வந்து நின்றிருந்தவன், “சாரு” என்று தனது.

மறு கையால் சாருலதாவின் முகத்தை நிமிர்த்தினான். கலங்கிய கண்களுடன் தன்னைப் பார்த்தவனின் பார்வையைச் சந்தித்தான் சுரேந்திரன்.

“சுரேன் உங்களுக்கும் என்னப் பிடிக்கலையா?”

உயிரைக் கண்களில் தேக்கிக்கொண்டு தன்னைப் பார்த்துக் கேட்டவளை இழுத்து இறுக அணைத்துக் கொண்டான் சுரேந்திரன்.

“சாரு உன்னப் பிடிக்காமப் போகுமாடா, அதுவும் எனக்கு?” என்றவனின் மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டவளால் அழுகையை சிறிதும் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

இவ்வளவு நாளும் பட்ட துன்பத்திற்கெல்லாம் சேர்த்து அழுகிறாளோ என்று எண்ணுமளவிற்குக் கதறித் தீர்த்தவளைப் பார்த்த சுரேந்திரனுக்கும் கண்கள் லேசாகக் கலங்கி விட்டிருந்தன.

“சாரு போதுன்டா இங்க பாரு” என்றவனை மெதுவாக நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“சுரேன் எனக்கு நீ வேணுன்டா, நீ இல்லாத வாழ்க்கையை என்னால நினைச்சுக் கூடப் பாக்க முடியல” என்றவளை மேலும் அருகில் இழுத்து அவளது முகமெங்கும் முத்தம்மழை பொழிந்தான்.

“சாரு நான் இப்ப எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கேன் தெரியுமாடா?, எங்க நான் செஞ்ச உதவிக்கு நன்றிக் கடனத் தீக்கறதா நினைச்சுக்கிட்டு, வேற வழியில்லாம என்ன ஏத்துக்கறையோன்னு நினைச்சு பயந்து போயிட்டேன்டா.”

“இல்ல சுரேன் உங்கள் முதல் தடவையாப் பார்த்தப் பவே நீங்க எம்மனசுக்குள் வந்துட்டங்க, அன்னைக்குக் கடற்கரைல என் உயிரைக் காப்பாத்துனதிலிருந்து என்னோட கலந்துட்டங்க.”

காதலுடன் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுரேந்திரனின் பார்வையில் முகம் சிவந்தவன், “நீங்க வெறும் உயிர மட்டும் காப்பாத்தியிருக்கல சுரேன் நான் தப்பானவ கிடையாதுன்னு முழுசா நம்பினீங்களே அந்த நிமிஷத்துல நான் மறுஜென்மம் எடுத்த மாதிரி ஃபீல் பண்ணினேன் சுரேன். நீங்க என்ன ஏத்துக்கறீங்களோ இல்லையோ ஆனா எனக்கு வாழ்க்கைன்னு ஒன்னு இனி மேல் இருந்தா அது உங்களோடதாங்கற முடிவுக்கு நான் அப்பவே வந்துட்டேன்” என்று தன்னை அணைத்துக் கொண்டிருந்த சுரேந்திரனின் கன்னத்தில் எம்பி முத்த மிட்டாள் சாருலதா.

“எப்படியோ என்ன சவால்ல ஜெயிக்க வெச்சுட்ட?”

“இல்ல சுரேன், ஒரு முழு ஆண்மகனா நீங்க என்ன ஜெயிச்சுட்டங்க.”

“இல்லமா ரெண்டு பேருமே ஜெயிச்சுட்டோம்” என்றவன் “ஆனா நீ இவ்வளவு தூரமா நின்னுட்டிருக்கறதப் பார்த்தா அப்பிடி இல்லையோன்னு தோணுது” என்றான்.

“இல்லையே நான் உங்க அணைப்புல தான நின்னுட்டிருக்கேன்...” என்று மேலும் ஏதோ சொல்ல வந்தவளை அதற்கு மேல் பேச விட்டிருக்கவில்லை அவளுடைய நாயகன்.

